

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BU MASALIN GERÇEK KÖTÜSÜYLE
TANIŞMAYA HAZIR MISIN?

VAR OLMAYAN KRAL

VAHŞİ KAYIP ÇOCUKLAR I

NIKKI ST. CROWE

NOX*

Çeviren: Can Ural

Darling kadınları nesillerdir 18. yaş günlerinde ortadan kaybolur ve her seferinde zihinleri paramparça hâlde eve dönerlerdi. En karanlık masallara ait bir adaya götürüldüklerine, orada Peter Pan'ın asıl yüzünü gördüklerine inanıyorlardı.

Annem yıllardır beni kendi kaderinden kurtarmaya çalışıyordu ama ne yazık ki sıra bana gelmişti. Tüm kilitli kapılara, her türlü büyüye ve inançsızlığıma rağmen gece çöküyordu.

Peter Pan benim için geliyordu.

VAR OLMAYAN KRAL

VAHŞİ KAYIP ÇOCUKLAR 1

NIKKI ST. CROWE

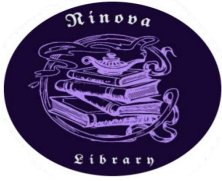
ZM

Düzenleme
Ny.Ozlem

Çeviren: Can Urla

NOX*

Ninova

1. BÖLÜM

WINNIE DARLING

İki yılı aşkın bir süredir normal bir liseye gitmemiştim ama her zamanki gibi kendimi yine SUV'un arka koltuğunda, okulun yıldız oyun kurucusuyla takılırken bulmuştum.

Yatakta kötüydü ama futbol sahasında muazzamdı.

Futbolu sevip seksten nefret ediyor olsaydım bambaşka bir şeyden bahsediyor olurduk.

Anthony sertçe içime girerken yüzümde bir porno yıldızı ifadesiyle ona baktım çünkü bundan keyif aldığını çok iyi biliyordum.

Bu yüzden zevkin doruklarına ulaşmışım gibi davranıyordum.

Belki bir porno yıldızı değildim ancak bir hayat kadınının kızıydım, ki bana kalırsa yeterince yakın sayılırlardı.

“Evet, Winnie. Siktir! Ah, bebeğim.” Beni tutan elleri gevşek ve yapış yapıştı. Tıpkı bir çocuk gibi tir tir titriyordu.

Aynı yaşıydık ama sanki aramızda onlarca yıl varmış gibi hissediyordum.

“Siktir!” dediğinde sıcak nefesini çıplak göğsümde hissettim. “Bu aşırı iyiydi. Sence iyi miydi?”

Sesindeki özgüven eksikliği dayanılmaz derecede belirgindi. Daha önce kendine güvenen bir erkekle yatıp yatmadığımı hiç hatırlamıyordum.

Ya da belki de düşünce şeklim yanlıştı.

Belki onlar sadece istediklerini alırken kendilerine güveniyorlardı.

“Çok iyiydi, bebeğim. Sekste gerçekten çok iyisin.”

Ve ben de yalan söylemekte çok iyidim.

Hâlâ üzerindeyken bana gülümsedi ve yaklaşıp dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Vücudumda tuhaf bir sızıdan ve gözlerimin arkasında zonklayan baş ağrısından başka bir şey hissetmiyordum.

İçten içe bir ölüden ibarettim ve bu durumdan çok sıkılmışım.

Dört gözle beklediğim tek şey bir masal kahramanı tarafından kaçırılmaktı.

Bugün lanet olasıca doğum günümdü. İyi ki doğmuştum.

Anthony pantolonunun fermuarını çektikten sonra arabayı evime doğru sürdü.

SUV mahallemden geçerken yolcu tarafındaki camdan dışarıyı izliyordum.

Arabayı durdurup el frenini çektiğinde kapıyı açmaya yeltenmişim ki kolumu yakalayıp beni bir öpücük daha vermem için kendine doğru çekti.

Onu isteksizce öptüm.

“Bu hafta sonu partide olacak mısın?” diye sordu. İstedikimden daha umutlu görünüyordu.

Seks konusunda karşı tarafı hoş tuttuğunuz müddetçe her zaman partilere davet edilirdiniz. Pek çok partiye gitmişim. Hepsi aynıydı. Aşına olduğum şeyleri seviyordum. Hep bunun eksikliğini çekmişim.

“Bana mesaj atarsın,” dedim çünkü bu hafta sonu nerede olacağımdan pek emin değildim.

O gün on sekizinci doğum günümdü ve benden önceki tüm Darling kadınları tam da on sekizinci doğum günlerinde sırta kadem basmıştı.

Bazıları bir günlüğüne, bazılarıysa bir hafta ya da bir aylığına kaybolurdu.

Ama her zaman akıl sağlıklarını çeşitli derecelerde kaybederek dönmüşlerdi.

Ben delirmek istemiyordum. Olduğum kişiden genel olarak memnundum.

Yan kapıdan içeri girdiğimde annem aniden önümde belirdi. “Nerede kaldın, Winnie? Seni çoktan alıp götürdüğünü sandım ve...” Dikkati dağılmıştı. En yakındaki pencereye yaklaşıp kilidin mandalını kontrol ederken aynı zamanda kendi kendine mırıldanıyordu.

Korsanlar, Kayıp Çocuklar ve periler.

Ve o.

Uyanırken onun ismini anmazdı ancak gece olup da rüya gördüğünde bazen onun adını haykırarak uykusundan uyanırdı.

Peter Pan.

Annem yedi kez hastaneye yatırılmıştı. Tıpkı büyükanne, büyük büyükanne ve ondan önceki tüm Darling kadınları gibi şizofren olduğunu söylemişlerdi.

Bana miras kalacak tek şey delilikti.

“Winnie!” Annem yanıma koştu ve kemikleri batacak kadar ince elleri bileklerimi sardı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Winnie, ne yapıyorsun? Hemen odana dön!” Beni koridora doğru itti.

“Daha akşam olmadı. Acıktım.”

“Sana bir şeyler... O geldiğinde... Tamam. Dinle beni,” Bakışları uzak bir noktaya daldı ve kaşlarını çattı. Tutuşu gevşediğinde midem bulanmaya başladı.

Lütfen, tüm tanrılar aşkına! Sonumun annem gibi olmasını hiç mi hiç istemiyordum.

“O geliyor!” diye bağırdı annem.

“Biliyorum,” dedim sakinleştirici bir ses tonuyla. “Geldiğinin farkındayım ama sen evi bir sığınaktan daha korunaklı hâle getirdin zaten. Birinin içeri girebileceğini hiç sanmıyorum.”

“Ah, Winnie,” derken sesi titredi. “O her yere girebilir.”

“Madem her yere girebiliyor o hâlde neden camları kilitliyorsun? Neden odamdan çıkmıyorum?”

Mantığımı göz ardı ederek beni kapıya doğru itti.

O “özel oda” dehşet ve panikle inşa edilmiş bir sanat eseri idi. Odanın duvarlarını süsleyen sert fırça darbelerindeki deliliği fark etmemek mümkün değildi. Grafiti gibi boyanmış runik semboller kapının çerçevesinde yoğunlaşıyordu.

Hayatımız, değiştirdiğimiz her evde bizi ziyarete gelip anne-me *ondan* korunmak için büyü satan sözde cadılar, şamanlar ve voodoo rahipleriyle tam bir sirke dönüşmüştü.

O şarlatanlara ayıracak paramız yoktu ama yine de varımızı yoğumuzu vermiştik.

“Sana yiyecek bir şeyler getireceğim,” dedi annem. “Ne yemek istersin?”

“Sorun değil. Ben yapabilir–”

“Hayır! Ben getiririm. Sen odada kal. Odada kal, Winnie!”

Annem hızlıca koridora doğru koşarken tül elbisesi arkasından havalanıyor ve hayalet gibi görünmesine sebep oluyordu. Birkaç saniye sonra tencere tava sesleri duydum ama tam takır olduğuna epey emindim.

Bu yaşadığımız on dokuzuncu evdi.

Evlerin sayısını tam olarak bilsem de çoğunu pek hatırlayamıyordum. Duvarlarınız bulanıklaşıp iç içe geçmeye başladığında kendinizi evinizde gibi hissetmeniz gerçekten zordur.

Annem sürekli taşınırsa belki onu –Peter Pan’i– atlatabileceğini düşündüğünü söylemişti. Her zaman hafif eşyalarla seyahat ederdik. İki çantam ve büyük büyükannem Wendy’den

miras kalan bir sandığım vardı. Dışarıdan bakıldığında oldukça küçük görünürdü ama olması gerektiğinden iki kat daha ağırdı.

Ondan bir türlü kurtulamıyordum.

Sanki o sandık eşyalarımız arasında manevi bir değeri olan, bana gerçek gelen tek şeydi.

Oturduğumuz ev dökülen alçı duvarları, gıcırdayan ahşap zemini ve bir sürü boş odasıyla miadını doldurmuş Viktoryen bir evdi. Bir kanepemiz bile yoktu çünkü mobilyalar sürekli taşınamayacak kadar ağırdı.

Özel odamın bir köşesine koyulmuş şişme yatağa kendimi attım ve tavandaki kanla çizilmiş grafitilere bakmaya başladım. Edinburgh cadısı sadece kanın iş göreceğini söylemişti.

Ve kullanılacak kanın bana ait olması gerekiyordu.

Belki de hepimiz kendimizce biraz deliydik.

Annem bana fıstık ezmeli ve reçelli bir sandviçle bir bardak musluk suyu getirdi.

Evden her ses geldiğinde irkilerek sandviçimi yememi izledi.

Sandviç ekmeginin dış kabuğunu soyup spagetti gibi yerken, “Bana ondan bahset,” dedim.

Annem irkildi. “Bahsedemem.”

“Nedenmiş?”

İşaretparmağını şakağına vurdu.

Zaman içinde anladığım kadarıyla bir çeşit sihrin Peter Pan hakkında ayrıntılı konuşmasını engellediğini düşünüyordu. Bu yüzden sadece ufak tefek detaylar öğrenebiliyordum. Bana büyüünün yeni ay zamanlarında azaldığını söylemişti ama şu an dolunaya az kalmıştı.

Tüm canavarları ortaya çıkaran gelgit ve dolunaydı. Kurtlar, periler ve Kayıp Çocuklar. Bana bütün söylediği buydu.

“Peki, bana *ne söyleyebilirsin?*” diye sordum.

Odanın bir köşesindeki yatağında büzülmüş, dizlerini göğsüne çekmişti. Birkaç saniye söylediklerimi kafasında tarttı. Onun bir zamanlar güzel bir kadın olduğunu gözümde canlandırabiliyordum ama onu kafadan çatlak hâli dışında hiç tanımamıştım. Saçları tıpkı benimkiler gibi koyu renk ve kalın telliydi ama aldığı ilaçlar yüzünden zamanla incelip seyrelmişti. Teni kızarmış, yanakları içe çökmüştü.

Tırnaklarında kat kat çatlaklar vardı ve gözlerinin altı mor halkalarla çevriliydi.

Annem artık çalışmıyordu. Malulen emekli olmuştu ama aldığı maaş faturaları ödememiz için yeterli değildi. Kendini ne kadar izole ederse bence o kadar kötüleşiyordu.

“Kumu hatırlıyorum,” dedi gülümseyerek.

“Kum mu?”

“Bir ada.”

“Derken?”

“Seni götüreceği yer.”

“Ve sen de oraya mı gittin?”

Başını evet anlamında salladı. “Var Olmayan Ülke’nin kendine özgü bir güzelliği var.” Kollarını dizlerine dolayıp kendine sarıldı. “İçinde o kadar fazla sihir barındırıyor ki her zerresini teninde hissedebilir, hatta tadını dilinin ucunda alabilirsin. Tıpkı hanımeli ve bulut böğürtleni gibi.” Başını kaldırdı, gözleri kocaman açılmıştı. “Bulut böğürtlenini özlüyorum. O da sihri özlüyor.”

“Kim? Peter Pan mi?”

Başıyla onayladı. “Ada artık ellerinden kayıp gidiyor ve bunun tek çaresinin biz olduğumuzu, onu düzeltebileceğimizi düşünüyor.”

“Neden?” Sandviçimin köşesini koparıp ekmeği parmaklarımın arasında ezerek krep kadar incelttim. Kenardan reçel

aktı. Midemi bunun beş öğünlük bir ziyafet olduğu konusunda ikna edebilmek için süreci elimden geldiği kadar uzatmaya çalışıyordum.

Annem yanaklarını dizlerine dayayıp, “Sözlerini tutmadılar,” diye mırıldandı. “Bana verdikleri sözü tutmadılar.”

“Ne sözü?”

“Onu nasıl durdurabileceğimi bilmiyorum,” diye fısıldadı beni duymazdan gelerek. “Aldığım önlemler yeterli mi emin değilim.”

“Her şey yoluna girecek,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. “Ben endişeli değilim.”

Bunların hiçbiri gerçek değildi.

Annemin deliliği dışında.

İşte beni *bu* endişelendiriyordu.

Işığın bir anda sönmesi kadar ani mi olacaktı? Aklım başımdayken bir dakika sonra delirecek miydim?

Aklımı yitirme düşüncesi beni her şeyden çok korkutuyordu.

Annem uykuya daldığında odadan yavaşça çıktım.

Dışarıda fırtına vardı ve çakan şimşek Viktoryen evimizi aydınlatıyordu.

Banyoya girip aynada uzun uzun kendime baktım.

Kendimi tanıyamadığımı hissediyordum. Sanki bir yabancıya bakıyordum. Bazı zamanlar, yansımama uzanırsam orada gölgeden başka hiçbir şey bulamayacağımdan endişeleniyordum.

Anneme benzemeye başlamıştım.

Aklını kaçırmış ve bitkin.

Delirmek istemiyordum.

Ve öyle yorgundum ki.

Kazağım omzumdan kaydı ve büzüşmüş yara izine gözüm takıldı. Tavandaki runik şekillerle eşleşiyordu.

Kazağımın yakasını tekrar yukarı çektim.

İlaç dolabının bir kapağı eksikti ve bu yüzden sol tarafından içindeki ilaçlar görünüyordu.

Seçimini yap.

Delirmek istemiyorum.

Ağrı kesiciye uzandım. Son yıllarda o kadar fazla kullanmıştım ki artık kazandığım bağışıklıktan dolayı pek işe yaramıyorlardı.

Koridor zemini gıcırdadı.

Elimi dolaptan hızla çektim.

Yine bir şimşek çaktı ve gök gürültüsü evi gümbürdetti.

Gürültü sona erdiğinde kapının kapandığını duydum.

Annem.

Kontrol etmek için koridorun aşağısına koşturdum ancak annem hâlâ yatağında mışıl mışıl uyuyordu.

Kalbim yerinden çıkarcasına atmaya başladı.

Parkedeki bir tahta daha gıcırdadı.

Evin terk edilmiş olduğunu düşünen biri içeri girmiş olabilir miydi? Bu büyüklükteki bir eve yetecek sayıda eşyayı karşılamayı bırakın kirayı zar zor ödüyorduk. Işıkları da zar zor açıyorduk haliyle.

Odanın kapısını sessizce kapayıp kilidi çevirdim. Evde hiç silahımız ya da kullanışlı bir şeyimiz yoktu çünkü bütün paramızı işe yaramaz büyülere harcamıştık.

Nefesimi tutup dişlerimi sıktım.

Kapı kolu döndü.

Yavaşça kapıdan uzaklaştım.

Delilik çoktan başlamış mıydı? Sonunda aklımı mı kaçırmıştım? Belki de aklımı çoktan yitirmiştim.

Tekrar gök gürlledi.

Kapının kilidi sihirli bir şekilde açıldı ve bir bot kapıyı itti.

Menteşeler gıcırdadı.

Anneme baktım. Yoksa inanmaya isteksiz olduğum hikâyelerinde bana anlattığından daha fazlası mı vardı?

Bu doğru olamazdı.

Olabilir miydi?

Annem sıçrayarak uyandı. “Bebeğim, saat ka-”

“Şşş, sessiz ol!” Hızla yanına gidip onu sarstım.

Ama artık çok geçti. Kapı açıldı ve gölgesi boşluğu doldurdu.

Nefes alamıyordum.

Bir çakmağın kapağının açıldığını duydum, ardından metal tekerleğin dönüş sesini. Ateş tutuştu ve sigarasını yakarken alev yüzünü aydınlattı.

Ateş parmağındaki gümüş yüzüklerden yansıyor. Elleri dövmelele kaplıydı. Bileğinde çeşitli bileklikler vardı. Boyu uzundu ve omuzları genişti. Yakasını kaldırdığı uzun bir palto giymişti. Paltosu yüzünden pek görünmüyor olsa da pazılarından kaslı bir vücudu olduğunu anlayabiliyordum.

Sigarasını dudaklarından uzaklaştırdığında kollarındaki yılan gibi kıvrılan damarları hızla takip etmeden duramadım.

Sigara dumanını kasti bir tavırla dışarı üfledi.

“Meredith, uzun zaman oldu.”

Yanımda duran annemin nefesi kesildi.

Bu gerçekten oluyor muydu?

“Alamazsın onu!” diye bağırdı.

“Sanki beni durdurabilecekmişsin gibi.”

Kalbim ağzımda atıyordu.

“Lütfen,” dedi annem.

Sigarasından derin bir nefes çektiğinde kızıl kızıl parıldadı. Duman yüzünü çevrelerken tütünün çıtırdadığını işittim.

Göğsümde aniden suçlu hissetmeme neden olan bir his heyecanla kanat çırpı.

Kendimi yıllardır hiç olmadığım kadar uyanık hissediyordum. Halbuki şu anda korkudan başka bir şey hissetmemeliydim. Her şey gerçektir. Annem en başından beri doğruyu söylüyordu.

“Lütfen,” diye tekrarladı annem.

“Yalvarmak için zaman yok, Merry.”

İçeri doğru ilk adımını attı. Büyüler buraya kadardı demek. Kalbimin hızla atan ritmini düzene sokmaya çalışırken derin bir nefes aldım.

Her nasılsa göz açıp kapayana kadar aramızdaki mesafeyi kapamıştı. Tişörtümden tutarak beni havaya kaldırdı. “Bunu ya zor ya da kolay yoldan yapacağız. Hangisini seçiyorsun, Darling?”

Aniden boğazımda beliren yumrudan kurtulmaya çalışarak yutkundum.

Bu esnada beni izliyordu. Dilimi dışarı çıkarıp dudaklarımı ıslatmamı.

Heyecan azaldı ve suçluluk yeniden ortaya çıkıp buz keserek her tarafıma yayıldı.

Annemin deli saçması şehir efsanesi bir anda gerçek olmuştu ve ben onunla ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

“Karar vermek için üç saniyen var,” dedi bana.

Yüzünde bezginlikten eser yoktu ama yine de hissettim. Sanki bu konuşmayı milyonlarca kez yapmış ama her seferinde hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Annem yumruklarıyla beni onun sert tutuşundan kurtarmaya çalıştı ama onun kadar hızlı değildi. Sigarasını yere atıp annemi aniden boğazından tuttu.

“Hayır,” dedi sakince. “Bunu olması gerekenden daha zor bir hâle getirme.” Yeniden bana döndü. “Kararını ver, Darling.” Yüzüme doğru yaklaştı, beyaz dişleri ay ışığında parıltıyordu. Neredeyse fazla kusursuzdu. Fazla rüya gibi.

Belki de çoktan aklımı kaçırmıştım.

Delirdiysem de artık pek bir önemi yoktu.

“Bekliyorum,” dedi.

“Kolay yol tabii ki.”

Kaşları keyif aldığını belli edercesine yukarı kalktı. “Tabii ki mi?”

“Neden zor olan yolu seçeyim?”

Annem mücadele etmeyi bırakıp sessizleşti.

“Birinci ders, asla kolay bir yol yoktur.” Anneme dönüp, “Onu geri getireceğim, Merry,” dedi. “Her zaman geri geldiklerini biliyorsun.”

Daha sonra annemi yere bırakıp parmaklarını şıklattı ve dünyam tamamen karardı.

2. BÖLÜM

PETER PAN

Omzumda bir Darling varken Var Olmayan Ülke'ye ve ağaç eve dönmek çok daha uzun sürdü.

Tüy kadar hafif olmasına rağmen kaburgaları canımı yakacak kadar sertti.

Bu Darling iyi değildi.

Belki de çatlakları kolayca kırılabileceğini gösteriyordu.

Yolculuğu zorlaştıran şey onun ağırlığından ziyade benim azalan büyü gücümle iki dünya arasında seyahat etmektir.

Ayırarak çok az gücüm kalmıştı.

Bu kızın gerçekten de aradığım kişi olması lazımdı.

Eğer o değilse ne yapardım bilmiyordum.

Ben bu adanın bir parçasıydım. Ben olmadan varlığını sürdüremezdi.

Ağaç evin açık kapısından içeri girdiğimde Kayıp Çocuklar bekliyorlardı.

Kaç kişi olduklarını artık sayamıyordum, yarısının ismini hatırlamıyordum bile. Ama benim için önemli olanlar, Var Olmayan Ülke Ağacı'nın gölgesinin altındaki çatı katında beni bekliyor olacaktı.

Darling'i geniş merdivenlerden çıkarırken dik durabilmek için elimle oymalı tırabzandan destek alıyordum. Tırabzanın kıvrımlı kancalarına asılı dövme demirden fenerler titreşiyordu.

O kadar yorulmuştum ki.

Çatı katına ulaştığımda Vane'i barda, ikizleriyse koridorda buldum. Yapraklar Var Olmayan Ülke Ağacı'nın dallarından

süzülerek aşağı düşüyordu. Ağaç her geçen gün daha da zayıflıyordu.

Artık ölüyordu.

Hâlâ dallarında olan yaprakların arasında sarı sarı parıldaayan küçük ateşböceklerini görebiliyordum. Parıltılarını ne zaman görsem Tink'i hatırlıyordum ve bu beni her seferinde sinirlendiriyordu.

“Oda hazır mı?” diye sordum çocuklara.

Kas başıyla onayladı, bir yandan da arkamda hareketsiz bir şekilde duran Darling'i inceliyordu.

İkizler beni hazırlanan yatak odasına kadar koridor boyunca takip etti. Vane bizimle gelmedi. Genelde Vane'in ilgisini çeken tek şey Darlinglerin korku ve dehşet içinde ağlaması olurdu.

Pencerenin yanındaki masada bir fener yanıyordu. Açık olan pencere okyanus esintisini içeri buyur ediyordu.

Darling'i yatağa yatırdım. Şilte sarsılmadı bile.

Bash, zincirle duvara sabitlenmiş olan metal kelepçeyi bileklerine geçirerek kilitledi.

Koltuğa yığılıp cebimden çelik sigara kutusunu çıkardım ve çakmağı hızla çakarak bir tanesini yaktım. Alev karanlıkta dans ediyordu. Bir nefes çektim, tütün yanarken çıtırdıyordu.

Duman ciğerlerime dolarken kendimi çok daha iyi hissettim.

“O nasıldı?” diye sordu Kas.

Aramızda hassas kalpli biri varsa kesinlikle Kas'ti.

“Tercih edeceğimden daha inatçı.”

Bash, hemen kapı eşiğinin oradaki duvara yaslanmış dururken koridordan gelen ışık onu titrek, altın bir huzmeyle çevreliyordu. “Peki, ya Merry?” diye sordu.

Okyanus esintisi tamamen soğumuştur. Başımı koltuğun arkasına yasladım. “Bıraktığımız zamanki kadar deli,” dedim.

Sigara sonuna kadar yandı. Güneş ufuk çizgisine ulaşırken gözlerimi kapadım.

Güneş yaklaştıkça büyü daha da uzaklaşıyordu.

Gün ışığında ben bir hiçtim.

Külden başka bir şey değildim.

Ayağa kalktım. Kapıya doğru ilerlerken, “Ona göz kulak olun,” diye emrettim. “Ama sakın dokunmayın.”

“Kuralları biliyoruz,” dedi Bash, ne yapılması gerektiğinin söylenmesine biraz sinir olarak. Ancak Bash her zaman güzel şeyleri sevmiştir ve hiç şüphe yoktu ki bu seferki Darling diğerlerinden çok daha güzeldi.

“Darlingleri becermeyin,” dedim beni duyduğundan emin olmak için.

Tek kuralımız buydu.

Darlingleri becermiyorduk çünkü Darlingleri becermek bizi en başında bu belaya sokan şeydi.

Darlingleri becermiyorduk.

Onları sadece kırıyorduk.

3. BÖLÜM

WINNIE

Uyandığımda hissettiğim duygu, annemin eski arabasıyla altı eyalet batıya doğru seyahat ederken arka koltukta uyuyakaldığım zaman hissettiğim duygunun aynısıydı.

Olmam gereken yerde değildim, her şey acı veriyordu ve hiçbir şey artık eskisi gibi gelmiyordu.

İlk önce martıların sesini duydum.

Tam yedi yıldır okyanus kıyısında yaşamıyorduk ama onların ciyaklamaları bana eski anıları hatırlatmıştı; evin zeminini kaplayan kumun hissini, dalgaların sesini, kumsalın kokusunu...

Denizi her zaman sevmiştim. Beni mutlu ediyordu.

Martı seslerinin arasından birinin nefes aldığını duydum ancak bu ses bana ait değildi.

Gözlerimi açtığımda bir çocuğun tepemde bana baktığını gördüm.

Hayır, tam olarak bir çocuk değildi aslında. Bir çocuk kadar genç görünüyordu ama yetişkin bir erkek olduğu da belliydi.

Uzun siyah saçları başının arkasında topuz hâlinde toplanmıştı. Bakışları bıçak gibi keskindi ve beni görünce gözlerinde bir kıvılcım çakmıştı. Teni kanlı ayın parlak yüzüne benziyordu. Çıplak göğsünün üzerindeki siyah dövmeler vücudunun her iki tarafında da net ve simetrikti. Boynundan başlayan dövmeleri bir labirenti andırırcasına vücudunun geri kalan kısmına iniyor ve yırtık, siyah kot pantolonunun bel kısmının altında kayboluyordu.

Karşımdaki adam, erkekliğin karanlık bir imgesiydi.

“Günaydın Darling,” dedi.

“Neredeyim ben?” Doğrulunca bir duvara zincirlenmiş olduğumu fark ettim.

Bu da neydi böyle? Bir tür fantezi mi?

“Güvenliğin için,” dedi başıyla zinciri işaret ederek.

“Neyden?”

“Kaçmandan,” diye cevap verdi sırtarak. Dolgun dudakları vardı.

Kapı aralığından, “Uyandı mı?” diye soran başka birinin sesini duydum.

Sesi takip edince beynim durdu.

Çift görmeye başlamıştım sanki.

Ama sesini duyduğum adamın koyu renk saçları çok daha kısa kesilmişti ve dalgalıydı. Gördüğüm kadarıyla dövmeleri tamamen aynıydı ama onun üzerinde bir gömlek vardı.

“Sen sormadan söyleyeyim,” dedi yenisi, “evet, halüsinasyon görüyorsun.”

“Onunla taşak geçme, Bash,” diye homurdandı diğeri. “Daha sonra bundan çok çekecek zaten.”

Bash adlı kişi yanıma yaklaştı. “Nasılsın, Darling?” dedi. “Bazen buraya yapılan yolculuk bir kız için zorlayıcı olabiliyor.”

Boğazım tamamen kurumuştu, dilim ağzımın içinde tıpkı zımpara kâğıdı gibiydi. Biraz midem bulanıyordu ve kendimi bitkin hissediyordum ama onun dışında iyi gibiydim.

Bir mit ya da sanrı olduğunu sandığım biri tarafından kaçırılmam bir yana, bir de okyanus kıyısındaki bir yatağa zincirlenmiştim. Eve en yakın okyanus neredeyse birkaç yüz kilometre uzaktaydı.

Beni ne kadar uzağa götürmüşlerdi böyle?

“İyiyim,” diye cevap verdim.

“Su ister misin?” diye sordu başucumdaki.

“Evet, lütfen.”

Annem beni hayatım boyunca bu âna hazırlamıştı, bazen acı verici yollara başvururdu ama hiçbiri yeterli değildi anlaşılan.

Kelimenin tam anlamıyla bana bunun olacağını söylemişti ama yine de idrak etmekte zorlanıyordum.

Bu gerçek miydi? Yoksa bu sanrı deliliğin başlangıcı mıydı?

Altımdaki yatak gerçekmiş gibi hissettiriyordu. Sıcak tropik hava da gerçektir. Oğlanların odada kapladığı alan ve odayı dolduran enerjileriye çok ama çok daha gerçektir.

Daha önce bir sürü çocukla takılmıştım ama bu çocuklarda hepsinden daha güçlü ve çekici bir şeyler vardı.

Yakışıklı olanlar hep zamanın daha hızlı akmasını sağlardı. Sıkılmaktan nefret ederdim. Ama ondan da ötesi, yalnız olmaktan nefret ederdim.

Bash odanın diğer tarafındaki başka bir kapıda kaybolup ardından bir bardak suyla geri döndü. Bardak çoktan buğulanmaya başlamıştı.

Martılar yeniden ciyakladı.

Uzaklarda bir yerlerde kayalara çarpan dalgaların sesini duyabiliyordum.

Suyu –taze ve serinleticiydi; her nasılsa bugüne kadar içtiğim en ferahlatıcı suydur– içerken etrafımı inceledim.

Bir zamanlar zümrüt yeşilinin parlak bir tonuna boyanmış gibi görünen ama artık sıvası dökülmeye başlamış büyük bir odadaydık. Sağımda tahta suntalı panjurları tamamen açık duran yan yana üç dikdörtgen pencere vardı. Pencereelerde perde olmadığı için ışık doğrudan içeriye aydınlatıyordu. Ötedeki palmiye ağacının dallarını ve onun altındaki, dallarında parlak kırmızı çiçekler açmış başka bir ağacı görebiliyordum.

Kalın, ahşap çerçeveli yatak kuş tüyüyle doldurulmuş gibi hissettiriyordu. Altımdaki beyaz çarşaf temizdi ama battaniye yoktu.

Köşede yüksek arkalı bir koltuk ve arkasında uzun bir lambayla sehpa vardı.

Yatağa zincirlenmemiş olsaydım burası oturup martıların sesini dinlemek için harika bir köşe olurdu.

Bardağı geri verdim. Çocuk onu yere bıraktı. Başucumda bir taburede oturduğuna emindim ama görünürde bir sandalye falan yoktu.

“Burada ne işim var?”

Oğlanlar bakıştı ve çan sesi duyduğuma yemin edebilirdim. Lanet olsun, gerçekten de aklımı kaybediyor olmalıyım.

“Annen sana ne kadarını anlatabildi?” diye sordu Bash.

“Pek fazla değil.”

Dün gece bana ilk kez gerçekten işe yarar bir bilgi vermişti. Annemin öcüsü onu bir Darling’in düzeltebileceğine inanıyordu.

Onun için ne yapabilirdim ki? Kendi hayatımı zar zor idare ediyordum zaten.

Bash ikizinin arkasındaki duvara yaslandı, onun karanlık bir yansımasıydı.

Bir zamanlar annemle Minnesota’da yaşarken gittiğim okulda ikizler vardı.

Wavey ikizleri. Tanıdığım en iğrenç, en sinir bozucu küçük kızlardı. Başlarını belaya sokacak her durumdan sıyrılmak için tıpatıp birbirlerine benzemelerini kullanırlardı ki buna fıstık ezmeli, reçelli sandviçimin içine solucan koymak da dahildi.

Bu çocukların da onlar gibi olup olmadıklarını merak ediyordum.

Ayaklı bela gibi görünüyordlardı. Yanlış türden bir cazibeleri vardı. Tıpkı sizi bir dokunuşuyla öldürebilecek sevimli bir ağaç kurbağası gibi.

Herkesin bir süper gücü, doğuştan iyi olduğu bir yeteneği olduğunu düşünürdüm ve benimki de insanları okuyabilmem-

di. Birinin nasıl bir insan olduğunu onunla tek kelime konuşmadan kolayca anlayabiliyordum.

Sanırım buradan sağ çıkmak istiyorsam bu ikisine karşı oldukça temkinli olmalıyım.

Burası her neresiyse artık.

“Ben Kastian,” dedi en yakınımda duran çocuk. “Bana kısaca Kas diyebilirsin.” Başparmağıyla geniş, çıplak omzunun arkasına işaret etti. “Bu da ikizim, Sebastian.”

“Bash,” dedi öteki.

“Merhaba,” dedim onlara.

Bash duvardan uzaklaşıp, “Biz iyi olanlarız,” dedi. Yanıma gelip yatağın ucuna oturduğunda yatağın çerçevesi ağırlığının altında gıcırdadı. Tamamen giyinik olmasına rağmen onun da en az ikiz kardeşi kadar kaslı ve yapılı olduğunu kumaşın üzerine oturduğundan anlamıştım.

Daha önce karanlık odalarda pek çok erkekle yalnız kalmıştım ama hiçbirisi bu ikizler gibi değildi.

Beni isterlerse rahatlıkla alt edebilirlerdi. Onlarla karşı mücadele etmek, okyanusta çırpınmak gibi anlamsız ve beyhude olurdu.

Bunu neden yapacaktım ki?

Çılgın bir yolculuk olacakları belliydi.

Dudaklarımı yaladığımda Bash’in dikkati ağzıma kaydı ve burun delikleri genişledi.

Fahişelerin arasında büyüdüğünüzde ister istemez onlardan birkaç taktik öğrenirdiniz.

Benimkiyse her zaman kanca takmak olmuştu.

“Eğer iyi olanlar sizseniz,” dedim, “o hâlde kötü olanlar kim?”

İkizler bakıştı.

“Peter Pan mi?”

“Bizden daha acımasız,” diyerek itiraf etti Kas.

“Ama en kötüsü değil,” diye ekledi Bash.

“O zaman kim?”

Odaman dışındaki koridordan ayak sesleri gelince ikizler neredeyse aynı anda iç çekti.

Bash ensesini kaşırken, “Hazır ol, Darling,” dedi.

“Tam olarak ne için hazır olmalıyım?”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Dahası da mı vardı?

Ayak sesleri yaklaştı; iyice aşınmış, eski bir tabandan geliyordu. Bir amacı olan ve bundan asla vazgeçmeyecek birinin ayak sesleriydi.

Peter Pan'den daha acımasız kim olabilirdi ki? Annem Var Olmayan Ülke'de başkalarının da olduğuna dair hiçbir şey söylememişti ve benim de sormak hiç aklıma gelmemişti.

Figür bir karartı olarak kapı eşiğinde belirdiğinde tozlu hava boğazıma doldu.

Gelen kişi ikizler kadar kaslı değildi ama onda daha kötücül bir şeyler sezmiştim.

Yara izi. Gözleri.

Uzun, çentikli üç yara izi, yüzünü şakağından çenesine kadar çaprazlamasına ikiye bölüyordu.

Bu da bakışlarını tamamen değiştiriyordu.

Gözünün biri parlak menekşe rengi, diğeri ise saf siyahtı.

Sıcak havaya rağmen kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Yeni gelen kişi soğuk ve umursamaz bir ses tonuyla, “Şuna bakın, Darling çoktan uyanmış,” dedi. Bash'e yaklaşıp sigarasının son fırtını çaldı, izmariti başparmağıyla işaretparmağının arasına sıkıştırıp dumanı içine çekti. Konuştuğunda henüz nefesini vermediğinden sesi kulağa biraz tuhaf geldi. “Daha ağlamaya başlamadı mı?”

Kas, “İçimden bir ses bu seferki Darling’i kırmanın daha zor olacağını söylüyor,” dedi kaşlarını çatarak.

“Eninde sonunda hepsi kırılır,” dedi kötücül hava yayan. Bir yandan da huzursuz edici gözleriyle beni süzüyordu.

Bakışlarımı otomatik olarak başka tarafa çevirdim, bedenim ürkütücü bir korkuyla uğulduyordu. Yatakta geri çekilip kendimi küçültmeye uğraştım.

Annem Var Olmayan Ülke’de sihir olduğunu söylerdi hep.

Ama bu nasıl bir sihirdi? İstedğim gibi küçülüp yatağın içinde kaybolabilir miydim? Pek sanmıyordum.

“Vane,” dedi Bash. “Bu gerçekten gerekli mi? Kız daha yeni uyandı.”

Şakaklarımdan boncuk boncuk ter akıyordu ve içimde git-gide kabaran dehşet boğazıma tırmanmakla tehdit ediyordu.

Gırtlığımdan bir çığlık kopmak üzereydi.

Burada neler oluyordu?

“Piçlik etme,” dedi Kas.

Kaba olan –Vane– sigarayı bitirdi ve kalbim kafamın içinde yankılanacak kadar yüksek sesle atarken gözlerini bana doğru kıstı.

Nefes alışım hızlandı, terleyen ellerimle çarşafı sıkıca kavradım. Yerimde duramıyordum. Kaçmak istiyordum. Gözyaşlarım önce görüşümü bulanıklaştırdı ve daha sonra damla damla akmaya başladı.

Bash daha tehditkâr bir ses tonuyla, “Vane!” dedi.

Bir ipin kesilmesi gibi içimdeki dehşet aniden yok oldu ve rahat bir nefes aldım.

“Bu da neydi böyle?” dedim sakinleşmeye çalışırken.

Kas eliyle Vane’i işaret edip, “Darling, korkutucu olanla tanış,” dedi.

“Ne?” Gözyaşlarım hâlâ yüzümden aşağı akıyordu ve oksijene ihtiyacım vardı. Neler oluyordu?

“Sana hepsinin eninde sonunda ağlayacağını söylemiştim,” dedi Vane. “Zincirlerini çöz. Onu dışarı çıkar. Aptal Darlinglere ancak bu kadar katlanabilirim.”

Kapıdan çıkıp kayboldu.

“Hadi,” dedi Kas. “Bash sana yiyecek bir şeyler hazırlayacak. Aç mısın?”

Her ne olduysa midem bulanmaya başlamıştı ama aynı zamanda açtım da.

Belki bir şeyler yersem biraz da olsa kendime gelebilirdim.

Kendime gelmem için herhangi bir şey bana yardımcı olabilir miydi?

Kendimi hâlâ rüyada gibi hissediyordum. Annem beni defalarca uyarmıştı ve ben her zaman onun delinin teki olduğunu düşünmüştüm. Bunun bedelini ödeyeceğim gün de gelmişti.

Kas, metal kelepçeyi çıkarırken oldukça nazik davranmıştı. Anahtar görememiştim. Yatağa bağlı olan zincirin kilidini nasıl açtığını bilmiyordum.

İkizler kapıya doğru ilerleyip eşikte beni bekledi.

“Isırmayacağız, söz,” dedi Kas.

“En azından henüz değil,” diye ekledi Bash.

4. BÖLÜM

BASH

Bu ağaç evin koridorlarında kaç Darling yürümüştü?
Sayısını unutmuştum artık.

Bunu daha önce o kadar çok tekrarlamıştık ki artık bu noktada otomatik pilota bağlamıştık, attığımız tüm adımlar ve yaptığımız her şey ezbereymiş gibi geliyordu. Ben kızı yemekle yatıştırmaya çalışacaktım ve Kas ise bizden değilmiş gibi bir izlenim bırakacaktı. Vane mi? Elbette her zaman olduğu gibi bir çekiç kadar sert davranacak ve onu ağlatana kadar korkutacaktı.

Bulut böğürtlenli krep yapma konusunda yetenekli olmam iyi bir şeydi.

Biz mutfağa doğru giderken Darling etrafı süzüyordu. Evin gitgide azalan ihtişamının farkındaydım. Burası neredeyse birkaç yüz yıllıktı, kaçırdığımız sömürge askerlerinin çıplak elleriyle inşa edilmişti. O zamanlar erkekleri ortadan kaldırmak daha kolaydı.

Ancak askerler artık ölüydü. Ölümlüler çürüyüp giderdi. Kayıp Çocuklar asla ölmezdi.

Darling çatı katından geçerken Var Olmayan Ülke Ağacı'nın yapraklarına hayretle bakıyordu.

Evi inşa ederken ağacı kesmiştik ama ertesi gün ağaç daha da canlı bir şekilde yeniden filizlenip tamamen büyümüştü. Bir daha kesmiştik. Yine büyümüştü. Bu yüzden biz de evi ağacın etrafına inşa etmiştik. Ağaç papağanlara ve uzaktan bakıldığında ateşböceğine benzeyen perilere de evsahipliği yapıyordu ama artık hiç olmadığı kadar kötü görünüyordu.

Yaprakları seyrekleşiyor, kabuğu soyuluyordu. Bu sadece adada her şeyin daha kötüye gittiğinin ve sorunun en büyük sebebinin de Peter Pan'ın ta kendisi olduğunun başka bir işaretiydi.

Mutfığa vardığımızda Kas devasa odanın ortasındaki uzun adanın önünde duran taburelerden birini işaret etti. Bütün bir duvarı kaplayan bölümlü pencereler okyanusun net bir manzarasını sunuyordu. Bu evde mutfak her zaman en sevdiğim kısım olmuştu. Işıkla ve olasılıklarla doluydu.

Darling masaya oturdu.

Vane tezgâhın etrafından dolaşarak bize katıldı, hiçbir şey yapmadan bile tehditkâr görünüyordu.

Tavayı, kâseleri ve ihtiyacım olan malzemeleri alırken Darling'e bakmadan duramıyordum.

Hepimiz Darling'in evdeki varlığının farkındaydık.

Kas kızın yanına oturdu. "İlk adın ne, Darling?" Boyunun uzunluğu kızı daha da küçük gösteriyordu. Hepimiz onu kıra bilirdik.

"Ne önemi var ki?" dedi Vane.

Özellikle Vane.

"Piçlik yapma, Vane." Kas kıza dönüp, "Onu çoğunlukla görmezden gelebilirsin," dedi. "O her zaman gergindir."

Hayır, daha çok gaddar bir gölge gibiydi. Ama bu Darling'e şimdilik fazla gelirdi. Zamanla öğrenecekti.

"Hadi," dedi Kas sakın bir ses tonuyla.

"Winnie," diye yanıtladı. "Adım Winnie Darling."

"Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum, Winnie. Sen Merry'nin kızıydın, değil mi?"

Başıyla onayladı. Annesinden bahsedilince yüzünden bir duygu geçti. Sanırım yenilgiydi.

Merry adil olmayan bir anlaşma yapmıştı. Hepimiz bunu kabul edebilirdik.

Ben malzemeleri karıştırırken Kas onu havadan sudan konularla eğlendiriyordu.

Bu konuda Kas de ben de üzerimize düşeni yapıyorduk. İki-
zim her zaman nazik bir tur rehberi olmuştu. O iyi polisi oyna-
makta hepimizden çok daha iyiydi. Bu yönüyle babamıza ben-
ziyordu. Bende ise daha çok annemin kana susamışlığı vardı.

Darlingleri ağlarken izlemekten hoşlanmıyordum ama kan-
larının akmasını izlemeyi seviyordum.

Kas, Darling'le konuşmaya devam ederken ben de bir kâse-
ye doğradığım ıslak malzemelerin hepsini karıştırdım.

“Bizden çalman bir şeyi arıyorduk,” dedi. “Ve onu bulmamı-
za yardımcı olabileceğine inanıyoruz.”

“Nedir o?”

Hepsi bunu soruyordu.

Sohbetten sıkılmamak elde değildi. Daha kaç kere tekrar
edebilirdik ki?

Kas, Vane'e bakınca o da başını belli belirsiz iki yana salladı.

Darlinglerin ayrıntıları bilmemesi her zaman çok daha iyiy-
di. Pençelerimizi anılarına saplamadan önce kafalarını karıştır-
mak istemiyorduk.

“Şu anda bilmen gereken tek şey kurallara uyduğun sürece
burada güvende olacağın,” dedi Kas.

“Ve Tanrı aşkına, kaçmayı aklından bile geçirme,” diye ek-
ledi Vane.

“Neden?” dedi iğnelercesine, sesi hiddetliydi.

Ah, Vane'le gerçekten iyi anlaşacaklarını görebiliyordum.

“Çünkü bunu yaparsan seni kovalayacağım,” dedi uğursuz
bir ses tonuyla. “Ve seni yakalarsam neler olacağını bilmek bile
istemezsin.”

Darling gözle görülür şekilde titredi.

Uslu kız.

Ne kadar çabuk öğrenirse onun için o kadar iyi olurdu.

İkizim bana baktı. Kimsenin yapamayacağı düzeyde bir iletişim kurabilmiştik her zaman. Bazen birbirimizi kendimizi tanıdığımızdan çok daha iyi tanıyorduk.

Koyu renk kaşları çatılmıştı.

O da hissedebiliyordu.

Bu kızda farklı bir şeyler var.

Biliyorum.

Pan'in Darlinglerle ilgili her zaman tek bir kuralı vardı: Onlar yasaklı bölgeydi.

Adada bir Darling'le oynamadan da bizi meşgul edecek çok şey vardı.

Biz Kayıp Çocuklar'dık ve bulunmayı bekleyen bir sürü kayıp amcık vardı.

Plana göre ben krepleri pişirecektim, Kas kızın arkadaşı gibi davranacaktı ve Vane de köşede kara kara düşünecekti. Günbatımına kadar bu düzeni sürdürmek için elimizden geleni yapacaktık.

Darling için hızlıca üç krep pişirdim ve onları bir tabağa koyduktan sonra üzerlerine bir miktar tereyağı sürüp bolca şurup tabakasıyla kapladım.

Tabağı önüne koydum ve ilk ısırtığı almasını izlemek için bir adım geri çekildim.

"Yumul bakalım, Darling," dedim. "Bana kötü olduklarını söylemen için sana meydan okuyorum."

Sanki içine sıradışı bir şey koyup koymadığımı ölçmeye çalışıyormuş gibi önce yemeğe, sonra bana baktı.

Zaten kaçırılmıştı. Ölmesini isteseydik çoktan ölmüş olurdu.

Çatalla bir parça kesti ve ilk lokmayı tattığında gözleri kocaman açıldı. Ağzından küçük bir inilti kaçtı.

Aletim bu sesi fark etti ve kıpırdanmamak için bütün irade-mi kullandım.

Kas bana bir bakış attı.

Biliyorum, pislik.

Kreplerin seksi olmaması gerekiyordu. Ona ateşli, küçük dudaklarını sarması için bir kâse çilek vermiş değildim.

Darlinglerin kreplerini her zaman ben yapardım. Bu artık bir gelenek hâline gelmişti.

Tezgâhın diğer tarafında Vane tamamen hareketsiz kesildi.

Winnie kreplerden bir ısırık daha aldığıında gözleri zevkten kapandı.

Dolgun dudaklarının üzerine bir damla şurup damladı ve dilini dışarı çıkarıp ağzının kenarındaki şurubu yaladı.

Siktir.

Vane'in gölgesi havayı kesti ve ona baktığımda gözlerinin karardığını fark ettim.

Parmaklarımı ona doğru şıklattım. Gözlerini kırpiştirarak arkasına döndü.

Darling ikinci lokmasını yuttuktan sonra, "Bu gerçekten kusuruz," dedi. "Çok ama çok iyi."

"Evet," dedim. "Biliyorum."

Kas ona doğru eğilip çatalı Winnie'den çalmak için kolunu taburenin arkasına uzattı. Ona olan yakınlığını delicesine kıskanmıştım.

Nasıl kokuyor? Söyle bana?

Sırlar ve yasak elma gibi.

Kas tabaktan bir lokma çaldı. "Aferin kardeşim, iyi iş çıkarmışsın," dedi ağzı doluyken ve bana göz kırptı. Kahrolası piç.

"Çıtırılığı nereden geliyor?" diye sordu Darling.

"Bulut böğürtleni," diye yanıtladı Kas.

"Bulut böğürtlenleri gerçek mi?"

Winnie'nin şaşkınlığını zevkle izliyordum.

Çoğu Darling bizim hakkımızda, daha doğrusu Var Olmayan Ülke hakkında önceden uyarılmış olurdu. Çoğu dehşetten tir bir titreyerek buraya gelirdi.

Bu seferki Darling daha farklı gibiydi.

“Bayıldım,” dedi.

“Tam da hasat mevsimleri,” dedim.

“Ah, o burada!” diye heyecanla bağırdı Cherry kapı eşiğinden.

“Tanrım!” Vane tezgâhtan uzaklaşıp kapıya doğru ilerledi. Gözlerini göremiyordum. Gölgesini kontrol altına alıp almadığını bilmiyordum. Cherry, onun yanımdan ayrılması için iyi bir bahaneydi. Nedenini yalnızca tanrılar bilse de Cherry ona sıırıslıklam âşıktı. Vane en iyi günlerinde bile huysuz bir pisliğin tekiydi. En kötü günlerindeyse düpedüz korkutucuydu.

Cherry’den nefret ediyordu. Aslında becerdiği kadınların çoğundan nefret ediyordu ama en fazla da Cherry’den.

“Kız tıpkı korsanlar gibi kokuyor,” yeni Darling’e söylemeyi en sevdiği şeydi.

Vane bir anda ortadan kaybolurdu ve Cherry de dikkatini çekmek için çaresizce onun peşinden giderdi.

Bazı günler bu zavallı kıza üzüliyordum ama o seçimini çoktan yapmıştı. Gerçek şu ki, hepimiz seçimlerimizi yapmıştık.

“Günaydın Cherry,” dedim. “Yeni Darling’le tanışsana.”

Cherry yaklaşıp Winnie’ye elini uzattı. “Merhaba! Seninle tanışmak büyük bir zevk!”

“Selam Cherry.” Darling çatalını bırakıp Cherry’nin elini sıktı. “Ben de seninle tanıştığıma fazlasıyla memnun oldum.”

“Sana burada iyi davranıyorlar mı? Bazen biraz kaba olabiliyorlar. Çoğu Kayıp Çocuk öyle. Anneleri tarafından terk edilmişler ve...”

Durması için sertçe uyararak, “Cherry!” dedim. Kas ve ben iyi olanlar olabilirdik ama onun çenesini kapamakta asla tereddüt etmezdik.

“Üzgünüm,” dedi. “Sadece demek istediğim...” Çillerle dolu yüzü kızardı. Özguveni eksikti ve güçsüzdü. Son iki yıldır ona

biraz kötü davranmış olabilirdik. Aslında öyle davrandığımızı biliyordum.

“Ne demek istiyorsun?” Darling bir ona, bir bana bakıyordu. Tehlikeli sulara yüzüyordu ama bunun farkında bile değildi. Bakışları çok fazla soru barındırıyordu.

“Dikkat et, Darling,” dedim. “Kreplerini ye.”

Güneş batmak üzereydi ve Pan yakında uyanacaktı.

Ve asıl eğlence o zaman başlayacaktı.

5. BÖLÜM

WINNIE

En son ne zaman doğru düzgün bir yemek yediğimi hatırlamıyordum.

Annem hiçbir zaman iyi bir aşçı olmamıştı ve kesinlikle öğrenme hırsı da yoktu.

Bir defasında bebek bakıcılarımdan biri beni akşam yemeği için dışarı çıkarıp krep sipariş etmeme izin vermişti. Hayatımda ilk kez krep yediğimi söylediğimdeyse bana inanmamıştı.

Kafadan çatlak bir annem olduğunu unutarak, “Hiç krep yemedim de ne demek?” diye sormuştu. Bir şeye ihtiyacım olursa kendim halletmek zorundaydım.

Tabağımdaki kreplerin tümünü yalayıp yutmuştum ve o öğleden sonra bedelini güzelce ödemiştim.

Bash’in krepleri tam anlamıyla enfesti; ortası kabarık, kenarları çıtır çıtırdı. Şurup tatlıydı ve portakal aromalı çileğimsi tatları olan bulut böğürtlenleri çok lezzetliydi. Annemin onları kafadan uydurduğunu sanıyordum.

Cherry yanıma otururken kreplerimden bir ısırık daha aldım. “Bana hiç krep kaldı mı?” diye sordu.

“Hayır,” diye yanıtladı Bash.

Cherry’nin ifadesi aniden hayal kırıklığına dönüştü. Yüzü çilliydi, kumral saçları ve birbirine çok yakın iri gözleri vardı. Bakışlarında bana patlamanın eşiğindeki bir baloncuğu hatırlatan bir şeyler vardı.

Yine de burada başka bir kadın gördüğüm için mutluydum.

Annem sadece Peter Pan'den bahsederdi.

Kayıp Çocuklar'dan bir kez bile bahsettiğini hatırlamıyordum.

Cherry'nin hesaba katılması gereken bir güç olduğunu düşünmüyordum ama çaresiz ve sevgiye aç olduğu barizdi. Böyle bir yerde bunu kendi avantajım için kullanabilirdim.

"Benimkinden biraz alabilirsin." Tabağımı ona doğru kaydardım.

"Gerçekten mi?" Bana inanmıyormuş gibi görünüyordu.

"Elbette. Hepsini yemeye ihtiyacım yok ki."

Bash, "Ben farklı düşünüyorum," dedi. Yüzünde bariz bir sertlik vardı. "Şu hâline bak, bir deri bir kemik kalmışsın."

Yutkundum ve bol kazağımı sanki tüm kusurlarımı saklayabilirmişim gibi vücudumun etrafına doladım.

Doğru söylüyordu. Fakirsenez ve anneniz deliyse sadece buzdolabınız değil, aynı zamanda mideniz de daima boş oluyordu. Ama bir süre sonra alışıyordunuz. Açlığın sürekli içinizi kemirmesine. Bazı günler açlık, hissettiğim en gerçek şey oluyordu.

"Bu tabağın tamamını bitirirsem yediklerim midemde durmaz."

Kas ayağa kalktı. İkizine dönüp, "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" dedi.

Kardeşinin peşine takılıp odadan çıkmadan önce Bash'in bakışları üzerimde gezindi.

Bir yatağa zincirlenmiş olarak uyanmıştım. Kaçmaya çalışırım diye endişelenmiyorlar mıydı? Gerçi Vane bunun çok kötü bir fikir olduğunu açıkça belirtmişti.

Peki, bundan sonra ne olacaktı?

Aradıkları şey neydi?

"Ee," dedim Cherry'ye dönerek. Krep yığınının yarısını mi-deye indirmişti bile ama ben dikkatimi ona çevirince yavaşladı.

“Bana bu yer hakkında bilmem gereken her şeyi söyle. Kayıp Çocuklar hakkında.”

İrkildi. “Bu konu hakkında konuşmamam gerekiyor.”

“Neden olmasın?”

Sertçe yutkunup tekrar dudağını ısırıldı. “Bu... Karmaşık,” dedi.

“Seni de mi kaçırdılar?”

“Hayır.” Dediğini vurgulamak istercesine başını iki yana salladı. “Ben kendi isteğimle buraya geldim,” derken sesinde net bir gurur vardı.

“Nereden geldin?”

“Adanın diğer tarafından.”

Eğer buraya gelmeyi kendisi seçtiyse belki de oğlanlar sandığım kadar kötü değillerdi?

Belki de endişelenmem gereken tek şey sadece Peter Pan’di.

Eh... belki bir de Vane.

“Ne aradıklarını biliyor musun?”

Tabağı bana doğru itti. Yüz ifadesi ciddileşirken gözlerindeki ışık azaldı. “Kayıp Çocuklar göründüklerinden daha yaşlılar ve Pan ise çok çok daha yaşlı. Benden daha yaşlı. Her ne olduysa benim gelişimden çok daha önce olmuş.”

“Ama bu ne anlama geliyor? Ne olmuş?”

İkizler odaya geri dönünce Bash, Cherry’ye doğru parmaklarını şıklattı ve o da yanımdan hızla uzaklaştı.

“Yemeğini bitir artık, Darling,” dedi Kas.

“Neden?”

Mutfağın en ucunda okyanusu gören çift kapılı bir balkon vardı. Bash kapıya doğru ilerleyip dışarıya baktı.

Güneş batmaya başlamıştı. Etrafta herhangi bir saat olmadığı için saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Geldiğim yerde günbatımı genelde akşam sekiz civarındaydı ama her

nasılsa saatin burada daha geç olduğunu hissediyordum. Belki tropik havadandı, kim bilir.

“Çünkü Pan birazdan kalkacak,” dedi Bash kapıya doğru. “Ve seni görmek isteyecek.”

Sırtımdan aşağıya bir ürperti indi.

Dün gece evime gelen ve annemin defalarca söylediği gibi beni kaçıran yabancı bir şimşek gibi yeniden gözlerimin önünde belirdi.

Suçluluk duygusu geri döndü. Ona asla inanmamıştım. İnanmalıydım.

6. BÖLÜM

PETER PAN

Mezarımın ötesinde güneşin ufuk çizgisinde alçaldığını, gölgelerin uzadıkça uzadığını hissedebiliyordum.

Ama olduğum yer tamamen karanlıktı.

Ve zifiri karanlığa uyandığınızda gömülmüş gibi hissetmemek mümkün değildi.

Bazı geceler uyandığımda cehennemde olup olmadığını merak ediyordum.

Belki de çoktan ölüp gitmiştim ve bu adanın pisliğine gömülmüştüm.

Çarşafı üzerimden atıp yataktan kalktım. Ayaklarımı taş zemine bastığımda hissettiğim soğukluk beni kendime getiren, hâlâ bedenimde olduğumu söyleyen şeydi.

Etim ve kemiğim vardı ama hâlâ lanet bir gölgem yoktu.

Ne kadar kalmıştı?

Ne kadar zamanım vardı?

Başucu lambasını yaktım, parlak sarı ışık odayı doldurup bir anda gözlerimi acıttı.

Siktir, kendimi bok gibi hissediyordum.

Pantolonumu yerden alıp hâlâ üzerinde olan kemeri çıkardım. Pantolonu giydikten sonra da üzerime beyaz bir gömlek geçirip kollarımı sıvadım.

Kılıcım her zamanki yerinde, yatağımın yanındaki kancada asılıydı.

Güneş sizi öldürebildiğinde, korsanlar peşinize düştüğünde ve lanet sihriniz azalmaya başladığında geriye kalan tek seçenek kılıçlar gibi görünüyordu.

Kılıcı yerinde bıraktım ama bıçaklarımı yanıma aldım.

Her birini botlarımın içine soktum. Pantolon paçalarım da birkaç tane gizliydi. Bir tanesi de önkolumdaki kılıftaydı.

İki üst kattan Bash'in Darling'e oturmasını söylediğini duydum. O da oturdu.

Eğer gerçekten uslu bir kızsam ona ne dersek diyelim hiç ikiletmeyecekti.

İşin güzel yanı, ben oldukça ikna edici olabilirdim.

Dış kapımın kilidi çınlayarak açıldı. Odamın anahtarı sadece Vane'de vardı. Ayak sesleri yaklaştı. Vane kendini beğenmiş bir pislik olduğu için kapıyı çalma zahmetine bile girmede.

Elbette onun gölgesi vardı. Sihrini ve getirdiği tüm avantajları elinde tutuyordu.

"Güzel," dedi içeri girdiğinde. "Kalkmışsın."

Yatağın kenarına oturup ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Bir şeyler içmeye ihtiyacım vardı.

"İyi görünmüyorsun," diye ekledi.

Başımı kaldırıp ona baktım. Şifoniyerime yaslanmışken savaşa şekillendirilmiş gibi görünüyordu.

Onu bana ve Kayıp Çocuklar'a katılmaya nasıl ikna ettiğimi hâlâ bilmiyordum ama bunu başardığım için memnundum. Ona daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyacım vardı.

"Bu yolculuk benden çok şey alıp götürdü," diye itiraf ettim.

"Sana gidip onu getirebileceğimi söylemiştim."

"İki parça hâlinde mi?" diye sordum homurdanarak.

Dilini altdudağının iç kısmında gezdirdi ama benimle tartışmadı.

Güneşin son ışını da kayborduğunda ayağa kalktım. Güneşin batışını çözülen bir ip misali damarlarımda hissedebiliyordum.

Sonunda nefes alabiliyordum.

“Kız nasıl?” diye sordum.

Vane’in bakışları karardı. “Bir öncekinden çok daha güzel.”

“Sorduğum şey bu değildi.”

Derin bir iç çekti. “Bash ona krep yaptı. Kas de iyi polisi oynuyor. Şimdilik sakın. Çoktan soru yağmuruna başladı ve Cherry ona gerekenden fazla cevap verdi.”

“Lanet olası Cherry.”

“O bir yük. Onu ne demeye burada tutuyoruz ki?”

“Çünkü o bir teminat ve ihtiyacımız olduğunda sadık. Tam olarak bu yüzden.”

“İkizler onu becerirken sadıktı. Artık çaresiz durumda.”

“Çaresizliği senin için,” diye hatırlattım banyoya girerken. “Bunu sen de biliyorsun. İkizler sadece dikkat dağınıklığı içindi. O seni istiyor. O yüzden onu becer ve sadık kalmasını sağla.”

Diğer odada homurdandığını duyabiliyordum.

Lavaboda yüzüme soğuk su çarparak kaslarımdaki ağrıyı gidermeye çalıştım.

Ben çok yaşlıydım.

Canım yanmamalıydı.

Zamanım tükeniyordu.

Adanın ellerimden kayıp gittiğini hissediyordum.

Aynada kendi yansımamı tanıyamıyordum artık. Ben tahtı olmayan bir kraldım.

Lanet olası Darlingler. Lanet olası Tink.

İçimde öfke fokurduyordu. Dişlerimi sıktım, gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım.

Bu seferki Darling oydu.

O olmak zorundaydı.

Islak parmaklarımı saçlarımin arasından geçirdiğimde soğuk su bana iyi geldi. En azından gözlerimin arkasındaki zonklamanın bir kısmını hafifletmeye yardımcı olmuştu.

Odaya geri döndüğümde Vane'i hâlâ kara kara düşünürken buldum.

"Ne var?" dedim. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"İzin ver de, Cherry'yi öldüreyim. İzin ver bir mesaj göndereyim."

"Hayır."

"Pan."

"En son ne zaman birinin peşine düştün? Gölgenin çalkantısını hissedebiliyorum. Harcanması gereken bir enerjin var. Öfkeni Darling'den çıkarmadan önce bunu yap. En azından benim için yap."

Tekrar iç çekti. "Peki. Kahretsin."

Sırtına sert bir şaplak attım. "Şimdi gidip bir şeyler içelim."

Dövme demirden merdiveni çıkarken ayak seslerimiz yeraltı kulesinde yankılanıyordu. Ağaç evin üst katına çıktığımızda tuzlu deniz havasını derin derin içime çektim.

Uzaklarda yemek artıkları için kavga eden martıların sesleri duyuluyordu.

Henüz Darling'i görememiştim ama onun evdeki varlığını ve enerjisini hissedebiliyordum.

Biz soğuk ve sert kenarları olan bir haneydik.

Darling ise varlığıyla bu evi çoktan daha sıcak bir hâle getirmişti ve ben hayatımda ne sıcaklığı ne de yumuşağı tanımıştım.

Kayıp Çocuklar genelde doğduğum gibi annemden kaçtığıma dair şakalar yapmayı severdi.

Ama dürüst olmak gerekirse beni adanın doğurduğunu düşünüyordum. Burada sihirle sarmalanmış hâlde uyanmam dışında başka hiçbir anım yoktu.

Koridorun sonunda Kas bir şeye gülerken Bash homurdanıyordu.

Havada rom kokusu alıyordum, bu da ikizlerin çoktan içmeye başladığı anlamına geliyordu. Küçük piçler, hiç istemediğim ve ihtiyaç duymadığım küçük kardeşlerim gibiydi.

Vane ve ben büyük merdivenden çıkıp çatı katına ulaştık. Yabani muhabbet kuşlarından bazıları Var Olmayan Ülke Ağacı'nın dallarına tünemişti; hafif ötüşleri uyukladıklarını gösteriyordu.

Bazen cıvıl cıvıl ötüşlerini özlüyordum.

Gün ışığına dair birçok şeyi özlüyordum.

Kapıdan içeri adım attığımda Darling'in gözleri beni buldu. Bakmamak elinde değildi.

Hiç kimsenin elinde olmazdı.

Tahtı olmayan bir kral bile ilgi uyandırırды.

Bash, "Pan uyanmış!" diyerek beni karşıladı.

Bara giderken ona ters ters baktım. Eskilikten yer yer paslanmış ve dikkatsizlikten çatlamış aynaların önündeki rafta sıra sıra dizilmiş yüzlerce şişe içkimiz vardı.

En sevdiğim şişeye uzanırken başımı kaldırıp baktım ve Darling'i yansımadan bana bakarken yakaladım.

Bakışını yakaladığımı gördüğünde yanaklarına kan hücum etti ve hızla gözlerini başka tarafa çevirdi.

Bardağa bir *shot* rom döküp birkaç buz küpü ekledikten sonra Darling'e doğru yürümeye başladım.

Hâlâ bana bakmıyordu.

İçkimden bir yudum aldım, yutmadan önce alkolün dilimde biraz dolaşmasına izin verdim. Boğazımdan akarken ardında bıraktığı yanma hissi bana hayatta olduğumu hatırlattı.

Yoksa değil miydim?

Parmaklarımı Bash'e doğru şıklattığımda hemen çelik sigara tabakasını getirip içinden bir tane alabilmem için açtı. Pantolo-

numun cebinden çakmağı çıkardım, demir tekeri çevirdim ve sigaramı yaktım.

Sigara dumanı boğazımı içkiden farklı bir şekilde yaktı ama yine hayatta olduğumu hissettirdi.

Ben hayattaydım.

Ben hayattayım.

Darling tam ortadaki deri L koltukta oturuyordu. Büyük kanepene onu olduğundan daha küçük gösteriyordu. Sivri kemikleri kazağının altından belli oluyordu.

Hakkında hiçbir şey bilmediği bir borcun bedelini ödeyecekti.

Bu küçük Darling kızı adına üzüliyordum ama yeterince üzgün değildim.

Sigaradan derin bir nefes çektim ve tekrar derin bir fırt almadan önce dumanın süzülmesine izin verdim.

Bu, gözüne takılmıştı.

Zorlukla yutkunduktan sonra bakışları kolumda kınındaki bıçağa odaklandı.

Kalbinin hızlı atışlarını duyabiliyordum ama korktuğunu değil, ilgisini çektiğini düşünüyordum. Ona ilk dersini verme zamanı gelmişti.

“Kalk,” dedim ona.

Kas’ baktı.

“Sana yardım edemez,” dedim. “Kalk ayağa, Darling.”

Ayağa kalktı. Ayakkabıları yoktu ve ayak kemikleri tıpkı bir aslan balığının dikenleri gibi çıkıktı.

Merry ona ne yapmıştı böyle?

Öfkem yeniden içimi doldurdu ama bu sefer başka bir şey tarafından tetiklenmişti.

Hiç ama hiç hoşuma gitmeyen bir şey.

“Vane,” dedim ve o da yanıma geldi. “Darling. Bizi takip et.”

“Sakın kaçmaya kalkışma,” diyerek onu uyardı Bash. Ses

tonu nazikti ama uyarısı oldukça ciddiye. Kendini koruma içgüdüğü varsa Bash'in uyarısına kulak asardı.

Balkona çıkan bir dizi kapıdan geçtik, orada verandaya inen döner merdivenler vardı. Taş şöminede bir ateş yanıyor, Kayıp Çocuklar ortak alanda içki içip bazı kasabalı kızlarla eğleniyordu. İçlerinden biri kendi hâlinde gitarını çalıyordu.

Geldiğimizi gördüklerinde gitar kulak tırmalayıcı bir tıngırtıyla sustu. Yanlarından geçerken herkes ayağa kalkıp başlarını öne eğdi.

Darling'in adımları yavaşladı.

Vane onu, "Yürümeye devam et," diyerek uyardı ve hafifçe itti.

Darling yürümeye devam etti.

Sigaramdan son bir nefes çekip en yakındaki kül tablasına söndürdüm. Dünkü fırtınadan dolayı yağmur suyuyla dolu olduğu için söndürürken köz cızırdadı.

Veranda, palmye ağaçlarının ve büyük auris bitkilerinin arasından kıvrıla kıvrıla giden ve kalın köklerle kaplı, sert topraklı bir patikaya çıkıyordu. Patikanın üzerinde havai fişek çiçekleri ve parlak hibiskus sürgünleri salınıyordu.

Darling havai fişek çiçeklerinden birini koparıp yapraklarını parmaklarının arasında yuvarladı, sonra geride kalan çiçek özünün kokusunu içine çekti.

Tepenin aşağısında okyanus dalgaları kıyı şeridine çarpıyordu. Martılar esen rüzgârı arkalarına alıp havada süzülüyordu, kanatları neredeyse dolunay olan ayın gümüşü ışığıyla boyanmıştı.

Bu manzara bana özlediğim bir diğer şeyi hatırlattı: Uçmak.

Kumsala indik, beyaz kum ayaklarımızın altında gıcırdıyordu.

Rüzgâr kuzeyden esiyordu ve neredeyse korsanların leş kokusunu aldığımı yemin edebilirdim.

"Etrafına bak, Darling," dedim.

Vane'le benim aramda kollarını göğsünde kavuşturmuş, manzarayı seyrediyordu.

Kıyı şeridine, güneye, daha sonra kuzeye baktı. Benim bölgem Gümüş Koy'dan Marooner Kayası'nın sarp hatlarına kadar güney ucunun tamamından ibaretti. Hook'un bölgesiyse diğer tarafta, aramızda bir pasta dilimi gibi görünen Tilly'nin bölgesiyle birlikte kuzeydeydi.

"Burası Var Olmayan Ülke," dedim Darling'e. "Burası sizin dünyanızda yok."

Bir nefes aldı. Omuzları hızla kalkıp tekrar indi.

"Herhangi bir yöne doğru kilometrelerce yüzebilirsin ancak ne kadar yüzersen yüz hiçbir yere varamazsın, özellikle de evine."

Martılar yeniden haykırdı, sonra rüzgâra doğru süzülüp güneye yöneldiler. Gelgit şiddetlenirken dalgalar yükseldi.

"Buradan kaçış yok. Sana söylediğimi anlıyor musun?"

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Vane yanımda kaskatı kesildi.

"Burada ne işim var?" diye sorup öne doğru bir adım attı.

"Neden Darlingleri bu adaya getiriyorsunuz?"

Çelimsiz bir şeydi ama içi ateşle dolup taşıyordu.

"Eve dönmeme ne kadar var?"

"İstediğin bu mu?" diye sordum. "Eve gitmek mi?"

"Neden istemeyeyim ki?"

"Soruma cevap ver."

"Burada esir tutulmak istemiyorum." Sesi yükselmeye başlamıştı ve Vane'in sabrının tükendiğini açıkça görebiliyordum.

"İstediğin her ne ise sana yardım edemem," derken kollarını iki yanına düşürüp ellerini yumruk yaptı. "Yani ne yazık ki vaktini boşa harcıyorsun ve... annem... onun bana ihtiyacı var."

"Buna emin misin?"

“Elbette!”

“Bu seferkini idare etmesi zor olacak,” diye söylendi Vane.

“Sana yardım edemem, o yüzden beni eve götür ve...” Bir anda durdu, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Dilime keskin bir kükürt tadı yayıldı.

“Vane,” dedim.

Darling geri adım attı, kalp atışları hızlanmıştı.

“Vane!”

Darling aniden arkasını dönüp koşmaya başladı.

Vane’i omuzlarından yakalayıp sertçe sarstım. İki gözü de siyahtı ve gölgesinin siyahlığı damarlarını dolduruyor, kıvranan bir maske gibi gözlerinin etrafına akın ediyordu.

“Bana bu kadar kötü olduğunu hiç söylememiştin.”

Hırladı ve tutuşumdan kurtuldu. “Ben iyiyim.”

“İyi değilsin.”

Dikkatini kaçan Darling’e çevirdi. Ayakları kumu dövüyor, kazağı arkasında savruluyordu.

“Şimdi gidip onu yakalamam gerekecek,” dedim. “Aferin sana.”

“Gerek yok. Ben yakalarım.”

Koşmaya başlamadan önce onu yakalayıp kendime çektim. “Onu sen yakalarsan kızıdan geriye hiçbir şey kalmaz. Ve o bizim kahrolasica son şansımız.”

Gölge siyah saçlarını beyaza çevirmiş, köpek dişlerini daha da sivrileştirmişti.

Vane her ne kadar kendini ve beni aksine ikna etmeye çalışsa da gölgesini asla kontrol etmemişti. Onun da avlaması gereken şeytanları vardı.

“Hadi,” dedim tekrar.

Dişlerini sıkarak uzun, hayal kırıklığı dolu bir hırıltı koyuverdi.

Koşan Darling’e bir kez daha baktı ve sonra beyazlaşan saçları sahilden geri yukarı çıkarken tekrar siyaha döndü.

Zamanım azalıyordu ama sanırım Vane'in de öyleydi.

Hay sikeyim. Bunun için yeterince sabrım yoktu.

Darling çoktan sahili yarılamıştı, ay ışığı onu gümüş ve mavi tonlarına boyuyordu.

Uçamıyor olabilirdim ama hâlâ koşabiliyordum ve Darling'in hiç şansı yoktu.

7. BÖLÜM

WINNIE

Nefes alamıyordum. Ben koşmak için yaratılmamıştım.

Ayaklarımın altındaki kum engebeliydi ve attığım her adımı olması gerekenden iki kat daha zorlaştırıyordu. Koşarken göz yaşlarım yüzümden aşağı akıyordu.

Ağlamaktan nefret ediyordum.

Ben ağlamazdım.

Ne kadar uzağa koşmam gerekiyordu?

Hem neden koşuyordum ki?

Kaçmamam konusunda beni defalarca uyarmamışlar mıydı?

Panik bütün şiddetiyle geri döndü ve bu sefer sanırım tamamen benim suçumdu. Bu kaçış planı yeterince mantıklı bile değildi.

Uzakta ay ışığının parıltısıyla sarmalanmış bir uçurum vardı. Okyanus dalgalarından gelen sis, uğursuz gece havasında parlıyordu.

Peter Pan aniden önümde belirdi ve dehşetle ciğerlerimdeki nefes boşaldı.

Ona çarpmamak için yalpalayarak durdum. Beni kolayca yakalayıp kollarımı sertçe kavradı.

“Ben sana ne dedim, Darling?” Sesi öfke doluydu.

“Bilmiyorum... Ben...” Nefesimi toparlayamıyordum. Ne olduğunu bilmiyordum. Neden korktuğumu hatırlamasam da, “Korktum,” diye itiraf ettim.

Birden korkmuştum işte, tıpkı ilk uyandığımda Vane’in içeri girdiği zamanki gibi.

Pan bir anlığına yumuşadı.

Vücudundaki gerginliğin azaldığını hissedebiliyordum. “Vane’di,” dedi. “Onun yeteneği insanlara dehşet hissettirmek.”

“O... ne?”

“Eğer bir teselli olacaksa isteyerek yapmadı.”

Güldüm ve bir anlığına kendi sesimde annemin sesini duydum. Delilik içime işlemeye başlamıştı.

“Bu bir teselli değil,” dedim. Yanağımdan aşağı doğru süzülen bir gözyaşını sildim. “Bu bir tür sihir ya da başka bir şey falan mı?”

“Başka bir şey. Gel hadi.” Eve doğru işaret etti.

“Eve gitmek istiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü... çünkü hepiniz pisliksiniz.”

“Ve?”

“Ve... ve burada kırılmak istemiyorum.”

Saf hislerim bütün hassaslığıyla sesime sızmıştı. Zayıflığımı göstermek istememiştim ama yine de ortaya çıkmıştı ve artık çok geçti.

Pan kaşlarını çatarak bana baktı. “Ne kadar kırılacağın tamamen senin elinde,” dedi. “Ne kadar savaşırsan o kadar zor olacak.”

Alayla homurdandım. “Kolay bir yolu yok, hatırlıyorum.”

“Darling,” dedi. “Gerekirse seni omzuma atıp geri taşıyacağım.”

“Eve ne zaman gidebileceğim?”

“Bana yardım edip edemeyeceğini öğrenir öğrenmez.”

Rüzgâr şiddetlenmişti ve dalgalar kıyıya çarpıyordu, bu yüzden Pan’e sesimi duyurmak için bağırarak zorunda kaldım.

“Peki, bu tam olarak ne zaman olacak?”

“Her zaman bu kadar çok soru sorar mısın?”

“Kaçırıldığımda evet!”

“Tanrım!” Pan elini saçlarının arasından geçirip arkasını döndü. “Bunun artık bir lanetten başka bir şey olmadığını düşünmeye başlıyorum.”

“Sadece sorumu cevap–”

“Hayır.” Yaklaşıp kolumu yakaladı, omzunu göğsüme dayadığı gibi beni omzuna attı.

“Hey!”

“Çok istiyorsan benimle dövüşmeyi deneyebilirsin. Seni bağlayıp eve sürükleyerek götürürüm.”

Kolu kalçamı sıkıca kavradığından hareket edemiyordum. Üzerimde hâlâ tişört elbisem vardı ve etek kısmı yukarı doğru çıkıyordu. Her an kendimi kazayla ona teşhir edebilirdim.

Ama Pan’le savaşmak yalnızca eteğimin daha da yukarı sıyrılmasına neden olurdu.

Çırpınmayı bırakıp beni taşımasına izin verdim. O sahilden yukarı çıkarken ben omzunun üzerinden sarkıyor ve sırtını inceliyordum.

“Tekrar kaç, Darling,” dedi, “bir dahaki sefere Vane’in seni yakalamasına izin vereceğim.”

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Korkudan boğulacakmışım gibi hissediyordum. Vane’in *sihrini* düşününce onun tarafından kovalanmanın nasıl bir şey olacağını hayal dahi edemiyordum.

Tüm bunlara gerçekten inanacak mıydım?

Peter Pan tıpkı annemin beni uyardığı gibi on sekizinci doğum günümde gelmişti.

Beni alıp götürmüştü.

Artık bunun gerçekliğini inkâr etmemin bir anlamı kalmamıştı. Her şeyi ne kadar çabuk kabul edersem o kadar kolay bir kaçış yolu bulurdum.

Pan beni evin etrafında toplanmış oğlanların arasından geçirerek eve geri götürürken hepsinin sanki bir savaş ganimetiymişim gibi beni izlediğini görebiliyordum.

Pan onlara hiçbir şey söylemedi ve evin taş balkonuna çıktığımızda gitar yeniden duyulmaya başladı.

İçeri girdiğimizde eteğim belimin etrafında toplanmış hâlde şak diye kanepeye fırlatıldım.

İkizler fark etti.

Yine de düzeltmek için acele etmedim.

Pan bara gidip kendine bir içki daha doldurdu. Elinde içkisiyle geri döndüğünde karşımdaki deri koltuklardan birine oturdu. Eğer deri biraz olsun yattığım kanepeye benziyorsa terayağı kadar yumuşacıktı.

Evleri gösterişli değildi ama mobilyalar, bar, ganimet gibi sıralanmış tüm o içkiler zenginliğini de yansıtıyordu.

Evin bir kısmı eskilikten dökülüyordu ama yine de içinde bir güzellik de barındırıyordu. Tıpkı antik Yunan tanrıçalarının çatlak mermer heykelleri gibi.

Pan kadehini koltuğun koluna koyup başını arkaya yasladı ve gözlerini kapadı.

İkizler bana açık açık, “Ne yaptın sen?” diyen bir ifadeyle bakıyordu.

Bu, Vane’in suçuydu, benim değil. Eğer gücünü bana karşı o şekilde kullanmasaydı kaçmaya kalkışmazdım bile.

Bash bir sigara daha çıkarıp yaktı ve bir nefes çekti. Sonra kalkıp elindeki sigarayı odanın diğer tarafında oturan Pan’e uzattı.

Pan gözlerini açtı ve sigarayı iki parmağının arasına sıkıştırdıktan sonra bir nefes çekti.

Dumanı üflediğinde, çıplak kirişleri hayalet gibi saran duman bulutları oluştu.

Solumda, ağaç evin tam ortasında filizlenen ağacın birkaç tane daha yaprak döktüğünü gördüm. Bir tüy edasıyla hafifçe süzülerek yere düşüyorlardı.

“İşte bilmen gerekenler şunlar, Darling,” dedi Pan ama başı hâlâ koltuğun arkasına dayalı, bakışları hâlâ tavandaydı. “Darlingler çok çok uzun zaman önce benden bir şey alıp onu sakladı ve ben de onu geri istiyorum. Sen de onu bulmama yardım edeceksin.”

“Nerede olduğunu bilm-”

“Sus.” Bakışları beni buldu. Evin ışığında gözlerinin neredeyse beyaza yakın mavi olduğunu ve siyah bir daireyle çevrili olduğunu fark ettim.

Omuzlarımda bir ürperti dans etmeye başladı ve üstümdeki bacaklarıma doğru çektim.

“Kafanın içini kurcalamak için iznine ihtiyacım yok ve izni istemiyorum da zaten.” Koltuğunda öne doğru eğildi. “Eğer işbirliği yaparsak hepimiz istediğimizi daha çabuk elde ederiz.”

Sigarasından bir nefes daha çekti ve duman yüzünün önünde kurdeleler oluşturarak havaya süzüldü.

Sanırım bu ona gerçekten baktığım tek andı. Evime geldiğinde onu inceleyemeyecek kadar şaşkındım.

Sahildeyken hava karanlığa bürünmüştü.

Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, her iki kolunu da kaplayan dövmelerini açığa çıkarmıştı. Bardağını kırarak kadar sıkı tutarken parmaklarındaki gümüş yüzükler ışığın altında parlıyordu.

Dövmeleri dikkat dağıtıcıydı ve bunun için minnettardım. Doğrudan yüzüne bakmak çok zordu.

Ona baktığımda midem kasılıyordu.

Onda beni savunmasız hâle getiren bir şeyler vardı. Doğal olmayan. *Huzursuz edici ve akıldan çıkmaz.* Tıpkı karanlık bir gölün tam ortasında büyüyen çorak bir ağaç gibi.

Çok nadiren olması gereken ama yine de olan bir şey.

Sadece dış görünüşü bile size bir hikâye anlatıyordu. Ben yok edilmezim. Boyun eğmez.

Ona bakmak çok zordu ama gözlerini kaçırmak daha da zordu.

“Beni dinliyor musun, Darling?” diye sordu.

Boğazıma takılan yumruya rağmen yutkundum. “Evet.”

“Akıllı bir kızsın.” Ayağa kalktı. “Onu odasına götürün.”

İkizler bakıştı.

“Şimdi.”

Pan gözden kaybolurken ikizler de harekete geçti.

“Hadi, Darling.” Bash koridorda ilerlemeye başladığında Kas beni ayağa kaldırdı. “Seni odana götüreceğiz ve Pan’dan daha iyi olacağımıza söz veriyorum.” Bunu söyledikten sonra alaycı bir kahkaha attı.

Beni koridordan geçirip arka yatak odasına götürdüler ve tekrar yatağa zincirlediler. Kas nazikti ama bakışlarının vücudumda şehvetle dolaştığını fark ettim.

Oğlanlarla dolu bir evde esir tutulmak oldukça tuhaf bir duyguydu.

Yaklaşık bir yıl önce buna parti derdim.

Şimdiyse korku ve yanılsama içinde yaşanan bir hayatın özetiydi.

“Var Olmayan Ülke’deki ilk gününde oldukça iyi iş çıkardın, Darling,” dedi Bash.

“Yatağa zincirlendim. Başka seçeneğim yok ki.”

Kas’ın çenesi gerildi. “Her zaman bir seçeneğimiz vardır.”

“Bize ihtiyacın olursa bağırma mesafesinde olacağız, Darling,” dedi Bash ve ardından beni fenerin titreyen ışığıyla yalnız bıraktılar. Kapı arkalarından kapandı.

8. BÖLÜM

WINNIE

On üç yaşındayken yazı annemle birlikte yıkık dökük bir evde geçirmiştım. O evde yaşarken birbiriyle kavgalı iki komşunun arasına sıkışıp kalmıştık; bunlardan biri namuslu, diğeri fahişeydi.

Annemin arkadaşı olan Starla bir fahişeydi ve kira konusunda bize yardımcı olurdu.

Beth Anne ise erdemli ve namuslu olandı, Starla'dan nefret ederdi. "O aşağılık kadın," derdi Starla'nın sevimli sarı kulübesine uzanan çatlak kaldırıma bakarak. "O, mahallemizde bir kara leke."

Bunun en ironik yanı da Starla'nın evinin mahalledeki en güzel ev olmasıydı.

Starla'nın zengin olduğunu ve para kaynağının vücudu olduğunu anlamam pek uzun sürmemiştir. Vücudunu nasıl kullanacağını annemden daha iyi biliyordu.

Beth Anne, her ne kadar aksini iddia etse de Starla'yı gizli-gizliye kıskanıyordu.

Onu kıskanma nedeninin istediği herkesle seks yapabilmesinden ziyade özgürlüğü olduğunu düşünüyordum.

Beth Anne'in kocası onu görmezden gelirdi ve muhtemelen ondan nefret ediyordu. Beth Anne kapana kısılmıştı ama Starla tamamen özgürdü.

Starla'yı her zaman sevmiştim. Onu dinlemek, izlemek ve ondan bir şeyler öğrenmek benim için her zaman keyifliydi.

Bir öğleden sonra annem evde olmadığı için bana bakıcılık yaparken, “Milyoner olmak istiyorum,” demişti. “Çok sürmez. Sadece birkaç yıl sonra yedi haneli rakamlara ulaşacağım.”

Parayı hayal etmek bir çocuk için zordu ama aslında Starla’nın özgüveni benim için paradan çok daha ilgi çekiciydi.

Bunu nasıl yapıyordu?

Kendi bedeninde var olmaktan nasıl böylesine keyif alıyordu?

Bütün yaz boyunca onu incelemiş, sırlarını öğrenmeye çalışmışım. İnsanları gözlemlemeyi oldum olası sevmiştim. Özellikle izlendiklerinin farkına varmadıklarında onları okumanın çok daha kolay olduğunu öğrenmişim.

Starla insanlarla kaynaşmakta her zaman hızlıydı ve onlarla sohbet ederken aynı zamanda dokunma alışkanlığı da vardı, hatta yabancı olsalar bile. Omza konan bir el, sıkılan bir kol. Erkekler buna bayılırdı. Nerede olduğunun ya da Starla’nın ne sorduğunun bir önemi yoktu, erkekler her zaman etkilenirdi.

Bir öğleden sonra yabancı bir adamı bir şekilde bize öğle yemeği ısmarlaması konusunda ikna etmiş. O yazın sonunda onu başka bir adamın kendisine aldığı yepyeni bir SUV’la garaj yoluna girerken görmüştüm.

“O senin erkek arkadaşın mı?” diye sormuşum.

Gülmüştü. “Bebeğim, ben erkek arkadaş olaylarına girmem. Erkekler benim için oyuncaktan başka bir şey değil ve onlarla sadece oynuyorum.”

Onun annem olmasını istiyordum.

Annem kirayı geciktirdiği için o evi kaybettiğimizde yıkılmışım. Starla bana ne zaman istersem onu ziyaret etmemi söylemişti ama gelin görün ki annem iki eyalet ötede bir daire bulmuştu.

Starla’yı da o zamandan sonra bir daha hiç görmemişim.

Bazen onu düşünüyordum ve hayalindeki gibi yedi haneli rakamlara ulaşıp ulaşmadığını merak ediyordum.

Eminim ki ulaşmıştı.

Yabancı bir yerde yatağa zincirlenmiş hâlde yatarken kendime Starla olsa ne yapardı diye sormadan edemiyordum.

Endişelenmezdi, korkmazdı. Starla bir plan yapar ve hemen harekete geçerdi.

Pan'den ve Var Olmayan Ülke'den önce, kaderimin tıpkı anem gibi delirmek olduğunu ve bunu hiçbir şeyin engelleyemeyeceğini düşünürdüm. Deliliğin kanımda olduğunu sanırdım ama şimdi burada olduğunu düşünüyordum. Var Olmayan Ülke'de.

Bu yüzden bu deliliği nasıl önleyeceğimi bulmam gerekiyordu. Ve bunu durdurma fırsatı, elde edeceğimi düşündüğümünden çok daha fazlasıydı.

Hiçbir zaman Beth Anne gibi erdemli biri olmamıştım. Böyle bir lüksüm yoktu.

Bu yüzden lisenin birinci yılında basketbol takımındaki çocukların yarısını elden geçirmiştım. Hepsi de bana istediğim ve ihtiyaç duyduğum şeyleri vermişti. Bazen beni arabayla okula bırakırlardı, bazen yemek ısmarlarlardı. Diğer zamanlardaysa elde ettiğim yalnızca kendi bedenimde olmanın hissine varmaktı.

O yıl çok geçmeden Fahişe Winnie lakabını almıştım.

O zaman umursamamıştım. Şimdi de umursamıyordum.

Starla burada olsaydı bana elimdeki imkânları kullanmamı söylerdi.

Bir keresinde bana, “Erkeklerin çoğu bunun farkında bile değil ama biz kızların da alet çantaları var. Bizimkisi çekiçlerle, anahtarlarla ve tornavidalarla dolu değil, bizde bunlar var,” diyerek iri memelerini sıkıyordu. “Bir de bu,” demişti şakağına

hafifçe vurarak. “Zekâmız memelerden daha büyük bir güçtür, bebeğim.”

Kas’ın bakışları üzerimde geziniyordu...

İçlerinde zayıf bir halka varsa o da Kas’ti.

Beni eve götürebilir miydi? Adadan nasıl ayrılacağını biliyor muydu?

Onu benim tarafıma çekip ikna edebileceğime emindim.

Odamın karanlığında aklıma bir fikir geldi.

Doğrulup boğazımı temizledim ve Kas’e seslendim. Birkaç dakika içinde ayak sesleri yatak odamın kapısının önünde duyuldu. Kalbim ağzımda atıyordu.

Kayıp Çocuklar’dan birini becerecektim.

9. BÖLÜM

KAS

Darling beni çağırırsa giderdim.

Bash ve ben her zaman olduğu gibi onun koruyucuları olarak görevlendirilmiştik.

On yıllar boyunca Darlinglere göz kulak olmuştuk.

Bak ama dokunma.

Onu yatakta oturmuş ağlarken buldum.

Hemen kızı daha iyi hissettirmek istedim.

Pan her zaman dördümüzün arasındaki en yufka yüreklinin ben olduğumu söylerdi.

“Sorun nedir?” Yatağın kenarına oturdum.

“Korkuyorum,” dedi ve bir anda üzerime yığıldı. Gömleğimi yumruğunun arasına aldı. O ağlayınca pes ettim.

Nasıl karşı koyabilirdim ki?

Onu kendime doğru çektim. Vücudu tir tir titriyordu.

Bash’in sesini kafamın içinde duyabiliyordum. *Bu çok kötü bir fikir, Kas.*

Ama ben ne yaptığımı biliyordum.

Vane gibi kontrolümü kaybetmezdim ve Bash’in yaptığı gibi her önüme gelen kızla takılmazdım. Ağlayan bir Darling’i becermeye çalışmadan da teselli edebilirdim.

“Winnie,” dedim. “Her şey yoluna girecek.”

“Beni kıracak.”

“Hayır, yapmayacak.”

“Evet, kıracak. Tıpkı annemi de kırdığı gibi.”

Gözyaşları gömleğimi ıslatıyordu. Kalbinin hızlı atışını duyabiliyor, damarlarındaki kanın hızla pompalandığını neredeyse hissedebiliyordum.

Bash ve ben Pan'le Vane gibi değildik ama yine de birer canavardık.

Elini uyluğuma koydu ve daha da yaklaştı.

Aletim aniden bunun farkına vardı.

“Darling,” dedim boğuk ve karanlık bir ses tonuyla. “Gitmeliyim.”

“Hayır! Bekle.” Eliyle kaslı kolumu sarmaya çalıştı ama o çok ufak tefek bir şeydi. “Yalnız kalmak istemiyorum.”

Göğsüm sıkıştı.

“Lütfen kal.” Sesi iniltiye dönüşmüştü.

“Bir dakikalığına,” dedim.

“Teşekkür ederim.”

Kısacık bir anlığına sessiz kaldık ve enseme iğneler batıyormuşçasına rahatsız hissettim. “Sana bir şey göstermek istiyorum.”

“Nedir?” diye sordu aniden savunmaya geçerek.

“Arkana yaslan.”

Dediğimi yaparken zinciri şingirdadı ve yatak gıcırdadı.

Darling bana fazla güveniyordu. Bense çizgiyi yavaş yavaş aşıyordum.

Yanına uzandım.

Ay ışığı arkamızdaki pencereden içeri girerek duvarlara gölgeler düşürüyordu.

Sihrim her zaman dolunayda harekete geçerdi. Tıpkı gelgitler gibi ışıpta çoğalıp güçlenirdi.

İllüzyonum tavanda dans ederken üzerine düşünmeme gerek bile kalmamıştı.

Darling'in şaşkınlıkla nefesi kesildiğinde gülümsemeden edemedim.

“Bu da nedir?” diye sordu.

Gece göğü siyah, mavi ve morun parıldayan tonlarında tepemizde belirdi ve yıldızlar karanlıkta ışıldamaya başladı.

Bazı Darlingler sihri severdi. Bazıları ise pek sevmezdi.

Bazıları bunun sadece bir göz yanılsaması olduğunu düşündü.

Ama gerçektir.

Var Olmayan Ülke sihirle doluydu.

Ya da en azından bir zamanlar öyleydi.

Şimdi ölüyordu.

Darling'in burada olmasının nedeni de buydu.

Kral'ı ve adayı kurtarmak.

Aradan onca yüzyıl geçtikten sonra aslında bu artık tamamen saçma geliyordu. Bazen Pan'in bir kral olduğunu unutuyordum. Artık yönetilecek pek bir şey kalmamıştı.

Ada, Pan gölgesini kaybetmeden önceki hâline asla geri dönmeyecekti.

Artık neyi geri almak için mücadele etmemiz gerektiğini bilmiyordum.

Sihri sanırım.

Adayı.

Bazı zamanlar Pan için olayın sadece güç olduğunu düşünüyordum. Hibiskus, zambaklar ya da bulut böğürtleni çalıları onun umurunda bile değildi.

Bir kral başka hiçbir şey olamazdı. O her zaman bir kral olacaktı. Tahtı olmadan o bir hiçti.

Darling dönüp bana baktı. Tepemizdeki yıldızların ışıkları şiddetlendi ve illüzyonun bana bağlı olduğunu bile saklayamadım.

Diğerleri bir Darling'in Var Olmayan Ülke'ye gelmesinden nefret ederdi. Ama ben bundan hep keyif almışım.

Adayı monotonluktan kurtarıyordu.

"Nesin sen?" diye sordu.

Alçak sesle güldüm. “Ben pek çok şeyim, Darling.”

“Ama bu... nedir?” diye sordu elini havaya kaldırıp tavanı işaret ederek. “Nasıl yapabiliyorsun bunu?”

Bash ve ben nereden geldiğimiz hakkında pek konuşmazdık. Çünkü asla eve dönemeyecektik.

“Sizin dünyanızda sanırım bize peri derdiniz.”

İşıldayan yıldızların ışıkları altında dans ederken güldü. “Ama ben perilere inanmı–”

Elimle ağzını kapadım. Ürkmüş nefesi hızla parmaklarımın arasından taşıtı.

“Sakın söyleme!”

Kaşlarını çattı.

“Bir daha bunu söylemeyeceğine dair bana söz ver.”

Hızlıca başıyla onayladığında elimi çektim.

“Neden inanma–”

“Darling!” Adı dudaklarımdan bir hırıltı gibi koptu, kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. “Bunu söylersen ölürüm.”

“Ne?” diye sorarken kahkahalara boğuldu. “Bu doğru olamaz.”

“Ama doğru.”

Birden aklıma annem geldi. Kanatlarının ihtişamı, teninin ışıltısı.

“Eğer bu sözleri söylersen bir peri ölür. Bu kadar basit. Bu yüzden bana söz ver.”

Yatağa yeniden uzanırken, “Söz veriyorum,” dedi.

Ben de tekrar yanma uzandım.

“Eğer bir periysen kanatların nerede?”

“Onları kaybettim.” Bu itirafla beraber içim üzüntü ve öfkeyle doldu.

“Nasıl oldu?”

İç çektim. “Bu çok uzun bir hikâye.”

Bana çatık kaşlarla baktı. Sanırım bu konuşmanın çok farklı bir yönde ilerleyeceğini düşünmüştü.

“Benim dünyamda sana peri dendiğini söylemiştin. Peki burada sana ne diyorlar?”

“Burası için Fae daha doğru bir kelime.” Hepimiz annem gibi yıldız tozu ve ışıktan oluşan yaratıklar değildik. Buradaki Faeler kanla yıkanırdı. Ancak tek bir kuralımız vardı: Başka bir Fae’i öldürmemek.

Bash ve ben bu kuralı çiğnemiştik.

“Ya Pan?” diye sordu Darling.

“O bir Fae değil.”

“Peki, o ne?”

Kendimi çok fazla açmışım. Tavandaki yıldız ışığı titreşip kayboldu.

“Bu benim anlatabileceğim bir hikâye değil, Darling.”

Hayal kırıklığıyla oflayıp yataktaki pozisyonunu değiştirdiğinde yatak yeniden gıcırdadı.

Bu Darling’i şimdiden çok sevmiştim. Belki de ne yaptığımı hiç bilmiyordum.

Yana dönerek ellerini başının altına koydu.

Evin ötesinde dalgalar kıyıya çarpıyordu. Havada yaz fırtınasının tadını alabiliyordum.

“Peki, ya dövmelerin?” Aramızdaki boşluğa uzanıp parmağını kavisli çizgilerin üzerinde gezdirdi. “Bir anlam ifade ediyorlar mı?”

“Bir zamanlar ediyorlardı.”

“Peki ya şimdi?”

“Şimdi sadece geçmişin hatırlatıcısı onlar.”

Parmakları boynumdan aşağı inip gömleğimin yakasına kadar uzanan çizgiyi takip edince ürperdim. Faeler için dövmeler rütbe ve düzenin belirleyici işaretleriydi. Bash ve benim önemli figürler olmamız gerekiyordu.

Ancak artık ibretlik bir hikâyeden başka bir şey değildik.

Eli göğsümden karnıma indiğinde karın kaslarım kasıldı.

Bir anda aletim taş kesildi.

Eli daha da aşağıya iniyordu.

Bileğini yakaladım. “Yapma.”

“Ne yaptım ki?”

“Ne yaptığını biliyorum.”

“Ne yapıyormuşum?”

“Grupta gerginlik yaratmaya çalışıyorsun. Bizden daha akıllı olduğunu düşünen ilk kişi sen değilsin. Ama öyle değilsin, Darling. Tam olarak hangi stratejiyi uygulamayı düşünüyorsan, emin ol bunu daha önce gördük. Darlinglerin planladığı her hamleyi. Ama sonunda kaybeden yine onlar oldu.”

Sırf ona bir ders vermek için onu becermek istiyordum.

Gelgit geldi. Sihrim kaburgalarımı çarpıyordu.

Hepimiz öyle ya da böyle geceye bağlıydık.

Bu yüzden karanlık yaratıkların karanlık gecelere bırakılması her zaman en iyisidir.

“Biz Darlinglere dokunmayız,” diyerek yataktan kalktım.

“Ben... Aslında...”

“İyi geceler Darling,” dedim ve odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapadım.

Aletimi pantolonumda düzelttiğimde neredeyse canım acıyordu.

Bir şeye ihtiyacım vardı.

Çatı katından balkona çıkarken Bash arkamdan, “Nereye gidiyorsun?” diye seslendi.

“Dışarı,” dedim.

Kayıp Çocuklar’ın geri kalanı ateşin etrafında oturuyordu ve yanlarında bir düzine kasabalı kız vardı. Kızlar her zaman Kral ve onun adamlarının ilgisine muhtaçtı.

Aralarından bir tanesini seçtim. Herhangi biri iş görürdü.

“Sen,” dedim koyu kahverengi saçlı bir kıza. “Dizlerinin üzerine çök.”

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı ve bakışları beni geçip diğerlerini buldu.

“Diz çok ya da git. Seçim senin.”

Dudaklarını yaladı, sonra sandalyeden kalkıp verandada diz çöktü. Pantolonumun fermuarını açarak aletimi eline alıp sıvazladı.

Siktir.

Sihir havayı doldururken ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Her şeyin gerçek gibi görünmesini sağlayabilirdim. Herhangi bir illüzyonu dokunulacak kadar gerçek kılabilirdim.

Ancak yapamayacağım tek bir şey vardı. Ne miydi?

Buradakiler kadar berbat durumda değilmişim gibi davranmıyordum.

Kız aletimi yavaş, nazik ve kararsız bir hareketle ağzına aldı. Bundan nefret ettim.

Elimi saçlarına dolayıp aletimi tamamen boğazına kadar ittim. Gözleri yaşlarla doldu. Diğerleri ağzını vahşice ve acımasızca becermemi izliyordu.

Ağzına aldı.

Hem de her bir santimimi.

Ve bütün bu süre boyunca aletimin etrafındaki Darling'in dudakları olduğunu hayal etmeden duramadım.

Belki de kız ne yaptığını biliyordu.

10. BÖLÜM

WINNIE

Beni kelepçeledikleri zincir, yataktan kalkıp pencereye ulaşmama yetecek kadar uzundu. Panjurlar hâlâ açık olduğu için aşağıda olup biten her şeyi duyabiliyordum.

Kas'ın bir kıza dizlerinin üstüne çökmesini söylediğini duymuştum ve kızın da hemen söyleneni yaptığını görmüştüm. Ateşin başında takılan diğer çocuklar da izliyordu.

İzlerken göğsüme tuhaf ve tanıdık olmayan bir his doldu.

Bacaklarımın arası uğuldadı ve aniden ıslandım.

Bunu *ben* yapacaktım. İzlemek yerine bunu yapan ben olmalıydım.

Neden bu kadar tahrik olmuştum ki?

Kız öğürmeye başladı ama Kas bırakmadı.

Kas beni büyülüyordu; kalçalarının hareketi, ay ışığının yüzündeki parıltısı, koyu renk saçları, dövmelelerinin düz koyu çizgileri ve...

Yatak odamın kapısı aniden gürültüyle açıldı. Karanlık bir figür içeri daldı ve zincirimi tuttuğu gibi beni sertçe geri çekti. Ne olduğunu anlamaya çalışırken dengemi kaybettim. Bash beni yakalayıp eliyle boğazımı sıkmaya başladı.

“Ona ne söyledin, Darling?”

“Ne? Ben bir şey söy-”

“Kardeşimi tanıyorum. Sonuçta o benim diğer yarım.”

Pencerelerimden Bash'in öfkeli yüz ifadesini görmeye yetecek kadar ay ışığı sızıyordu. Birbirlerine benziyor olabilirlerdi ancak Bash'in yüz hatları çok daha keskindi.

Abi o olmalıydı. Kas'ın korunmaya ihtiyacı olduğundan şüphe etsem de onun koruyucusuydu.

“Ben hiçbir şey yapmadım.”

Bash boğazımı daha sert tuttu.

“Siz lanet olası Darlingler, hepiniz aynısınız. Masum gibi davranıyorsunuz. Hatta sanki kurban sizmişsiniz gibi...”

“Öyleyiz zaten!”

Alaycı bir tavırla burnundan güldü. “Kendini buna inandırmaya devam et,” dedi.

“Beni kaçırdınız. Burada olmak bile istemiyorum!”

Beni döndürüp sertçe duvara ittirdi. Ciğerlerimdeki hava vücudumu terk etti.

“Seni burada istediğimizi mi sanıyorsun?” dedi. “Pan'in gözümüzün önünde yavaş yavaş ölmesinin ve adanın bizi tükürüp atmak istiyormuş gibi isyan etmesinin bizim için bir çeşit eğlence olduğunu mu düşünüyorsun? Sence Darlinglerden istediğimiz...”

Kendini durdurdu. Derin bir nefes alırken burun delikleri genişledi.

“Pan ölüyor mu?” diye sordum.

Kaşlarını çattı ve gözleri seğirmeye başladı.

“Neden ölüyor?”

Elini boğazımdan çekse de omzuma koydu, başparmağı köprücükkemiklerimin arasındaki boşluğa bastırıyordu.

Kardeşinin bir kızın ağzını becermesini izlerken içimde oluşan heyecanın azalmadığını fark ettim.

Kalbim hâlâ hızlı atıyordu.

Gözlerim Bash'inkilerle buluştu. Gözlerini kısıtı.

Nefes alıp verişleri hızlanmıştı ve tam o anda ayartma planıma Kas'le başlayarak hata yaptığımı fark ettim. Aralarındaki en nazik kişi olduğu için onun kolay lokma olacağını düşünmüştüm ama bana dokunmamasının nedeni zaten tam olarak buydu.

Starla, sanırım seni gururlandıracağım.

“İyi ve hazır olanı becereceksin,” derdi hep.

Bu, istediğim şeyi almak için vücudumu ilk kullanışım olmayacaktı.

Nefes nefese hafifçe inlediğimde Bash dişlerini sıkarak bana daha da yaklaştı. Kalçama dayanan sert aletini hissedebiliyordum.

Sınırlarını zorlamak için kalçalarımı öne doğru itip onun sertliğine sürtündüm.

Hırladı.

Bash beni becerecekti.

Artık bundan emindim.

Bunu yaptığında Kas ve Pan sinirlenecekti. Vane’in ne yapacağından emin değildim.

Ama en azından bir şeyleri harekete geçirmiş olacaktım.

İçimdeki Starla’yı açığa çıkararak aramıza uzanıp onu pantolonun üzerinden okşamaya başladım. Burun delikleri genişlerken göğsünden bir hırıltı koptu.

“Darling,” dedi, “ateşle oynuyorsun.”

“Öyle mi?”

Dişlerini sıkarken eli boğazıma doğru kaydı.

Elimi kemerine doğru götürüp pantolonunun içine soktum. Aletin sıcaklığını hissettiğimde başı kabardı ve başparmağı-mı üzerinden geçirdim.

“Siktir et!” dedi ve bizi döndürüp yatağın kenarına oturdu, ardından beni de kucağına aldı.

Ben daha nefes alamadan aletini baksırından çıkarmıştı ve sonra benim çamaşırımı da hızlıca kenara çekip sertçe içime girdi.

Dizlerimi yatağa yerleştirip kollarımı ona doladım ve aletin üzerinde yukarı aşağı hareket ettim.

Kalçalarımı sertçe sıkıyor, beni iyice kendine çekiyordu. “Siktir. Bu kötü bir fikirdi.”

“Bana kalırsa harika bir fikir.”

Aleti içimde zonkluyordu.

Gömleğini çekip çıkardım.

Eğer istediğimi elde etmek için bedenimi kullanacaksam en azından aldığım şeyi hayranlıkla izlemek istiyordum.

Bash kastan ibaretti ve bedeni o siyah çizgilerle kaplıydı. İçime daha sert girip çıkarken karın kaslarının kasıldığını gördüm.

“Ah, siktir, Darling. Pan beni öldürecek.”

Elbisemin yakasını aşağı çekip memelerimi dışarı çıkardı ve meme uçlarımdan birini yakalayıp sertçe ısırıldı. Zevkle ciyaklarken sarsıldım ama o bana daha sıkı sarıldı.

Klitorisimi ona sürttükçe hazzım içimde kabarıyordu.

Kayıp Çocuklar’dan birini beceriyordum.

Bir planım vardı.

Buradan çıkacaktım ve sonra...

Peter Pan’i görmeden odadaki varlığını hissettim.

O odaya girer girmez Bash ânında altımda hareketsiz kaldı.

Önce çakmağın çakıldığını, sonra alevin karanlıkta dans ettiğini ve ağzındaki sigarayı yaktığını gördüm.

Bash içimde zonkluyordu.

Pan çakmağı sertçe kapatıp sigarasından bir nefes çekti, parlak köz neon turuncuya büründü.

“Benim yüzümden durma,” dedi dumanını üfledikten sonra.

Odaya girip arkamdaki koltuğa yerleşti.

Bash ne yapacağını bilmeden nefes nefese olduğu yerde kaldı. Hâlâ sertti, hâlâ içimdeydi ama hareket etmiyordu.

“Devam et,” dedi Pan. “Sik onu.”

“Pan... Ben...”

“Sik onu, Bash. Şimdi.”

Bash başını kaldırıp bana baktı. Yüzünde pişmanlık mı yoksa rahatlama mı olduğunu anlayamıyordum.

Kalçalarımı kaldırıp kendisine doğru çekti.

Pan’i göremiyordum ama bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum ve her nasılsa bu, o güne kadar yaşadığım en erotik şeydi.

Olması gerekenden daha fazla hoşuma gitmişti. Basketbol takımının yarısıyla yatmış olabilirdim ama bir kez bile şu anki kadar tahrik olmamıştım.

Bash temposunu artırdı ve ben de hızına ayak uydurdum, doruğa gitgide yaklaşırken üzerinde zıplıyordum. Oda kıvrıla kıvrıla yükselen sigara dumanı ve yanık kokusuyla doldu.

Klitorisim sürtünmeye ihtiyaç duyarak çaresizce zonkluyordu, kalçamı öne doğru hareket ettirip Bash'e sürtündüm ve bütün uzunluğunu içime aldım.

“Siktir, Darling! Aynen böyle.”

İçimde daha da sertleşti.

“Siktir. Siktir, evet.”

Göğsü inip kalkıyordu, hırlarken vücudundaki tüm kaslar gerildi ve içime boşaldı.

Ben de çok yaklaşmıştım.

Sadece birkaç darbeye daha ihtiyacım vardı.

Bash'in boynuna doğru kesik kesik soludum ve ona sımsıkı tutundum. Bedenim ter ve sıcak yaz havasıyla çevriliydi.

Çok yakın.

Çok yakın.

Güçlü bir kol belime dolanarak beni Bash'ten koparıp hazzı ve sıcaklığı çaldı.

Zonkluyordum, sıırıslıklamdım ve bacaklarımın arasından sperm akıyordu.

Pan, “Çık dışarı,” dedi Bash'e.

Bash pantolonunu çekerken, “Hay sikeyim, Pan,” dedi. “Bana bir ders vermeye çalıştıysan hedefi tutturamadın.”

Ben hâlâ göğsüne bastırılmış hâldeyken Pan, “Çık dışarı,” dedi tekrar.

Bash gidince Pan beni döndürdüğü gibi koltuğa fırlattı. Zincir şingirdayıp sımsıkı gerildi.

Parmağını bana doğrulttuğunda gümüş yüzüğü ay ışığında parladi. “Kendini ne tür boktan bir duruma soktuğunun farkında bile değilsin.”

“Kaçırıldım, durumun yeterince farkında olduğumu düşünüyorum.”

Öfkeden köpürüyordu.

İyi. Ben de bunu istiyordum. Akıllarına girmek. Zayıf yönleri bulmak.

Bu benim yeteneğimdi. Bunu yapabilirdim.

Eteğimi yukarı çektim. Külotumda hem benim ıslaklığımdan hem de Bash’in sperminden oluşan koyu, ıslak bir iz vardı.

Pan bacaklarımın arasına bakmadan edemedi. Yaklaşırken çenesi kasıldı.

İç çamaşırımı sıyırıp parmaklarımı ıslaklığımdan kaydardım ve bir parmağımın ucunu içime soktum.

Bundan keyif alıyordum. Belki de gereğinden fazla.

Sanki eyalet fuarında serbest bırakılan bir çocuk gibiydim ve tüm oyuncaklara binip tüm oyunları oynamak istiyordum.

Gerçekten kaybedecek neyim vardı ki?

Bunların hiçbirinin gerçek olduğunu bile düşünmemiştim.

Belki de değildi.

Belki bunların hepsi bir rüyaydı ve eğer öyleyse o zaman ne istersem onu yapabilirdim.

Kendimi okşarken inledim.

Pan bana öfkeyle bakıyordu, neredeyse beyaz olan gözleri ay ışığında parlıyordu.

Onun ne olduğunu bilmiyordum ve bu umurumda bile değildi.

Tek bildiğim şey onun beni esir alan kişi olduğuydu ve onun üstünlük sağlamasına asla izin vermeyecektim.

Koltukta biraz aşağı kayıp bacaklarımı daha da açtım ve hızımı artırdım.

Pan beni Bash'in üzerinden almadan önce zaten orgazm olmaya çok yakındım.

Gözlerimi kapayıp vücudumu kavuran sıcaklığa gömülme dürtüsüne karşı koymaya çalıştım.

Orgazm olurken Pan'i izlemek istiyordum.

Onun ne hissettiğini bilmek istiyordum çünkü bu oğlanlar her ne olursa olsunlar onları yine de açık bir kitap gibi okuyabileceğimi düşünüyordum. Ve okuduğum her kelimeyi daha sonra onlara karşı kullanacaktım.

Orgazm beklentisi omurgamın aşağısına bir ürperti yayılmasına ve sırtım koltuktan bir yay gibi kalkarak kendimi ona daha çok göstermeme neden oldu.

Ben klitorisimle oynarken bakışları amıma kaydı.

Gözleri çok açtı.

Burun delikleri genişlerken bacaklarımın arasındaki kavurucu sıcaklık beni neredeyse tüketiyordu.

Peter Pan benim için bir efsaneden ibaretti ama şimdi gerçektir ve sanki çöldeki bir serapmışım gibi bütün bedenimi bakışlarıyla yalayıp yutuyordu.

Ben zevke varırken Pan'in eli kalçalarımın yukarı doğru kaydı ve tüylerim diken diken oldu.

Bana dokun, diye düşündüm.

Bana dokun.

Pan'in ne yapacağını görmek için hareketlerimi yavaşlattım, parmaklarımı klitorisimin üzerinde tutarak orgazmı uzak tutmaya çalıştım.

İki parmağını ilk eklemine kadar içime soktu.

Nefesim tamamen kesildi.

Parmaklarını yavaşça geri çıkarıp ardından yeniden sertçe içime soktuğunda koltukta geriye doğru kıvrandım.

Bir mit tarafından beceriliyordum.

Aman Tanrım.

“Sakın durma, Darling,” diye emretti.

Parmaklarımı klitorisimin etrafında döndürdüm, bütün sinir uçlarım alev aldı.

Pan parmaklarını içimden çıkarıp onları aniden ağzıma soktu.

Gözlerim açıldı. Parmaklarında kendi ıslaklığımın tatlı ve spermin keskin tadını alabiliyordum.

“Temizle onları.”

Tıpkı emrettiği gibi dilimi parmakları boyunca gezdirdim.

“Tadı nasıl?” diye sordu, ardından cevabımı beklerken çenesini sertçe sıktı.

“Ben... bilmiyorum.”

“Bela gibi. Küçük ve pis bir Darling fahişesi gibi.”

Sözleri içimdeki bir şeyleri ateşlemişti.

“Ah, siktir,” dedim inleyerek. “Evet.”

Alev alev yanıyordum ve vücudum o kadar gerilmişti, o kadar bilincimi yitirmiştim ki sert bir dalga aniden bütün vücuduma çarptı, iç duvarlarım kasıldığında nefesimi tuttum.

Bitmesini istemiyordum.

Bütün bedenime bir sıcaklık yayıldı ve ayak parmaklarım kıvrıldı. Dizlerim havaya kalktı ama Pan onları geri itip bacaklarımı açık tuttu.

Nefes nefese kalmıştım. Biraz başım dönüyordu.

Tıpkı bir süpernova gibi alev alev yanıyordum.

Pan beni sertçe çenemden yakaladı ve beni ona bakmaya zorladı. Hırıltılı nefesler alırken alnım ve göğsüm boncuk boncuk terle kaplandı.

Yüz hatları öfkeyle keskinleşmişti.

“Biz Darlingleri becermeyiz,” dedi. “Bizimle oynamayı bırak yoksa pişman olacaksın.”

Ve sonra beni sıırılsıklam ve kirli bir hâlde koltukta öylece bırakıp gitti.

11. BÖLÜM

PETER PAN

O kadar sertleşmişim ve o kadar kızgındım ki Darling'i ikiye bölebilirdim.

O ıslak fahişe becerilmek için yalvarıyordu.

Ne yaptığını tam olarak biliyordu ve bunu çok iyi yapıyordu.

Balkona çıkıp bir sigara daha yaktım. Bu yeterli değildi. İstedğim bu değildi.

Duman ciğerlerimi yakarak omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmını hafifletmişti. Ellerimi taş tırabzana dayadım. Diğer Kayıp Çocuklar çoktan dağılmıştı ama şenlik ateşi yanmaya devam ediyordu.

Rüzgâr yön değiştirip palmiye ağaçlarının yapraklarını hışkırtırken ormanın içinden bir alaycı kuşun sesi duyuldu.

Vane merdivenlerden çıktığında beni orada buldu. O benden de berbat durumdaydı. Bunu havadaki enerjiden anlayabiliyordum. Gücümün tamamına sahip olmayabilirdim ama en azından bu kadarı hâlâ duruyordu.

"Hallettin mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı ama yüzünden bu durumdan hiç mi hiç hoşlanmadığı belli oluyordu.

"Peki ya Cherry?" diye sordum.

"Evet."

"Hayatta kaldı mı?"

"Zar zor."

"Ne istediklerini asla bilmiyorlar." Sadece Cherry'den bahsetmiyordum.

Sigaradan bir nefes daha çekip dumanın dışarı süzülmesini izledim.

“Cherry biliyordu ama yine de istedi.” Vane çenesiyle beni işaret etti. “Neyin var? Az önce cinayet işlemiş gibi görünüyorsun.”

İç çektim. “Bash, Darling’i becerdi.”

Ve ben de sonra parmaklarımı onun içine soktum.

Sigarayı ağzıma her götürdüğümde parmaklarımda hâlâ onun kokusunu alabiliyordum. Çok tatlı ve baştan çıkarıcıydı.

“Tanrım.” Vane tırabzana yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Peki ya sen?” diye sordu.

Bakışlarım karardı. “Ne olmuş bana?”

“Onun kokusunu üzerinden alabiliyorum. Ben aptal değilim, Pan.”

“Ona bir ders verdim.”

“Sanırım kendine de bir ders verdin?”

Sigaramdan son bir nefes çekip en yakındaki kristal kül tablasında söndürüp dumanı dışarı üfledim.

“Eğer bu Darling şimdiden aklınıza girmeye başladıysa,” dedi, “hepimizin başı çoktan belada demektir.”

“Vane...”

“Onun seni ayartmasına izin verme.”

“Vermeyeceğim.”

Bakışlarını bana dikti; bir gözü mor, bir gözü siyahtı. Gölgesi sakindi ama derisinin altında sinsice dolaştığını hissedebiliyordum. Gölgesi hiçbir zaman tamamen tatmin olmazdı. Vane ve gölgesi farklı bir yerden geliyordu; daha karanlık bir adadan.

Gölgesi olmasa bile oldukça korkutucu olurdu.

Onu kendi adasını terk etmeye nasıl ikna ettiğimi hâlâ bilmiyordum.

Bana hikâyesini hiç anlatmamıştı, ben de hiç sormamıştım.

Ama burada ne kadar uzun süre kalırsa, olduğu şeyi ve arzularını kontrol altına alması daha da zorlaşıyordu.

O benden farklı bir savaş veriyordu ama ne olursa olsun hepimiz savaşıyorduk.

“İyi olacağım,” dedim ona.

Başıyla onayladı. “Dışarıda çok uzun süre kalma, güneş doğmak üzere,” dedi.

O gittikten sonra balkonda olması gerekenden biraz daha uzun süre oyalanıp tırabzanın üzerine eğildim.

Güneş ufukta yükseldikçe derim daha çok acıyor, midem daha çok çalkalanıyordu.

Yapmamız gerek tek şey sadece Darling’in kafasının içine girip anılarını didik didik edecek kadar dayanmaktı. Dolunaya daha iki gece vardı.

O zamana kadar bekleyecektik.

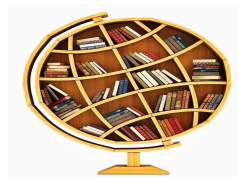
Günün ilk ışıkları okyanusun üzerinde ışıldamaya başladığında tereddüt etsem de günün rengini izledim.

Akkor ve yakıcı acının damarlarıma dolmasına ve derimin çatlamasına on saniyeden az vaktim vardı.

Gölgem olmadan gün ışığı benim için ölüm çanı demekti.

Mezarıma koşmak zorundaydım, ardımda sigara dumanı kıvrılıyordu.

Düzenleme
Ny.Ozlem

12. BÖLÜM

WINNIE

Ertesi sabah uyandığımda güneş tepedeydi.

Hava sıcak ama esintiliydi. Pencерem gece boyunca açık kaldığı için gün ışığı ve okyanus esintisi kolayca içeriye giriyordu.

Bir masal figürü tarafından kaçırılıp uzak bir adadaki yatağa zincirlenmeseydim bunun gerçekten hayatımın en güzel tatili olduğu hissine kapılabılırdım.

Dalgaların kayalara ve sahile çarpmasının ritmik sesini duyabiliyordum. Koltuğu pencerelerden birine doğru çekip rahatça yerleştikten sonra çıplak ayaklarımı pencere pervazına yasladım.

Orada bir saat kadar oturup martıların kumsalda bir ileri bir geri süzülmesini izledim. Dışarıda kimse yoktu ve odamın dışında da kimsenin sesini duyamıyordum. Sanırım burası gece kuşlarının eviydi.

Otururken, dün gece yaptığım şeyi aklımda canlandırmadan edemiyordum.

Bacaklarımın arasını ateş bastığında bacaklarımı birbirine bastırıp tahrik hissini geçiştirmeye çalıştım.

Sadece Kayıp Çocuklar'ın arasını açmak istemiştım ama dün gecedен sandığımdan daha fazla keyif almış olabiliirdim.

Bana fahişe denmesi hoşuma gitmişti.

Eğer Pan bana fahişe diyerek beni becerseydi...

“Günaydın.”

Cherry içeri girince korkuyla doğruldum.

“Kahretsin,” dedim. “Beni korkuttun.”

“Üzgünüm,” diye cevap verdi. Yatağa gelip üzerine bir tepsi yemek koydu.

“Sana ne oldu?” diye sordum yerimden kalkarken. Yüzünde çizikler, kollarındaysa morluklar vardı.

“Düştüm.”

“Nereye? Kırık camlarla dolu bir fıçıya mı?”

Beni duymazdan geldi. “Sana taze kahve yaptım. Krema ya da şeker kullanıyor musun?”

Kahvenin yanında bir tabak kızarmış ekmek ve bir kâse meyve vardı.

“Biraz krema iyi olurdu.”

Kavanozlardan birinin kapağını açıp yoğun kremayı fincana döktüğünde kahvenin rengi açıldı.

“İyi uyudun mu?”

Gariptir ki çok iyi uyumuştum. Uzun zamandır böyle iyi bir uyku çekmemiştim.

“Ye,” dedi Cherry. “Meyveleri bu sabah taze topladım. Çalı pek meyve vermez ama nadiren fazla verdiği de oluyor. Yani bunlar buralarda altın değerinde.”

Devasa yatağa oturmak için yanına gittiğimde zincir de benimle birlikte geldi. Cherry kaşlarını çattı.

“Yeni takılarımı beğenmedin mi?” diye sordum ve gösterişli bir hareketle kolumu savurdum. “Çok avangard.”

Güldü. Gülüşünün çınlayan tınısı bana Noel’i, kar kürelerini ve Noel babanın küçük yardımcılarını hatırlattı.

Kâsedan bir meyve alıp ağzıma atarken Cherry beni izliyordu.

“Çok güzelsin,” dedi.

“Biliyorum,” dedim.

Yeniden kaşlarını çattı.

Neredeyse Starla’nın papağanı gibi, “Kıymetli mal varlıklarını bilmek her zaman en iyisidir,” dedim.

Cherry başını iki yana salladı. “Benim hiç var mı bilmiyorum,” dedi.

“Elbette var.” Bağdaş kurup kahvemden bir yudum aldım. Gerçekten bu şimdiye kadar içtiğim en iyi kahveydi. *Starbucks*’tan çok daha iyiydi.

Neden burada her şeyin tadı daha da güzeldi?

Cherry’ye, “Saçların ve çillerin senin mal varlığın,” dedim. “Bir de sende bir tür masumiyet var. Sinsi davranabilir misin?” dedim.

Gergin bir kahkaha attı. “Sanmıyorum.”

“Eminim seni hafife alıyorlardır.”

Kimden bahsettiğimi biliyordu.

“Ben...” Yatağımın ayakucundaki dolanmış çarşafa baktı. “Benim ne sihrim ne de gücüm var. Bu yüzden hafife alınacak bir yanım olduğunu pek düşünmüyorum.”

Elimdeki kahve kupasından çıkan buharın arasından Cherry’nin yüzünü inceledim.

Yalnız ve ilgiye muhtaç biriydi. Kayıp Çocuklar’ın istediği ilgiyi ona asla vermeyeceğinden şüpheleniyordum.

Ona ilgi verebilirdim. İhtiyacım olduğunda kullanabileceğim bir şey daha.

“Senin favorin kim?” diye sorup kahvemden bir yudum daha aldım. Tanrım, normal bir şey yapıyor olmak çok güzel bir duyguydu. Uzun zamandır burada olmasam da artık hayatımdaki her şey farklı hissettiriyordu. Öyle olmayan bir şeye ihtiyacım vardı.

“Oğlanlardan mı?” diye sordu.

“Evet.”

Dudaklarında bir gülümseme oynadı ve başını öne eğdi.

“Devam et,” diyerek onu ayartmaya çalıştım. “Çıkar ağzındaki baklayı.”

“Pekâlâ...”

“Ee?”

“Vane.”

Yüzümü buruşturdum. “Cidden mi?”

Aniden yüzü kızardı ve kumral saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. “Onda bir şeyler var.”

“Göz kamaştırıcı ve psikotik bir şeyler mi?”

“Bu onun gölgesi. O...”

“Bekle... Onun nesi dedin?”

Dudaklarını yaladı. Siktir, onu söylememesi gereken bir şeyi anlatırken yakalamıştım.

İşte tam da bu yüzden onunla arkadaş olmam gerekiyordu.

Sesimi alçalttım. “Hiçbir şey söylemeyeceğim. Söz.”

Kapıyı kontrol edip bana yaklaştı, benim bilmediğim bir sırrının olması onu heyecanlandırmış gibiydi. “Var Olmayan Ülke dışında yedi ada daha var. Yedi ada, yedi kral. Her adanın iki gölgesi var: Biri yaşam, diğeryse ölüm için. Kral her zaman ikisinden birini kendisi için talep eder çünkü hak iddia etme yeteneği kralların kanında var.” Heyecanı arttıkça sesi daha da inceliyordu. “Kral hangisini istiyorsa onu seçer. Pan çok uzun zaman önce yaşamı seçti. Ancak Pan gölgesini kaybettiğinde gücünü de kaybetti ve ada bu yüzden acı çekiyor. Hatta bence Pan ölüyor bile olabilir.”

Gözlerimi kırptırdım.

Hazmetmem gereken çok şey vardı.

“Yani Pan bir kral mı?” diye sordum.

“Evet. Ya da öyleydi ama bu ben doğmadan çok önceydi.”

“Ve gölgesini mi kaybetti?”

“Evet.”

İşte şimdi bir yapboz parçası daha yerine oturmuştu.

Muhtemelen Darlinglerin onun gölgesini çaldığını düşünüyordu. Tam olarak söylemese de bu kadarını çıkarabilmiştim.

Bahsini hiç duymadığım ve nasıl bulacağımı kesinlikle bilmediğim göz önünde bulundurulduğunda, benden bu bilgiyi almakta zorlanacaktı.

Bu, planımı daha da önemli kılıyordu. Çünkü ona istediğini veremezsem...

“Peki ya adadaki Ölüm Gölgesi ya da ismi her ne ise o nerede?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Uzun zamandır kayıp. Kimse onu görmedi ve hiç kimse onu bulmakla ilgilenmiyor gibi. Ölüm Gölgeleleri uğraşılacak şeyler değildir.”

Bunu söylerken gözleri uzaklara daldı ve bu yüzden Ölüm Gölgeleleri hakkında bana söylediğinden çok daha fazlasını bildiği izlenimine kapıldım.

“Dün gece Kas bana Bash’le ikisinin Fae olduğundan ama kanatlarını kaybettiklerinden bahsetti.”

Cherry başıyla onayladı. “Babalarını öldürdüler.”

“Ne?!”

Ben de burada ikizlerin hepsinden daha iyi olduğunu düşünüyordum.

“Başka bir Fae’i öldürmek, sürgüne gönderilme ve kanatlarını kaybetme sebebidir. Bu yüzden onlar burada, Pan ve Kayıp Çocuklar’la birlikte. Fae sarayından sürgün edildiler.”

“Saray mı?”

Tüm bu bilgiler başımı döndürüyordu ama heyecanlandırmadığını da söylesem yalan olurdu. Bunların hepsi çok ilginçti. Bir TV programından çok daha iyiydi.

“Peki, ya sen?” diye sordum. “Sen nesen?”

“Ben mi?” Bu kelimeyi söylerken sesi tizleşmişti. “Ben insanım. Ben... ben adanın kuzey ucundan, Hook’un bölgesinden geldim.”

“Peki, Hook kim?”

“Korsanların kaptanı.”

“Ve korsanlar...”

“Korsanlar, Pan'den nefret eder.”

“Doğru ya.”

“Korsanlar adayı ele geçirmek istiyorlar,” derken beyaz çarşafın üzerindeki bir iplikle oynuyordu. Parmağı maviye dönene kadar ipi ucuna doladı.

“Bunun için şansları var mı?”

Duvardaki uzak bir noktaya odaklandı ama oraya baktığını pek sanmıyordum. Daha çok anılarının içinde kaybolmuş gibiydi.

“Belki. Belki de hiç yok. Benim... Hook acımasızdır.”

Hook'u şahsen tanıyordu. Ama nereden?

“Hiç adadan ayrıldın mı? Şeyi... dünyaları nasıl aşacağını biliyor musun?”

Başını hayır anlamında salladı, parmağının etrafındaki ipi çözdü ve kan parmağına geri hücum etti.

Kahve fincanını yere koyup yastıklarına gömüldüm. “Pekâlâ, sanırım daha uzun bir süre bu yatağa zincirlenmiş hâlde kalacağım. Sıkıntıdan aklımı yitireceğim.”

“Şey,” diye söze başladı Cherry, “belki de ikizleri bu akşam şenlik ateşine gelmene izin vermeleri konusunda ikna edebilirim. Sadece seni evden çıkarmak için.”

“Tamam. Bu eğlenceli olabilir.”

Şenlik ateşinde neden olabileceğim sorunları şimdiden hayal edebiliyordum.

Beynim dün gece Kas'ın aşağıda o kızın ağzını becerdiği görüntüsünü canlandırıldığında midem kasıldı ve bacaklarımın arasında yine bir kıvılcım çaktı.

Sözde iyi adamın pek de hoş davranmadığını görmekte oldukça ilgi çekici bir şeyler vardı.

“Bash'e soracağım. Muhtemelen evet diyecektir,” dedi Cherry. “Kas'i ikna etmek çok daha zordur ama genelde Bash ne istiyorsa Kas ona verir.”

Bahse girerim ki öteki türlü de geçerliydi.

“Peki ya Pan ve Vane?”

Cherry gözlerini devirdi. “Onları ikna etmek ikizlerden daha da zor.”

“İçimden bir ses onların çocukların doğum günü partilerinde balonları patlatan adamlar olduğunu söylüyor.”

Cherry güldü. “Komiksin, Darling.”

“Teşekkürler.”

“Kahvaltının tadını çıkar. Daha sonra yeniden yanma uğrayacağım,” dedi ve yataktan kalktı.

“Cherry?”

“Efendim?”

“Vücudundaki kesiklere ve morluklara sebep olan Vane miydi?”

Aslında bu beni hiç ilgilendirmezdi ama bilmem gerekiyordu.

Gergin bir kahkaha atmadan önce altdudağını ısırıldı. “Durumun doğal bir parçası.”

“Derken?”

“Vane’in de bir gölgesi var. Başka bir adadan.”

Sanırım kelimeleri dile getirmeden önce tam olarak ne söyleyeceğini biliyordum.

“Ve onun gölgesi ölüm.”

13. BÖLÜM

BASH

Kas'le birlikte sahilde palmiye ağaçlarının arasına kurulmuş hamaklarda uzanmıştık. Dün gece sebep olduğum beladan henüz Kas'e bahsetmemiştim.

Hamağın tekrar sallanmasını sağlamak için uzun bir sopa kullanarak topraktan güç alıp itti. Daha sonra sopayı kıcıma vurarak beni itti.

“Sikik,” dedim.

Kas güldü.

Bir martı yiyecek veririz umuduyla yaklaşma cesaretini gösterdi ama benim elimde sadece bir sopa ve uzun bir ip vardı. Düğüm atmak beni rahatlatıyordu.

“Sana bir şey söylemem gerek,” dedim ikizime.

İkizim pozisyon değiştirirken ip hamak ağırlığı altında gıcırdadı.

“Dinliyorum.”

“Darling'i becerdim.”

Aniden sessizleşti ama oturduğu hamak gıcırdamaya devam etti. Bir dalga daha kıyıya vurdu.

Bir kum sineği koluma kondu, onu kovalamak için sertçe vurdum ve sineğin bağırsakları cildime yapıştı.

“Cenazeni planlamaya ne zaman başlamalıyım?” diye sordu Kas.

“Çok komik.”

“Pan seni öldürecek. Henüz bunu yapmamasına şaşırdım.”

Yerden bir avuç beyaz kum alıp sineğin bağırsaklarını temizlemek için koluma sürttüm.

“Ne oldu?”

“Pan bizi yakaladı ve bana onu becermeye devam etmemi söyledi. Dürüst olmak gerekirse bunun Darling’in hoşuna gittiğini düşünüyorum.”

Onun dar amının verdiği hissi hatırladığımda aletim hareketlendi. Ne kadar istesem de daha önce hiçbir Darling’e teslim olmamıştım. Seksi seviyordum. Özellikle de yatmamam gereken birini becermeyi daha çok seviyordum.

“Yatakta nasıldı?” diye sordu ikizim.

Kaskatı kesilmiştim, daha fazlası için can atıyordum.

“Sürtük gibi. Tam da sevdiğim şekilde.”

Bir nefes verdi. “Sen tam bir pisliksin, Bash.”

“Aslında dün gece onun odasına girmemin tek nedeni sendin.”

“Kendini buna inandırmaya devam et.”

Tepenin yukarısında Cherry’nin balkonu geçtiğini ve sahili taradığını görebiliyordum.

Bizi fark ettiğinde aşağı indi.

Cherry için hiç havamda değildim.

Hiç olmuş muydum ondan da emin değildim.

Darling’in aksine Cherry’ye ne zaman istersem sınırsız erişimim vardı. Ancak bu, eğlencenin büyük bir kısmını alıp götürüyordu.

“Merhaba,” dedi geldiğinde. “Winnie bu akşam şenlik ateşine gelebilir mi?”

Kas beni sopayla tekrar dürttü. “Neden?” diye sordu.

“Dolunayı beklerken bunun ona iyi geleceğini düşündüm.”

“Pan hayır diyecektir.”

Cherry ellerini beline koydu. “Her gece şenlik ateşi yakıyoruz. Ne zamandan beri onun iznine ihtiyacımız var?”

“Onun iznine ihtiyacımız yok,” dedim. “Ama Darling’in katılmasıyla ilgili mutlaka edecek iki çift lafı olacaktır.”

“Pan’le ben ilgilenirim.”

Kas gökyüzüne doğru gürültülü bir kahkaha attı. “Peter Pan’e sana boyun eğmesini sağlamak için ne söyleyeceğini sanıyorsun?”

“Pan ikinizin düşündüğü kadar mantıksız biri değil.” Rüzgâr yön değiştirip de palmyelerin aralarının açılmasını sağlayarak güneşe yol verdiğinde gözlerini kıstı. “Ayrıca kız nereye gidecek ki? Kaçacak hiçbir yeri yok.”

“Görüşüne bakılırsa sen dün gece fazla kaçmışsın,” dedim.

Kas kaşlarını çatıp, *Onunla dalga geçmeyi bırak*, dedi.

Onu kızdırmak bu kadar kolayken neden durayım ki?

“Şunu yapmayı kesin,” dedi Cherry.

“Neyi keselim?”

“Fae dilinde konuşmayı. Tek duyduğum şey ziller, kelimeler değil ve bu beni sinir ediyor.” Ofladı.

“Sadece Ölüm Gölgesi’ni tartışıyorduk, hepsi bu,” diye yalan söyledim. “O sana hayatının en iyi, en dehşet dolu orgazmını yaşattı mı, Cherry?”

Yüzü kızardı.

Dürüst olmak gerekirse dik durabilmesine ve yürüyebilmesine şaşırmıştım.

Vane’in gölgesi kontrolü ele geçirdiğinde *beni* çok korkutuyordu ve beni becermeye çalışmıyordu bile.

“Artık ikinizle seks hayatım hakkında konuşmuyorum,” dedi. “Ee, gelebilir mi?”

“Sanırım,” dedim. “Güzel kızları ve partileri ne kadar sevdiğimi biliyorsun.”

“Çünkü sen bencil bir pisliksin,” dedi Kas.

“Yalan değil,” dedim Cherry’ye dönüp.

“Yemek yapacak mısın?” diye sordu.

“Yemek konusunda benden daha iyi biri var mı?” Cevap vermesini beklemedim. “Hayır. Yok. Yani evet, yemekler benden.”

“İyi. Yedi diyelim.”

“Önce Pan’e soracağını sanıyordum. Güneş sekiz buçuktan önce batmıyor.”

Sırıttı. “Ona *soracağım*. Beni bağışlayabilir mi diye.”

“Cesur küçük Cherry,” dedim. “İyi. Şimdi git.”

Gözlerini devirdi, sonra tepeye doğru ilerleyip palmiye ağaçlarının arasında gözden kayboldu.

“Bu gece sikini pantolonunun içinde tutabileceğini düşünüyor musun?” diye sordu Kas.

“Şüpheli.”

Beni yine sopayla dürttü. Sopayı elinden alıp ona vurdum.

Güldü ve vurduğum yeri ovuşturdu. “Eğer bizi ağaç evden kovdurursan gidecek başka yerimiz yok. O yüzden kendine hâkim ol.”

“Pan insanları dışarı atmaz. Onları *ortadan kaldırır*. Pan bizden sıkılırsa ölmüş sayılırız. Bu yüzden neden endişelendiğini gerçekten anlamıyorum, kardeşim.”

Kas kendi kendine homurdandı.

Gözlerimi kapadım ve tekrar hamağa gömüldüm. Ağacın etrafına bağlı ipler gıcırdadı. Sessizliğe gömülmüştük ki Kas, “Tilly yarın akşam burada olacak,” dedi.

“Biliyorum.”

“Kız kardeşimizi özledim.”

İç çektim. “Ben de öyle.” Ve sarayı. Entrikaları. O yerde büyüüp serpiliyordum.

“Sence bizi affedebilecek mi?”

“Sanmıyorum.”

Kardeşleriniz babanızı gözlerinizin önünde öldürdüğünde onları affetmek kolay değildi.

“Merry’den beri neyi merak ediyorum, biliyor musun?” diye sordu Kas.

“Neyi?”

“Sevgili kız kardeşimizin Darlinglere yaptığını iddia ettiği şeyi gerçekten de yapıp yapmadığını.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Onun Pan’e yalan söylediğini mi düşünüyorsun?”

Kas ayaklarıyla kuma basıp hamakta doğruldu. “Ya öyleyse? Bu konuda ne yapardık?”

“Bu ciddi bir soru.”

“Öyle olduğunu biliyorum.”

İkimiz de konuyu orada bırakıp sessiz kaldık.

Sanırım ikimiz de bu sorunun cevabından korkuyorduk.

14. BÖLÜM

BROWNIE

Brownie'nin adı yoktu.

Adadaki çoğu kişiden daha yaşlıydı ama Peter Pan'den daha yaşlı değildi.

Brownie bile Pan'in nereden geldiğinden ve ne olduğundan emin değildi.

Onun adaya bağlı olduğu inkâr edilemez bir gerçektir; o ve ada birbirleri üzerinde hak iddia ediyorlardı.

Bu da adanın enerjisinin neden çomak sokulmuş, vızıldayan bir yabancıyı kovanına benzediğini açıklıyordu.

Brownie, Pan'in kral olduğu zamanı çok iyi hatırlıyordu ve Var Olmayan Ülke'nin Pan'in yönetimi altında olduğu eski hâline geri dönmek istemiyordu ama eğer ondan kurtulmak istiyorlarsa bir planları olması gerekiyordu.

Brownie çok uzun zaman önce Tinker Bell'le, huzur içinde uyunun, bir planı harekete geçirmişti.

Yeraltı Fae sarayında aceleyle ilerleyen Brownie'nin deri ayakkabıları engebeli taş zeminde oldukça sessizdi. Duvarlar sarmaşıklarla kaplıydı. Üzerleri çuha çiçekleri ve parlak pembe hibiskus çiçekleriyle süslüydü. Saray tatlı Fae şarabı kokuyordu ve saray dedikodularıyla uğulduyordu.

Brownie taht odasına girdiğinde Kraliçe Tilly'yi yuvarlak büyük masanın başında diğer asil Faelerle çay içerken buldu. Koyu renk saçlarının arasına altın bir taç oturtulmuştu ve ortasında tek bir yakut parlıyordu. Tilly on sekiz yaşında genç bir kıza benziyordu ama o da görüldüğünden yaşlıydı.

Var Olmayan Ülke’de herkes görüldüğünden daha yaşlıydı. Faeler ölümlüler gibi yaşlanmazdı ama Ölüm Gölgesi’nin kaybolmasıyla ölümlülerin bile zamanın etkisinden kurtulduğu olmuştu.

Tilly, Brownie’yi görünce, “Ne oldu?” diye sordu.

Brownie genelde pek ciddiye alınmazdı.

“Peter Pan’ın yeni bir Darling’i var,” diye cevap verdi.

Tilly aceleyle, “Dışarı,” dedi ve odadaki herkes dağıldı.

Brownie elleri arkasında kenetlenmiş bir hâlde Kraliçe’nin kendisine emir vermesini bekliyordu.

Kendisi ve Tilly dışında oda boşalınca Kraliçe ona döndü. “Bu Darling... Merry’nin kızı, değil mi?”

“Evet.”

Tilly taht odası boyunca yürüdü. Toplamda üç dakikasını aldı. Çok büyük bir odaydı. “Bana ne düşündüğünü söyle.”

Brownie odanın karşı tarafına geçerek bir pixie böceğinin parlak ışığının altında onun yanında durdu. “Pan adasını kaybediyor. Bunu hissedebiliyorum.”

Tilly başıyla onayladı. “Başka?”

“Ve başka bir Darling’i getirme şansı olacağını pek sanmıyorum.”

Kraliçe tekrar başıyla onayladı ancak içten içe endişeliydi. “Yakında beni çağıracak ve ben de her zaman yaptığım şeyi yapacağım. Ne eksik ne fazla.”

“Haddimi aştığım için beni bağışlayın, Kraliçem ama eğer adayı istiyorsanız şimdi onu Pan’dan almanın tam sırası.”

Ona küçümseyerek tepeden baktı. Annesinin kediye benzer yüz hatlarını ve babasının savaşçı gözlerini almıştı. O, Var Olmayan Ülke’deki Faeleri yöneten gelmiş geçmiş en acımasız kraliçeydi. Brownie ona hizmet etmekten mutluluk duyuyordu.

Ama Kraliçe çok daha fazlasını yapabilirdi.

“Anneniz ne yapmanızı isterdi?” diye sordu Brownie.

“Tink bir zamanlar Pan’i sevmiştii,” dedi.

“Evet ve Pan de onu öldürdü. Onun ölümünü boşa çıkarmayın.”

“Bana ne yapıp ne yapmamam gerektiğini söyleme, Brownie!”

“Elbette, Kraliçem. Ama...” Brownie’yle karşılaştırıldığında Kraliçe sadece bir bebektii. Bazen onu harekete geçmeye ikna etmek için tatlı dil kullanmak çok yorucu olabiliyordu. “Belki de kardeşlerinizi kullanarak...”

“Kesinlikle olmaz.”

Brownie çenesini kapadı. İkizler Kraliçe için her zaman hassas nokta olmuştu. Ama Kral’ı tahttan indirmek istiyorlarsa onları kullanabilirlerdi.

“Hiçbir şey yapmama gerek yok,” dedi Kraliçe. “Sadece doğru ânı beklemeliyim, tıpkı hep yaptığım gibi. Peter Pan başarısız olacak çünkü ben onu başarısızlığa uğratacağım. O paramparça olacak, sonra ben de gölgesini alıp hakkım olan tahta geçeceğim.”

“Peki, ya ikizler?” dedi Brownie.

Kraliçe abilerine karşı hiç sevgisi kalmamış gibi davranmak istiyordu ama Brownie işin aslını çok iyi biliyordu.

Ne zaman birisi onlardan bahsetse tıpkı babaları gibi onun da içi deşiliyordu.

Bu yüzden ikizlerin isimlerinin söylenmesini yasaklamıştı.

“Abilerimin ne yaptığı umurumda değil,” dedi ve uzaklaştı. “Sen de bu esnada Hook’un nerede olduğunu öğren. Bir de onunla uğraşmak istemiyorum.”

Kraliçe gitti ve Brownie harekete geçti.

15. BÖLÜM

WINNIE

Cherry yanımdan ayrıldıktan bir saat sonra Kas odama gelip zincirlerimi çözdü. Bugün gömlek giyiyor olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Birkaç kere gömleğinin yakasından siyah dövmeleeri göründü. “Eğer bir yere ayrılmayacağına söz verersen zincirlerini çözeceğim,” dedi.

Ona masum masum baktım. “Peter Pan beni zaten gidecek hiçbir yer olmadığı konusunda uyardı,” dedim.

Başıyla onayladı.

“Tuvaleti kullanmam gerek,” dedim.

“Bekleyeceğim. Seninle konuşmak istediğim şeyler var.”

Banyonun kapısı arkamdan kapanınca makyaj masasına gidip aynada kendime baktım.

Aynı görünüyordum; soluk ten, iri yeşil gözler, koyu saçlar. Aynı görünüyordum ama aynı hissetmiyordum.

Elimi uzatıp yer yer soyulmuş aynaya dokundum. Soğuktu ve aniden bir rahatlama hissi içime yayıldı.

Tuvaleti kullandıktan sonra yüzüme soğuk su çarptım. Dışarı çıktığımda Kas koltukta oturuyordu; dirseğini kolçağa dayamış, elini güçlü çenesinin altına koymuştu.

Onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu hissedebiliyordum.

Kaygıya oldukça aşınaydım. Bedeninizden fırlayıp alev almak istemenize neden olacak kadar içinizde büyüyen o tuhaf hisse.

Ya da en azından benim için böyleydi.

Yatağın ucuna oturdum. “Ne oldu?”

Belki sadece iki gündür esaret altındaydım ama Kas bir şekilde güvenli ve huzurlu geliyordu. Sanırım bunun en büyük nedeni, dün gece beni becermek için eline açık bir fırsat geçmesine rağmen bunu yapmamış olmasıydı.

Gerçekten de en iyi olanı oydu.

“Kardeşim bana dün gece ne yaptığınızı anlattı,” dedi.

“Ah, evet.”

“Bunu yaptığı için üzgünüm.”

“Olma.”

Bana kaşlarını çattı.

“Seksi seviyorum, Kas. Bundan korkmuyorum.”

Doğruldu ve ellerini birleştirdi. “Kaçırıldın ve bir yatağa zincirlendin.”

“Ki bu da her şeyi çok daha keyifli bir hâle getirdi,” dedikten sonra ona tatlı tatlı gülümsedim.

Kas iç çekti.

Yatağa zincirlenmenin yaşadığım en küçük acı olduğunu bilmiyordu. Yaralarımı görmesin diye kazağımın yakasını yukarı çektim.

“Darlinglere dokunmamamız gerekiyor,” dedi daha sert bir ses tonuyla. “Bash bunu biliyordu ama kibirli, bencil pisliğin teki olduğu için yine de bu kuralı çiğnedi.”

“Ah, tam benim tipim.”

Kas’ın koyu renk kaşları yeniden çatıldı.

Güldüm ve sonunda espriyi anladı.

“Pekâlâ. İyi. Bunu bu kadar iyi karşılamana sevindim.”

Keşke dün gece onu alırken beni izleseydi.

Tanrım, Pan’in bizi izlemesine bayılmıştım. Muhtemelen olması gerekenden daha çok hoşuma gitmişti.

Hâlâ çok canlı olan o anı aklıma geldiğinde klitorisim yanmaya başladı.

Bir anda midemle hiç alakası olmayan bir açlık hissettim.

Tüylerim diken diken oldu ve elimi kazağımın üzerine sürterek heyecan dolu titremeyi geçirmeye çalıştım.

“Cherry bu gece şenlik ateşine gelmeni istiyor. Gelmek ister misin?”

“Peter Pan’ın bu duruma bir itirazı var mı?”

Kas dolgun dudaklarını büktü. O dudakları üzerimde düşünmek...

Tanrım, burada esirdim ve tek düşünebildiğim bu çocukların beni becermesiydi.

Benim sorunum neydi?

Dün delirdiğimi sanıyordum. Böylesi çok daha iyiydi.

Bunu her türlü tercih ederdim.

Belki ben karnavalda serbest bırakılan bir çocuktum.

“Sanırım bu hayır demek oluyor?” diye sordum.

“Hâlâ tabutunda uyuduğu için durumdan haberi yok. Uyanıldığında bu konuda ne düşüneceği şüpheli.”

“O hâlde o uyanana kadar uslu durmalı ve sarhoş olmalıyız.”

Tekrar güldü ve içimi coşturan bir yoğunlukla beni izledi. Alçak ve çok çekici bir sesle, “Sen diğerlerinden çok daha farklısın,” dedi.

“Öyle miyim?”

Başını evet anlamında salladı. “Ne zaman bir Darling gelse her zaman çığlıklara ve yalvarmalara hazır oluruz ama sen burada tatildeymiş gibi davranıyorsun.”

“Aa? Burası bir tatil köyü değil mi?”

“Neyi kastettiğimi anladın mı?” Kafasının arkasını kaşıdı. Uzun saçları hâlâ topuz hâlindeydi. Topuzunu açtığında saç-

nın nereye geldiğini çok merak ediyordum. O kendine has bir şekilde muhteşemdi. Pan ve Vane'den çok daha farklıydı. Yine de hepsi muhteşemdi.

Basketbol takımı onların yanında bir grup gelincik sürüsü gibi görünürdü.

“Bir dakika, Pan’ın tabutta olduğunu mu söyledin?”

Kas irkildi.

“Neden mezarda?”

“Bu başka bir günün konusu. Acıktıysan Bash mutfakta.”

“Siz çocuklar beni beslemeyi seviyorsunuz.”

Bakışları vücudumun üzerinde gezindi. “Beslenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyor.”

Erkekler vücudundaki kusurları fark edene dek her şey eğlencelidir. Sonra onları zorla açıp içine bakarlar.

“Sana söylemedim mi? Ben gizli bir suikastçıyım. Dar yerlere girmeyi kolaylaştırıyor.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi bana kaşlarını çatarak.

“Neyi?”

“Numara yapmak zorunda değilsin. Bu ada çok uzun zamandır rol yapıyor zaten.” Kapıya doğru yürüdü. “Hazır olduğunda odadan çıkarsın.” Ve sonra gitti.

Bir süre sözlerinin etkisiyle oturup kaldım.

Sorun şuydu ki rol yapmayı nasıl bırakacağımı bilmiyordum.

Mutfağa gittiğimde Bash'i tek başına buldum.

Akşamüstü güneşi pencerelerden sızıyordu ve uzakta, okyanusu parıldayan altın ve pembe tonlarına boyuyordu.

Bash tezgâhta kâsenin içindeki malzemeleri çırpıyordu. Üzeri tamamen çıplaktı, kol ve göğüs kasları hipnotize edici bir şekilde birbirleriyle senkronize hareket ediyordu.

Bash'in evin aşçısı olduğu belliydi ama yemeyi o kadar sevdiğini pek düşünmüyordum. Heykeltıraş elinden çıkma gibi görünüyordu.

“Günaydın Darling,” dedi ve işine devam ederken başını kaldırıp bir kez bana baktı.

“Tünaydın mı demek istiyorsun?”

“Aynen öyle.” Siyah saçından bir tutam alına düşerken bana göz kırptı.

“Ne yapıyorsun?”

“Hanımeli turtaları.”

“Kulağa lezzetli geliyor.”

“Öyle de olacaklar.”

Mutfak tezgâhının karşısındaki taburelerden birine oturdum. “Kendini çok üstün görüyorsun, değil mi?”

“Eğer tanıdığın en ilginç insan değilsen yanlış yaşıyorsun demektir.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bazıları buna narsisizm diyebilir.”

“Sen kendini yeterince sevmezsen kim sevecek ki?”

Tezgâha uzanıp parmağımı hamur karışımının içine soktum.

“Darling,” deyip bana cık cıkladı. “İyi kızlar sıralarını bekler.”

Bakışları karardı.

Karnım kasıldı ve amım kasılmaya başladı.

Peki.

Parmağımı ağzıma sokup yaladım.

Gözlerini benden hiç ayırmadı.

Çenesini sıktı, sonra kâseyi bıraktı. Parmağını içine daldırıp ada tezgâhın üzerinden uzattı. “Görünüşe göre benimkinin de temizlenmesi gerekiyor.”

Siktir. Bu oyunu daha önce oynamıştım ama Bash gibi biriyle değil.

Genellikle oltayı atan ben olurdum. Tam tersi değil. Ne yapacağımı bilmiyordum. Aniden kendimi saf ve boyumu aşmışım gibi hissettim.

Ve sanırım bunun nedeni Bash'in bana bakış şekli olabilirdi, sanki onun gözünde oynanacak bir oyuncaktım.

Bedenimi tabureden kaldırıp ona daha da yaklaşmak için tezgâhın üzerine eğildim.

Ağzımı açıp Bash'in parmağını içine sokmasına izin verdim. Dilimi parmağının üzerinde gezdirerek tatlı hamuru temizlerken burnundan hızlı nefesler alıp veriyor, dişlerini sıkıyordu.

"Siktir, Darling," diye fısıldadı. "Sen beni öldüreceksin."

Dudaklarımı geri çekip dilimi parmağının ucunda gezdirdim.

Gözle görülür şekilde titredi ve ben de onu tatmin etmiş olmanın gücünden ve zevkinden neredeyse havalara uçtum.

Ayak sesleri yaklaşırken Bash parmağını ağzımdan çıkardı.

Omzumun üzerinden baktığımda Vane'i tüm tehditkâr görkemiyle içeri girerken gördüm. Yüzünde ciddi bir ifadeyle Bash'in geri çektiği eline menekşe rengi gözüyle baktı.

O da üstsüzdü ve siyah dövmelerle kaplıydı. Adanın etrafından dolandığında sırtında sivri dişli devasa bir kafatasının karanlık şeklini fark ettim.

Bash ve Vane yan yanayken aynı boyda gibi görünüyordu ancak Vane'in boyu birkaç santim daha uzundu. Sanırım bu da onu 1.85'ten uzun yapıyordu.

Bash kesinlikle daha tıknazdı. Vane derin, gölgeli hatlardan ibaretti ve tıpkı acımasız bir savaşçı gibi uzundu.

Vane iki parmağını hamurun içine sokarak Bash'in kaşlarını çatmasına neden oldu. Ardından sessizce adanın etrafından dolaşp yanıma gelerek yapışkan parmaklarını ağzıma sildi.

Bu hareketi beni hazırlıksız yakalamıştı ve derin bir nefes aldım.

Geri adım attığında hamur çenemden damlıyordu.

"Böylesi daha iyi," dedi ve sanki tepki vermem için meydan okuyormuş gibi çenesini sıktı.

Öfke omurgamda bobin gibi sıkıca gerildi. Daha önce hiç şiddete başvurmamıştım ama sanırım fikrimi Vane yüzünden değiştirebilirdim.

Ama onun istediği de tam olarak bu değil miydi?

Beni kızdırmak istiyordu. Kendilerince nedenlerden hepsi bunu istiyordu.

Derin bir nefes alarak dilimi altdudağımın üzerinde gezdirip kalan hamuru temizledim.

“İmm,” dedim. “Çok iyi.”

Sağlam gözü öfkeyle parıldadı.

Ona Bash’e yaptığım gösteriyi yaptım ve kalan hamurun son kısmını işaretparmağımla dudaklarımdan temizleyip parmağımı ağzıma soktum. Neredeyse parmağımla ağzımı beceriyordum.

Vane’in menekşe rengi gözü siyaha döndü.

Geriye sendeledim. Üzerime doğru gelmeye devam etti.

“Vane,” dedi Bash.

Vane beni ensemden yakalayıp tezgâha ittiği gibi adanın üzerine eğip yüzümü soğuk fayansa bastırdı. Kıcıma baskı yaparak üzerime eğildiğinde nefesim kesildi. Sesini kulağımda duydum.

“Senin gibi sevimli küçük kızlara ne yaptığımı bilmek ister misin?”

Sesi kaba ve hırıltılıydı, yalnızca korku filmlerinde duyabileceğiniz türden bir canavardan çıkıyor gibi gırtlaktan gelmişti.

Korku omurgamdan yukarıya, omuzlarıma tırmandı.

Boğazımdan kaçan bir inlemeye engel olamadım.

Bash tekrar, “Vane,” dedi.

Vane kıcımda sertleşip kendini iyice bana bastırdı. Kalbim hızla çarpıyor, nabız gibi atan dehşete karışıyordu.

Korkudan aklımı yitirmek üzereydim ve aynı zamanda olmam gerekenden daha fazla tahrik olmuşum. Bunun benim hakkımda ne anlattığını bilmiyordum bile.

Vane'in ensemi tutuşu can yakan bir hâl aldı.

"Benimle on dakika bile dayanamazsın," dedi.

"Tamam, anladı," dedi Bash.

"Anladı mı? Gerçekten anladın mı, Darling?"

Klitorisime kadar bir sıcaklık hücum etti ve içgüdüsel olarak sırtımı bükerek kalçamı ona doğru ittim. Elini arkadan önüme getirdi ve bana dokundu.

Dizlerimin bağı çözülmüştü ama Vane'in tutuşu kararlıydı ve beni bırakmıyordu.

Beynim bundan kurtulmamı, güvenli bir yere gitmem gerektiğini söylüyordu ama vücudum *daha fazlasını* istiyordu.

Uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Sanki tamamen bedenimin içindeymişim gibi. Ve bunun her saniyesinden keyif alıyordum.

O kadar çok seks yapmışım ki sayısını hatırlamıyordum bile ama daha önce hiç ne yaptığını bilen birinin ellerine bırakmamışım kendimi.

Vane'in parmakları klitorisime sürtündü ve sanırım beni acıdan ziyade zevkle cezalandırıyor olabilirdi.

Tezgâha karşı nefes nefese kalmışım.

Beni tutuşunu değiştirdi ve iç çamaşırımı alev alev yanan kadınlığımdan kenara kaydırды. Bunun uyandırdığı hisle tezgâha daha çok yapıştım.

Daha fazla.

Daha fazla.

Ama Vane aniden gitti.

Ve bu sefer yere düştüm.

Bash tezgâhın etrafından koşarak gelip yanıma çömelirken, "Darling," dedi.

"İyiyim."

Beni zahmetsizce yerden kaldırıp kolunu belime doladı. Hâlâ arzuyla yanıp tutuşuyordum. İç çamaşırım sıırılsıklamdı.

Başımı kaldırıp Vane'e baktım. Menekşe rengi gözü morun o parlak tonuna geri dönmüştü.

Bu seferki dehşetle alakalı değildi.

Ayartma sanatıyla alakalıydı.

Bana bu kadar az çabayla neler yapabileceğini göstermişti.

Derin bir nefes alıp eteğimi düzelttim. Bash yanımda sıcak ve güven vericiydi.

Vane bana soğuk bir kayıtsızlıkla bakıyordu ve ağlamamı ya da yalvarmamı istediğini biliyordum.

Ben de tam tersini yaptım.

"Hepinizin kıyafetlere alerjisi mi var?"

Bash homurdanarak bir kahkahayı gizledi.

Vane öfkeden patlamak üzereydi.

Ama beni etkileyemeyecekti.

Beni hafife almıştı.

Bana bir kez daha kaşlarını çatarak dönüp gitti.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi Bash.

"Neden ki?"

"Çünkü Vane kimseden uzaklaşmaz. O cezalandırır. O hükmeder. Boyun eğmez."

"Her şeyin bir ilki vardır, değil mi? Demek istediğim, bu da benim ilk kaçırılmam, o yüzden hepimiz ilklerimizi yaşıyoruz."

Tekrar güldü ve başını iki yana salladı. "Nereden geldin sen böyle, Winnie Darling?"

"Sanki bilmiyorsun da."

Beni yeniden süzerken gözlerini kıstı. "Pan aradığını bulamasa bile ben burada olmandan mutluyum. İşleri karıştır. Tanrılar biliyor ya, buna ihtiyacımız var. Burada herkes çok karamsar."

"Sanırım bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

Bana göz kırptı. "Kesinlikle bu amaca hizmet etmesi için söylendi."

Bash yemeği hazırlarken Kas de Cherry'yle birlikte mutfağa geldi. Birbirleriyle aynı ahşap ıtalı kasalar taşıyorlardı. İçlerindeki cam şişeler birbirine çarptı.

“Daha fazla içki mi?” diye sordum. “Zaten öteki odada devasa bir barınız var.”

Cherry içinde koyu kırmızı bir sıvı bulunan uzun, ince bir şişeyi aldı. “Bardaki şişeler sizin dünyanızdan ve Pan'in kişisel koleksiyonuna aitler.” Bana elindeki şişeyi gösterdi. “Bu ise peri şarabı.”

Çocukken, peri şarabı içtikten sonra ya tuzağa düşen ya da ahlaksızlaşan masum gençlerle ilgili hikâyeler okumuştum. Hikâyelerden bazıları, peri şarabı içtikten sonra eve dönme umudunuzun kalmayacağını söylüyordu.

Ama Cherry de bir insandı ve oldukça iyi görünüyordu.

“Biraz deneyebilir miyim?” diye sordum.

Kas dolaptan birkaç kadeh çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. Aşağıda, arka verandada parti çoktan başlamıştı. Odayı dolduran müzik ve kahkahalar bana yıllar boyunca katıldığım lise partilerini hatırlattı. Eğer manzaraya bir bütün olarak bakmazsam bunun normal hayatımdaki normal bir gece olduğuna kendimi neredeyse ikna edebilirdim.

Kas şişenin mantarını sadece çıplak elleriyle çıkardı ve kadehlerimizi doldurdu. Şarap kadehe dolarken glug glug sesleri çıkarıyordu.

Cherry iki bardak alıp birini bana uzattı. “Ağırdan al,” dedi. “Bu güçlü bir karışım.”

Şarabı burnuma götürüp kokusunu içime çektim. Daha önce pek çok kez sarhoş olmuşum ama genelde doğrudan plastik şişeden içtiğimiz ucuz votkayla. Ben, Anthony ve birkaç arkadaş olurdum.

Şaraptan tarçın, karanfil ve belki de biraz portakal kokusu alıyordum.

Başımı kaldırdığımda hepsinin beni izlediğini gördüm.

“Ne oldu? Yoksa bu bir hile mi?”

Cherry güldü ve başını iki yana salladı. “Sadece senin dünyandan birini burada görmeyeli uzun zaman oldu ve inan, peri şarabı gibi bir şeyin tadına daha önce hiç bakmadın.”

Hadi bakalım, battı balık yan gider.

Kadehten büyük bir yudum aldım ve şarabı ağzımda döndürdüm.

Ve bu... *vay canına*. Şarabın aroması dilimde patladı. Portakalların ve baharatların tadını alabiliyordum ama sanki ekşi bir şeyler de vardı, belki vişne ya da kıızılcık. Ağzımda çıkan bir isyan gibiydi, alkolün keskinliği vurunca yutkundum.

Yaşadığım bu şölenden dolayı gözlerim tamamen açılmıştı. İkizler bana gülüyordu.

“Hasiktir,” dedim.

“Gördün mü? Sana söylemiştim.” Cherry bardağını havaya kaldırıp büyük bir yudum aldı.

Kas ve Bash bardaklarını bir dikişte midelerine indirdi.

Çoktan bütün vücudumun ısındığını hissedebiliyordum.

Cherry hepimizin kadehlerini yeniden doldurdu ve ardından, “Hadi, ateşin yanına gidelim,” dedi.

Kas, “Darling’imize dikkat et,” dedi.

Cherry iç çekti. “Elbette edeceğim.”

Darling’imiz.

Ben onların mıydım?

Bu fikir tek başına iç organlarımda tuhaf bir ateşin tutuşmasına neden oldu. Hiçbir zaman kimsenin olmamıştım. Buna annem de dahildi. Beni doğurmuş ve bize yaşayacak bir yuva bulmak için elinden geleni yapmış olabilirdi ama hiçbir zaman bir anne olmayı başaramamıştı.

Birine ait olma düşüncesi bana kesinlikle yabancıydı ve garip bir şekilde tatmin ediciydi.

Cherry elimi tutup beni çift kapıdan balkona çıkardı. Esinti ensemdeki saçları havalandırırken okyanus daha fazla renkle parılıyordu.

Balkon yerden çok yüksekte, alçaktaki ağaçların tam üzerindeydi. Palmiye ağaçlarıysa daha yükseklerle uzansa da daha seyreklerdi.

Burası çok güzeldi.

Annem bu konuda sürekli bana deli saçması şeyler anlatıp dururken Var Olmayan Ülke'yi hiç etraflıca düşünmemiştim. Buraya hiç inanmak istememişim.

Ama annem haklıydı; burada sihir vardı. Adanın güzelliğinde sihir vardı, bir de gerçek sihir.

Aşağıda taştan bir ateş çukurunun içinde ateş yanıyordu ve çoğu yaşıtım olan ya da en azından yaşıtım gibi görünen yaklaşık iki düzine insan ateşin etrafında toplanmıştı.

Ortadaki yuvarlak masada hararetli bir kart oyunu dönüyordu. Ve şenlik ateşinin diğer tarafında bir çocuk, gitarlı bir çocuğun yanında ukulele çalıyordu.

“Tüm bu insanlar nereden geldi?” diye sordum.

Cherry konuşurken partiye yukarıdan bakabilmemiz için beni tırabzanlara götürdü. Açıklığın etrafına serpiştirilmiş dövme demirden kancalarda fenerler asılıydı ve içlerindeki alev titreyordu.

Cherry, “Bu ev devasa,” diye açıkladı. “Sen çatı katı olarak bilinen yerde kalıyorsun. Vane, Kas ve Bash de orada yaşıyor. Kayıp Çocuklar'ın geri kalanı ise ana katta yaşıyor. Burada çok fazla oda var, açıkçası kaç tane olduğunu ben bile bilmiyorum.”

“Ama nereden geliyorlar?”

Omuz silkti. “Kasabadan, senin dünyandan, Hook’un tarafından ve pek çok yerden. Kayıp Çocuklar sadece uyumsuzlardır; bir yere ait olmayanlar ya da hiç büyümek istemeyenler.”

“Onların da sihirleri var mı?”

“Genelde yok, hayır. Pan, Faelerin içeri girmesine izin vermiyor. Bash ve Kas birer istisna.”

Omzumun üzerinden mutfağa açılan cam kapının ötesine baktım. Kas kollarını iki yana açmış, bir şeyi taklit etmek istercesine ikizine bir şeyler anlatıyor, Bash ise ona gülüyordu.

Hikâyelerinin daha fazla katmanı olduğunu fark ediyordum. Ve hepsini tek tek öğrenmeyi o kadar istiyordum ki.

“Şu kasabanın bahsini sürekli duyuyorum. Nerede o?”

“Şu tarafta.” Cherry mutfağa doğru işaret etti ve ben o tarafın çok ötesinde olduğunu varsaydım. “Ancak Pan muhtemelen oraya gitmene izin vermeyecektir.”

“Bu ada ne kadar büyük?”

Gitarlı çocuk daha hareketli bir melodi seçerken ukulele de onun ritmine uyum sağladı.

“Oldukça büyük. Diğer uca yürüyerek ulaşman yarım gününü alır.”

Yani tahminimce on altı kilometre kadardı.

Bu en azından bana düşünmem gereken bir şey vermişti.

“Hadi.” Cherry merdivenlere yöneldi ama ben balkon tırabzanında oyalandım.

Taşa birkaç asma sarılmıştı ve parlak mor güller açmışlardı, havaya baş döndürücü, tatlı bir koku yayıyorlardı.

İki gün önce annem gibi delirmekten korkuyordum ve şimdiyse *güya* başka bir diyardaki bir adadaydım ve etrafım peri şarabı içen perilerle ve vahşi çocuklarla çevriliydi.

Her şey ne kadar çabuk değişebiliyordu.

Ama yine de delirmek istemiyordum ve Pan'ın kafamın içine girmekten kastı her neyse bunun beni delirteceğine adım gibi emindim.

Annemin buraya geldiğinde neler yaşadığını merak ediyordum. Pan, Kayıp Çocuklar'ın ve kendisinin Darlingle-re asla dokunmadığını açıkça belirtmişti ama onlara bir şey yaptıkları kesindi. Aksi takdirde aile ağacımdan delilik miras almazdım.

Kendi beynimi eritmeden ona gölgesini bulmasında yardım edebilir miydim?

Şaraptan bir yudum daha içtim ve direkt olarak beynime hücum edip omuzlarımdaki gerginliği aldı.

Alkol her şeyi daha iyi hâle getirirdi.

Çocukların yanına döndüm ve boşalan kadehimi uzattım.

Kas bana tereddütle baktı.

“Lütfen,” deyip ona masum gözlerle baktım.

Bash güldü ve başını iki yana salladı.

“Peki.” Kas şişenin tıpasını açıp kadehime bol bol peri şarabı döktü. Birinin benim ne yapıp yapmadığımı önem-sediği düşüncesiyle birlikte o alev geri döndü ve bende bu-nun gücünü test etme, nereye kadar uzandığını görme isteği uyandırdı.

“Teşekkür ederim.” Kas'e gülümsedim ve arkamı dönüp Cherry'yi bulmaya gittim. Sanırım burayı sevmeye başlamış-tım. Belki de gereğinden fazla.

Cherry ve ben Kayıp Çocuklar'dan bazılarıyla kâğıt oynama-ya başladık. İsimlerini bilmiyordum ve onlar da benimkini hiç sormadı. Yanımdaki çocuk kısa boylu, kızıl saçlıydı. Sigara ve kurnazlık kokuyordu.

Eli masanın altından kalçamın üzerinde duruyordu. Burada herkes fazlasıyla temas bağımlısıydı. Az önce verandanın diğer tarafında sevişen bir çift olduğundan oldukça emindim.

Burası vahşi bir hovardalık yeri, tıpkı asla çıkmak istemeyeceğiniz bir panayır hız treni gibi.

Panayırları her zaman sevmiştim.

En çok da hız trenlerini ve kaçamakları.

Çocuğun eli kalçamdan yukarı kayıp eteğimi çekti ve ben heyecanla kıkırdadım.

Ne kadar şarap içtiğimi bilmiyordum. Yeterli gibi görünmüyordu ama belki de biraz fazla kaçırmıştım.

“Gable!” diye bağırdı Cherry ve kartlarını masaya fırlattı. Diğerleri homurdandı.

Gable, anlamadığım ve sürekli kaybettiğim bir kart oyunuydu ama önemli değildi. Burada hayatımı yaşıyordum.

Kas ve Bash partiye, ağzımın yanmasına neden olan tatlı küçük turtalar ve zencefilli kurabiyelerle dolu tabaklarla bir saat önce katılmıştı ve herkese sırayla dağıtılmıştı.

Buraya gelmekten neden korkmuştum ki?

Bu dünyada kaybolabilir ve asla bulunmak istemeyebilirdim.

Çocuk bana daha da yaklaştı ve onun ilgisi karşısında parladım. En çok kendi bedenimde hissettiğim an hep buydu; başka biri dokunurken, sinir uçlarım alev almışken. Bazen ufak bir şey hissetmek bile zordu.

Cherry güldü ve sandalyesinden düştü. Yanındaki çocuk onun kalkmasına yardım etti.

Kızıl saçlı mucizem beni kucağına çekti ve aletini sertçe kalçama bastırdı.

O Bash ya da Kas değildi ve kesinlikle Pan’ın yanından bile geçemezdi ama yine de gayet işe yarardı.

Ona doğru eğilip onu öptüm.

16. BÖLÜM

PETER PAN

Birinin yatağıını tekmelemesiyle uykumdan uyandım.

“Bu önemli olsa iyi olur.”

Vane, “İkizler parti veriyor,” dedi. “Ve Darling de sarhoş.”

Fırladığım gibi doğruldum, yabancı bir duygu göğsümü alev alev yakıyordu.

“Hay sikeyim.”

“Biliyorum. Ben de öyle dedim.”

“Neden onları durdurmadın? Daha doğrusu Darling’i?”

“Ben onun bebek bakıcısı değilim.”

“Vane, Tanrı aşkına.” Çarşafı üzerimden attığımda Vane başucu lambasını açtı ve ışık ânında gözlerimi yaktı. Kıyafetlerimi almak için sendeleye sendeleye köşeye doğru gittim. Yukarı çıkmak için acele ediyordum ama havada hâlâ güneş ışığı vardı. Bunu hissedebiliyordum.

“Ne kadar sarhoş?” diye sorarken bir yandan da pantolonumu giyiyordum.

Yemin ederim ki o pisliklerden biri ona dokunursa...

Vane omuz silkti. “Aşağıya indiğimde yeni Kayıp Çocuklar’dan birinin kucağındaydı.”

Göğsümden bir hırıltı koptu.

Vane gözlerini kısarak bana belirgin bir endişeyle baktı.

Bende ikimize de yabancı olan bir şeyler görüyordu.

Üzerime hızlıca bir gömlek geçirdikten sonra kapıya gittim, ışığın tamamen çekilmesine kalan son saniyeleri sayarken elim kapıyı açmak için hazırды.

Vane arkamdan tembel tembel, “Yapmak üzere olduğun şeyi yapmadan önce bir düşün derim,” dedi.

“Ona göz kulak olman gerekiyordu.”

“Kayıp Çocuklar’dan biriyle yatıp yatmaması neden umurumuzda ki?”

“Benim umurumda.”

“Neden?”

Başımı öne eğip derin bir nefes aldım. Buna verecek iyi bir cevabım yoktu ve sessizliğim de bunu kanıtlıyordu.

Neden umursuyordum? Darlinglere dokunmama kuralı sadece beni, Kas’i, Bash’i ve Vane’i kapsıyordu. Çünkü önemli olan yalnızca bizdik. Diğer Kayıp Çocuklar’ın ne yaptığı sikimde bile değildi.

Öyleyse kızı neden umursuyordum?

Bilmiyordum. Nedenini gerçekten bilmiyordum.

Bir Darling’i becermenin, onun kafasının içine girmekle hiçbir ilgisi yoktu.

İhtiyacım olan ona miras kalan anılardı. O küçük, tatlı Darling fahişesi değildi.

“Aceleci davranıyorsun,” dedi Vane. “Buna bir yatkınlığın var zaten ama şu anda neden böyle davrandığını anlamıyorum ve bundan hoşlanmıyorum.” Sırtını kapının yanındaki duvara yasladı ve tırnaklarıyla oynadı. “Belki seçenekleri değerlendirebilmek için bir saniye durabiliriz...”

Güneş ufku altına battı ve kapıyı hızla açtım.

“Elbette. Pekâlâ, şiddeti seçtik demek.” Merdivenlerden yukarı beni takip etti. Basamakları ikişer ikişer çıkıyordum.

Ve bütün yol boyunca Vane’in sesi şarkı söyler gibi arkamdan takip etti.

“Üç, iki, bir. Bir, iki, üç. Dikkat etsen iyi edersin. Peter Pan seni öldürmeye geliyor.”

Verandaya çıkan kapıları savurarak açtığımda kulağıma müzik sesi doldu.

Oraya gidip Kayıp Çocuklar'ın oluşturduğu kalabalığı taramdım, gecenin tazeliği fenerlerin ışığını soluk kılacak kadar parlaktı hâlâ.

Darling'i verandada kızıl saçlı bir çocuğun kucağında buldum.

Göğsü çocuğun yüzündeydi, çocuk da hülyalı ve aç gözlerle bakıyordu.

O garip düğüm göğsüme geri döndü.

Öfkeden kör oldum.

Diğerlerinden bazıları beni gördü ve ben aralarından geçerken kalabalık ikiye yarıldı.

İsimsiz Kayıp Çocuk benim geldiğimi görünce kaşlarını çattı.

Kıza tekrar baktı ve dehşete düşerken kan çanağı gözleri farkındalıkla parıldadı.

“Ah, siktir. Pan, ben bilmiyordum...”

Darling'i çekip Vane'in kollarına attım.

“Hey!” diye bağırdı.

Neredeyse hiç sihrim yoktu ama *gücüm* vardı.

Çocuğun sandalyesinin arkasını tutup göğsüne yumruk attığımda, yumruğum doğrudan kemikten içeri girdi. Parmakla-
rıyla kalbini kavrayıp parçaladım.

Kan fışkırdı ve geceyi kırmızıya boyadı.

Ancak yüzüme sıçradığında nihayet rahat bir nefes verdim ve hiddetim yavaş yavaş yok oldu.

Kan, taş a-
karken parti sessizleşti.

Çocuk gözleri kocaman açılmış, ölü bir hâlde sandalyeye yığılmıştı.

Elimde bir kalple Darling'e döndüğümde gözlerindeki yaşları ve korkuyu fark ettim.

İyi.

Bilmesi gerekiyordu... Burada beyaz atlı prens yoktu.

Sadece canavarlar vardı.

Ve ben içlerinde en kötüsüydim.

17. BÖLÜM

WINNIE

Peter Pan kalbi verandaya bıraktı ve kanlı elleriyle kolumu yakalayıp beni oradan uzaklaştırdı.

Hâlâ çakırkeyiftim ama sarhoşluğum gitmiş, beni titrer ve ne olduğunu anlamaz hâlde bırakmıştı.

Pan o çocuğu öldürmüştü.

Kalbini sökmüştü.

Bu gerçekten olmuş muydu?

Pan beni verandanın merdivenlerinden yukarı sürüklerken diğer Kayıp Çocuklar dağılmaya başladı. Kas, Bash ve Vane bizi takip ediyordu.

Kendi ayaklarıma takılıp düşmemeye çalışıyordum.

Eve, çatı katına döndüğümüzde Pan beni yemek odasına çekti ve bir sandalyeye fırlattı.

Ellerini sandalyenin her iki yanına koyarak beni hapsetti.

Yüzüne kan sıçramıştı ve onu bu hâlde görmek midemdeki kelebeklerin uçuşarak dağılmasına neden oldu.

“Sana söylediklerimin hangi kısmını anlamadın, Darling?” Sesindeki alay cildimi deşen bir ustura kadar keskindi. Sanki tek bir yanlış hareketimle bıçak beni ikiye ayıracak ve kanımı akıtacaktı.

Bash, “Pan,” diye lafa başladı ama Pan delici bakışlarını ona çevirerek onu susturdu.

“Kurallarım var,” dedi Pan.

“Duydum.”

“Bu senin güvenliğin için.”

“Öyle mi? Çünkü son baktığımda beni kaçırmıştın.”

Çenesi kasıldı ve dişlerini sıktı.

“Sadece bu lanet adayı kurtarmaya çalışıyorum.”

“Ne yaptığın umurumda değil,” dediğimi duydum uzaktan.

“Burası benim evim değil ve lanet gölgeni ben almadım.”

Kaşlarını çatıp başımın üzerindeki bir noktaya sertçe baktı.

“Ona kim söyledi?”

“Biz değildik,” dedi Kas.

“Bana hiç bakma,” dedi Vane. “Muhtemelen Cherry’dır.”

“Onu da mı öldüreceksin?” diye yüzüne vurdum. “Belki ondan sonra da beni öldürürsün. İç organlarımı deşer, cevaplarını ararsın. Belki de burada, kemiklerimde yazılıdır.” Ortaparmağımı kaldırıp ona dik dik baktım.

Bir an sessiz ve sakın kaldı, ardından beni aniden tekrar ayağa kaldırdığı gibi masanın kenarına bastırdı. “Ne yapıyorsun? Planın ne? Beni kışkırtmak için adadaki Kayıp Çocuklar’ın her biriyle tek tek yatacak mısın?”

Kullandığı kelimeleri fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

Kelimelerden ya da kelimelerin nasıl kullanıldığından her zaman çıkarılacak bir anlam vardı.

Bıçak olarak mı yoksa merhem olarak mı kullanıldıkları.

Beni kışkırtmak için.

Beni kışkırtmak için.

Sonunda kudretli Peter Pan efsanesinin aklına girmiştim ve kalbim heyecandan biraz daha hızlı atmaya başladı.

“Evet,” dediğimi duydum. “Bana Fahişe Winnie derler, bilirsin. Erkeklerle yatmak yaptığım en iyi şeydir.”

Güçlkle aldığı derin nefes boğazının gerisinde gürledi.

Onun altında titriyordum ve soğuktan değildi. Asla soğuktan değildi.

Vücudunda yükselen öfkeyi, depremden önceki sarsıntıyı hissediyordum.

Beni döndürüp masaya eğmeden önce nefes almak için bir saniyem oldu.

Sol eli başımın arkasına bastırarak yüzümü ahşap masaya doğru itti. Diğer eliyle eteğimi belime doğru sıyırıp külotumu aşağı çekti.

Verdiğim nefes masanın üzerine düşen bir yaprağı uçurdu.

“Kayıp Çocuklar’ı becermek istiyorsan neden en tepeden başlamıyorsun?” dedi Peter Pan.

Bacaklarımı tekmeleyerek iki yana açılmalarını sağladı ve beni gözler önüne serdi. Fermuarının açılma sesini duydum.

“Belki yaparım,” dedim.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki yemin ederim, neredeyse masayı dövdüğünü duyabiliyordum.

Bu çılgıncaydı, yaşanan her şey öyleydi ama amım zonklu-
yor, klitorisim nabız gibi atıyordu ve her geçen saniye daha da ıslanıyordum.

Bash’in, Kas’in ve Vane’in gözlerini üzerimizde hissediyordum ve bu da midemki kelebeklerin çılgına dönmesine neden oldu.

Pan’in aletinin başını girişimde hissettiğimde ağzımdan küçük bir ciyıklama kaçtı.

Başımın arkasındaki eli saçlarıma dolandı ve ardından enseme kaydı.

“Eğer bir fahişe gibi davranmak istiyorsan,” dedi üzerime eğilirken, “o zaman ben de sana bir fahişe gibi davranacağım.”

Sertçe içime girdi.

Nefesim kesildi.

İkizlerden birinin alçak sesle, “Siktir,” dediğini duyduğumda, Pan’in sert darbeleri yüzünden masa sarsılıyordu.

Aleti kocamandı, beni esnetiyordu. İçime hızla değil ama büyük bir kuvvetle girip çıkarken bütün vücudum altında geriliyordu.

Tamamen ayılmıştım, artık geriye sadece amımdaki zonklayan ihtiyaç ve rahatlama arzusu kalmıştı.

Onun altında sıırıslıklamdım. Pan bir kaya kadar sertti.

Klitorisimdeki baskı gitgide artarken hassaslaşmış boğazımdan bir inleme koptu. Onun altında kızgınlık dönemindeki bir kedi gibi kıpırdanıyor, şişmiş tomurcuğumu biraz da olsun sürtmeye çalışıyordum.

Pan ne yaptığımı tam olarak biliyordu.

Beni kucaklamak için uzandı ve sonra durdu, aleti içime gömülüydü.

Keskin bir nefes aldığımda nefesim boğazıma takıldı.

“Gelmek istiyor musun, Darling?” diye sordu. Sesi kulağımda hırıltılıydı.

“Evet,” dedim zar zor.

“Yalvar.”

“Ne?”

“Yalvar, Darling.”

Gözlerimi sımsıkı kapayıp bedenime geri dönmeye çalıştım. Sanırım ruhum çoktan bedenimi terk etmişti ve yıldızlara doğru özgürce süzülüyordu.

Kendimi hiç bu kadar uyanık hissetmemiştim.

“Lütfen,” dedim ve derin bir nefes daha aldım. “Lütfen gelebilir miyim?”

Parmakları kıvrımlarıma doğru kaydı ve şişmiş sıcaklığı buldu. Çığlık attım, onun altında sarsılıyordum.

Tekrar durdu, aletini biraz dışarı çıkardı ve ardından yavaşça, sataşırçasına kendini ileri doğru itti.

Masada neredeyse tir tir titriyordum.

“Lütfen Pan. Ah, Tanrım.”

“Devam et o zaman,” dedi. “Kayıp Çocuklar bizi izlerken benim için boşal.”

Sonra iki parmağını klitorisimin etrafında döndürerek içime hızlıca girip çıktı ve ben de vücudumu serbest bıraktım.

Uçuyordum.

Yükseliyordum.

Ciğerlerimdeki bütün hava boşalırken tiz bir çığlık attım. Gözlerimin arkasında beyaz yıldızlar yanıp sönüyordu.

Sıcaklık amıma hücum ederken sinir uçlarım zevkten tutuşmuştu ve o iyice derinlerime girerken aletinin etrafında kasıldım.

Pan daha da sertleşmişti, içimi dolduruyordu. Sonra elleri kalçalarımı morartırcasına kavradı ve kendini içime gömdü. O kadar yüksek sesle hırladı ki ürperdim.

Aletini iç duvarıma gelecek şekilde ayarlayarak orgazmı uzattı ve spermelerini son damlasına kadar saçarken aletinin başı zonkluyordu.

İçimden çıktığında nefes nefese masaya yığıldım.

Bitti diye düşünüyordum ki Bash masanın etrafından dolaşp yanıma geldi, pantolonunda belirgin bir kabarıklık vardı.

“Yapabilir miyim?” diye sordu.

Peter Pan bir sandalyeye çöküp başıyla onayladı.

Bash ben hâlâ masanın üzerine eğilmiş hâldeyken arkama geçti. Saniyeler içinde benim için kıyafetlerinden kurtulup sıcaklığımla bütünleşti. “Küçük Darling fahişesi, ne kadar da küçük, pis bir kızsın.”

Bu sözleriyle titredim.

“Kardeşim,” dedi. “Buraya gel.”

Kas tereddüt etti ve ben de onun uzunluğuna bakmak için kendimi hafifçe masadan kaldırdım.

Gözlerinde karanlık bir şeyler vardı. Doyurmak istemediği bir açlık.

Kas aralarında iyi olandı ama almak istediği şeyi inkâr edecek kadar da iyi olduğunu düşünmüyordum.

Ayağa kalktı, bir sandalyeyi tekmeleyerek kenara itti ve masanın kenarına gelip yüzüme yaklaştı.

Bash içime girerken, “Siktir, evet,” dedi. “O güzel, küçük dudaklarını ikizimin sikine sar.”

Kas beklemedi. Artık kararını verdiği göre harekete geçmeye hazırdı.

Saçımı alıp yumruğunun etrafına sardı ve ağzımı aletine doğru götürdü.

Bash sertçe içime girip çıkmaya başladığında Kas de aynı anda ağzımı doldurdu.

Kalbim kulaklarımda atıyor, göğsümü şiddetli bir şekilde dövüyordu.

Kas sertçe ağzımı beceriyor, kendini boğazıma kadar gömüyordu. Nefesim kesildi ve boğulacak gibi oldum. O esnada Bash kalçalarımı daha da sert tutmaya başlamıştı. “Hepsini al, Darling. İyi bir kız ol.”

Siktir.

Siktir, bu çok ateşliydi.

İkizler beni iki taraftan da acımasızca becerirken gözlerime yaşlar doldu.

Gölgelerin arasında Peter Pan’i gördüm, beni becermelerini yüzünde tatmin olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle izliyordu.

Bu gece her şey bir yana, kendimi en güçlü hissetmemi sağlayan da buydu.

O kadar canlı hissediyordum ki.

Bash’in darbeleri sertleşip hızlandı. Kas göğsünün derinliklerinde kükreyerek ağzıma girmeye devam ediyordu.

“Onu doldurmaya hazır mısın, kardeşim?” diye sordu Bash.

“Siktir, evet, hazırım!” dedi Kas.

Ve ikizlere özgü, sapkın bir eşzamanlılıkla ikisi de aynı anda boşaldı.

Kas boğazıma boşaldı, spermi dilimde tatlıydı. Tam o esnada Bash alçak bir hırlamayla arkadan son bir kez sertçe içime girdi.

Peter Pan'le bakışlarımız kilitlendi.

Gözleri parlıyordu, dudakları ıslaktı.

Bir daha boşalmamıştım ama sanki boşalmışım gibi hissediyordum çünkü sinir uçlarım hâlâ yanıyordu ve karnımda hafif bir his vardı.

Oğlanlar geri çekildi ve artçı sarsıntılar bütün vücudumda devam ederken hızlı hızlı nefes alıyordum, hâlâ masaya eğilmiş hâldeydim.

“Ona başka kimse dokunamaz,” dedi Pan. “Beni anlıyor musunuz?”

Bash hâlâ kesik kesik nefes alıyordu. “Anlaşıldı.”

Vane'in ayak sesleri masanın etrafından geldi. Onu arkamda hissettiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

O da mı beni becerecekti?

Beni korku ve spermle mi dolduracaktı?

Bunu istiyor muydum?

Her nasılsa Vane'in bana teslim olması, Pan'in teslim olmasından daha büyük bir zafer olabilirdi.

Vane beni ayağa kaldırıp döndürdü. Kıçım masanın kenarına dayanmıştı ve etime batıyordu.

Vane'in acımasızca kusursuz yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu ve farklı renklerdeki gözlerinden ne düşündüğünü okumak tamamen imkânsızdı.

“Aç ağzını, Darling,” diye emretti.

Bunun nereye varacağını bilmiyordum ama kimse müdahale etmiyordu ve merak duygum ağır bastı.

Dudaklarımı araladım. Vane yaklaşıp ağzıma tükürdü.

“Benden alacağın tek şey bu.”

Geri tükürdüm ve elimi ağızıma götürdüm. “Seni pislik!” Onu bir yumruk attım. Ama ona vurmak bir dağa vurmak gibiydi.

Boşuna. Aptalca.

Beni durduran Pan oldu.

“Vane,” dedi kısık, gürleyen bir uyarıyla. “Piçlik etme.”

“Neden ki? Hem de bunda çok iyiyken?”

Ona kaşlarımı çatarak baktım. Bana kocaman gülümsedi, dişleri parlıyordu.

Beni alt etmeyi başarmıştı ve ben intikam alma arzusuyla yanıp tutuşuyordum.

Oğlanların bu gece bana yaptıkları onca şeyin arasında, beni alt etmeyi başaran sadece Vane olmuştu.

Pislik.

Pan ona, “Devam et,” dedi.

Vane dönüp uzaklaşmadan önce bana delici son bir bakış attı.

Pan, “Darling,” dedi ve sonunda ona baktım.

“Beni bir daha kışkırtma.”

Elinde hâlâ kan vardı ve sonunda birisini öldürdüğü, hemen ardından da beni becerdiği gerçeği yüzüme sert bir tokat gibi indi.

Ne oluyordu?

Neden şu anda kendimi bu kadar muhteşem hissediyordum?

Bu, deliliğin bir parçası mıydı? Beni zevkin ve aşırılığın yeni doruklarına mı sürüklüyordu?

Ama hayır...

Darlingleri becermezlerdi.

Ya da en azından benden önce.

“Bu gece ikizlerle uyu,” diye emretti Pan. “Onu bir daha gözünüzün önünden ayırmayın,” diye ekledi Bash ve Kas’ bakarak.

“Hadi.” Kas bana elini uzattı. “Duş almaya ne dersin?”

Omzumun üzerinden Peter Pan’e baktım. Pantolonunun düğmeleri hâlâ açıktı ama aleti baksırının içindeydi. Tamamen darmadağınık ve vahşi görünüyordu, tıpkı efsanevi bir adadaki efsane gibi.

O bir oğlan değildi, adam da değildi.

O bir kraldı.

Bu gecenin nereye gitmesini beklediğimi bilmiyordum ama bunu hiç mi hiç beklemiyordum.

Artık kayıp değildim.

Sanırım sonunda bulunmuş bile olabilirdim.

18. BÖLÜM

KAS

Darling'i duş alabilmesi için odasına götürdük. Su akarken Bash, Darling'in yatağına uzandı. Bileğinin tek hareketiyle tavandan alacakaranlığa döndü ve kayan bir kuyruklu yıldız gece boyunca parladı.

İkimizin de aynı illüzyonu tercih etmemizin bir sebebi vardı. Bize Fae sarayındaki alacakaranlık odasını hatırlatıyordu.

Bazı günler eski evimizi düşünmek bile canımı acıtmaya yetiyordu.

Koltuğa oturup ayaklarımı pencere pervazına dayadım. Kayıp Çocuklar'dan birinin verandada ölü yattığı yer oldukça sessizdi. Birinin bu pisliği temizlemesi gerekiyordu ve o kişi ben olmayacaktım.

"Sence Pan bu gece neden kontrolden çıktı?" diye sordum ikizime.

Bash cebinden bir ip çıkardı ve düğüm atmaya başladı. "Bilmiyorum ama sevindim."

Gece çöktükçe okyanus rüzgârı serinlemişti. İçeri sızıyor, ensemdeki teri kurutuyordu.

"Peki sence Vane ona bir gün teslim olacak mı?"

Bash burnundan alaycı bir homurdanma çıkardı ve ipin her iki ucunu da gergin bir şekilde çekerek yoncaya benzer bir düğüm oluşturdu. "Ağızına tükürmek kıza yaptığı bir iyilikti. Darling, Vane'in ona teslim olmasını istemiyor. O da bunu biliyordu. Bu yüzden bunu yaptı zaten."

Winnie'yi ve onun küçük sevimli ağzının etrafıma sarıldığını düşününce aletim seğirdi.

Siktir, becerdiğim herkesten iyiydi. Belki de şimdiye kadar ona dokunmam yasak olduğu için böyle hissediyordum. Belki de tamamen başka bir şeydendi.

“Bu gece kıza göz kulak olmalıydık.”

“Eğer olsaydık, sevgili kardeşim, Pan kendini kaybetmezdi ve eğer kendini kaybetmeseydi ona bir ders vermeye çalışırken onu becermezdi ve eğer onu becermeseydi...”

“İyi. Tanrım. Anladım, tamam.”

Ellerinde yeni bir düğüm belirdi. “Onu bağlamak ve ona yaramazca şeyler yapmak istiyorum.”

Bash ipler konusunda benden daha iyiydi ama ben de bağlanmış bir kızıdan en az onun kadar hoşlanırdım.

“Bu gece olmaz,” dedim.

“Sanırım bu gece yeterince şey yaşadı.”

Duşun sesi kesildi. Winnie'nin havluyla kurulandığını duyabiliyor, Cherry'nin ona aldığı sabunun içindeki lavantanın baş döndürücü kokusunu alabiliyordum.

Bu gece onu iyi kullanmıştık. Kadınları kendi zevkimiz için kullanmaya pek yabancı değildik.

Ama bu seferki çok farklıydı.

Winnie farklıydı ve bunun nedenini gerçekten bilmiyordum.

Parmaklarımı şıklatmamla Fae büyüğü havayı doldurdu ve parke zemin birdenbire yumuşak orman yosunu ve biyoluminesans'a¹ uğramış çiçeklerle kaplandı. Işık sahteydi ama yine de odayı puslu, pembe bir parıltıyla dolduruyordu.

Bash doğruldu. “İşte şimdi onu şımartıyorsun.”

1 Biyoluminesans, bazı canlı organizmaların gerçekleştirdiği, kimyasal reaksiyonlar sırasında kimyasal enerjinin ışık enerjisine dönüştürülmesiyle ışık üretilmesi ve yayılması olayına verilen isimdir. -çn

“Ben sadece istersek yumuşak da olabileceğimizi düşünmesini istiyorum.”

“Neden? Öyle olmadığımızı anladığında hissedeceği tek şey hayal kırıklığı olacak.”

19. BÖLÜM

PETER PAN

İçimde dizginleyemediğim bir enerji vardı.

Her şey tehlikedeydi ve Darling sadece bizimle lanet oyunlar oynamak istiyordu.

Evin önünde Vane'e yetiştim. "Birilerini pataklamaya ihtiyacım var," dedim. "Bana katılmak ister misin?"

"Elbette."

Kasabanın merkezine doğru yayan gittik. Vane uçabiliyordu ama ben yapamıyordum.

O kadar uzun zaman olmuştu ki havada süzülmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyordum bile.

Tıpkı tenime vuran güneşi hatırlamadığım gibi.

Buz kadar soğuktum ve geceye mahkûmdum. Bundan nefret ediyordum.

Her zaman çok öfkeliydim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Vane.

"Hadi gidip birkaç korsan öldürelim."

"Elimi kolumu bağladın şu an."

Evden çıkıp ormanın içinden kıvrılan ve ardından Gizemli Nehir'den geçen kasaba yolunu takip ettik. Nehrin suyu, Darlington Limanı'na dökülüyordu.

Darlington benim şehrimdi, benim kanım ve sihrimle kurulmuştu.

Adanın güneydoğu ucunda kıyı şeridinde yer alıyordu.

"Ne tarafa?" diye sordu Vane.

“Korsanlar her zaman Kara Güvercin’de takılır.”

Diğer adalardan gemilerin gelip gittiği limanlardan geçtik. Rıhtım boyunca birkaç bar vardı ama korsanlar adanın içindeki barı daha çok seviyordu. Çünkü benim bölgemin sınırındaydı, yani gerekirse hızla kaçabilirlerdi.

Kasabanın bu kısmında sokak lambaları az olduğundan çok karanlıktı, gölgeler daha yoğundu. Hava sisliydi ve serin okyanus havası şehrin iç kısmının sıcaklığıyla çarpışıyordu.

Vane bir sigara yaktı ve uzun bir nefes çekti. “Şimdi de Darlingleri beceriyorsun, öyle mi?”

Bu konuyu açacağını biliyordum. Parmaklarımı ona doğru şıklattığımda sigarayı bana uzattı. “Sana kendimi açıklamak zorunda değilim.”

“Hayır. Tabii ki değilsin. O zaman canımızın istediği gibi tüm kuralları çiğneyelim, öyle mi?”

Ona baktım. Sadece siyah gözünü ve onun üzerinde uzanan pürüzlü yara izini görebiliyordum. Yaranın nasıl oluştuğunu bana hiç söylememişti ve ben de hiç sormamıştım ama gölgesinin o yarayı kapsıyor oluşu bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Sigaradan bir nefes daha çekip ona geri verdim.

“Bilmiyorum, Vane. Yakında öleceksem neden her şeyi salmayayım ki?”

“Ölmeyeceksin.”

Bir grup sarhoş kaldırımda yanımızdan geçti ve Vane’i görüne kadar bizimle alay ettiler.

“Özür dileriz, Karanlık Olan.” Eğilerek selam verdiler ve kalkmadan geri geri yürüdüler. Sonra beni fark ettiklerinde, “Kralımızdan özür dileriz,” diye eklediler.

Karanlık Olan. Çok gülünç bir isimdi. Bunu kim başlattığını bilmiyordum ama artık geri almak imkânsızdı.

Ölüm Gölgesi’ni sahiplenilenlerin her adada Karanlık Olan olarak anıldığını keşfetmiştim zamanla.

Ve hemen hemen her adada, Yaşam Gölgesi'nin sahibi olana kral deniyordu.

Ama bunca yıl sonra bile bu kelime kulağıma yabancı geliyordu. Sanki artık konuşmadığım bir dilmiş gibi.

Zaten o kelimenin somutlaşmış hâli hiçbir zaman olamamıştım. Ben yaşamdan çok ölümdüm.

Belki de bu yüzden onu kaybetmiştim çünkü hiçbir zaman gerçekten bana ait olmamıştı.

Ve eğer artık benim değilse o zaman ben ne yapıyordum?

Gölgemi geri alamazsam adaya ne olurdu?

Sanırım şans verilirse Faeler adayı ayakta tutabilirdi. Tilly kardeşlerini yanına geri alırsa daha da kolay olurdu.

Prensler olmadan Fae sarayı zayıftı ama o bunu kabul edemeyecek kadar inatçıydı.

Yol Fae bölgesine doğru kıvrılırken Kara Güvercin görüş alanımıza girdi. Pencereler parlıyor, içerideki şenlik geceye yayılıyordu.

Vane ve ben barın içini tarayarak karanlıkta bekledik.

“Arkada Hook’un iki adamı var,” dedi Vane ve sigarasının sonunu içip izmariti kaldırımında çizmesiyle ezdi.

“İki yeterli.”

Temkinden ve nezaketten soyundum. Geriye sadece şiddet kaldı.

Vane ön kapıyı açtığı anda içeriye girdim.

Bardaki müşterilerin kapı eşiğindeki karartıları fark etmesi iki saniyeden kısa sürdü ve bar aniden sessizleşti.

Hook’un korsanlarının iki bardak bira içtiği arka köşedeki masaya doğru ilerlerken çizmelerimin altında fıstık kabukları çatırdıyordu.

“Evden uzaklaşmışsınız, değil mi?” dedim.

İriyarı olan bir nefes aldı, omuzları eskimiş gömleğinin içinde gerildi. “Sadece bir şeyler içmek için dışarı çıktık, hepsi bu. Kimseye zarar verme niyetinde değiliz.”

“Zarar öznel bir olgu, değil mi Pan?” diye sordu Vane masanın diğer tarafına doğru yürürken. “Senin zararsız olduğunu düşündüğün şey bizim için bariz bir saygısızlık gösterisi.”

Daha kısa boylu olan korsan kekelemeye başladı. “Burada bira daha iyi ama sakın Hook’a söyleme,” dedi.

“Gerek olmayacak,” dedi Vane.

İriyarı olan bardağını daha sıkı tuttu. “Neden peki?”

“Çünkü kelleni çoktan kaybetmiş olacaksın,” dedim.

Dövüş bir anda patlak verdi.

İriyarı olan Vane’e doğru hamle yaptı. Belki de Karanlık Olan’ı indirme şansının daha yüksek olduğunu düşünüyordu.

Vane adamın boğazına yumruk atıp nefes borusunu çatlattı ve adam boğulur gibi sesler çıkarmaya başladı.

Kısa olan sandalyesinde titriyordu. Onu gömleğinin yakasından tutup kaldırdığımda ayakları boş yere havada debelendi.

“Özür dilerim, Pan! Üzgünüm! Gerçekten sadece bir bardak biraydı!”

Vane iri adamı tekmeledi ve daha fazla kemik kırıldı. Kan havayı kirletirken Karanlık Olan barın fenerlerinin titreyen ışığında parıldayan siyah gözleriyle dışarı çıktı.

Elimden sarkan adama, “Bu gece zaten pek çok kural çiğnendi,” dedim. “Senin şanssızlığın bugün taşan sabırsızlığımın yanlış tarafında olman.”

Sonra onu masaya çarptım ve kolundan bir kemik dışarı fırladı.

20. BÖLÜM

WINNIE

Daha önce hiç başka biriyle uyumamıştım ama çarşafaların altına girdiğimde solumda Kas'ın, sağımda Bash'in olması bana garip bir huzur verdi.

Bu tıpkı bir çift ateşli hapishane gardiyanının arasında uymak gibiydi.

Birinin tavanda, diğerininse yerde yarattığı illüzyon bana sanki büyülmüş bir ormanda korunaklı bir yuvadaymışım gibi hissettiriyordu. Küçücük, güzel pembe çiçekler karanlıkta parlıyordu.

O kadar mutluydum ki... Nedenini bilmiyordum ve bu duyguyla ne yapacağımı da bilmiyordum.

Bu his tıpkı üzerime çok küçük gelen ve fazla esnersem dikişleri patlayacakmış gibi olan bir kazak giymek gibiydi.

Bash'in yanına sokuldum. Üzerine bir şey giymemişti, puslu pembe parıltı vücudunu aydınlatıyordu. "Bu da ne?" diye sordum başımla elindekini işaret ederek.

Kolunu bana dolayıp kolumu kaldırdı ve bileğime ipten bir bilezik bağladı. Tam ortasında ipe örülmüş bir meşe palamudu vardı.

"Bir öpücük," dedi.

"Ne?"

Güldü. "Meşe palamudu şapkası öpücük demek. Buraya özgü bir şey. Sadece öyleymiş gibi davran."

"Pekâlâ."

Kas sırtüstü yatıyordu, uzun vücudu benimkiyle aynı hizadaydı ve bacaklarımız birbirine değiyordu.

Bir yıldız, ardında parıldayan bir ışık izi bırakarak tavanda hızla kaydı.

“İki gün önce delireceğimi düşünmüştüm,” dedim bileziğimle oynayıp düğüm işçiliğine hayranlıkla bakarken. “Pan beni kaçırmış olsa da buradaki hayatım anlam veremediğim bir şekilde çok daha iyi.”

Kas homurdandı. Bash ise güldü, tok ses göğsünde gümbürdedi.

“Bu dediğini geri almak isteyebilirsin,” dedi Bash.

“Neden ki?”

İç çekti. “Uyu artık, Darling.”

“Yorgun değilim.”

Pencerenin ötesindeki cırcırböceklerini ve odamın hemen dışındaki ağaçtaki kuşların yumuşak cıvıltılarını duyabiliyordum.

Kas daha da yaklaşırken sırtımın hassas bir noktasına çarpınca hafifçe tısladım.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Mühim değil. Ben iyiyim.”

“Sana zarar mı verdik?”

“Hayır,” dedim gülerek. “Aslına bakarsan zarar vermenin tam tersini yaptınız. Ben gerçekten iyiyim.”

Hatta Var Olmayan Ülke’de ve Kayıp Çocuklar’da acımı azaltan bir şeyler vardı.

Yıllardır vücudumdaki geçmeyen ağrılara, zonklayan başıma, aniden saplanan keskin sancılara alışmıştım.

Cadılar ve sözde voodoo rahipleri tarafından kesilip biçildiğinizde yaşadığınız acı günlük hayatınızın bir parçası hâline geliyordu. Bu acıyı aklımı kaybetmeye tercih ederdim, o yüzden tek bir kere bile şikâyet etmemiştim. Sonumun annem gibi

olmaması umuduna tutunarak onun yapmamı söylediği her şeyi yapmıştım.

Tüm bunları düşünmek bazı anıları canlandırdı ve midem bulandı. Bana yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyordum ve yaşananlara detaylıca bakarsam dağılasım ve hıçkırıklara boğulasım gelirdi.

Bu yüzden öyle yapmadım.

Dönüp geriye bakmak istemiyordum.

Bir annenin çocuğunu koruması gerekirdi ama annemin beni kurtarmaya duyduğu çaresiz ihtiyaç bana en büyük acıları ve ıstırapları veren şeyin ta kendisiydi.

Bazı günler sevgisine dayanmak çok zordu.

Elimi Bash'in düz karnına koydum ve Kas saçımın bir tutamını parmağına dolarken gözlerimi kapadım.

Yorgun olduğumu düşünmesem de dalmaya başladım.

Sanırım Peter Pan ve Kayıp Çocuklar tarafından becerilmek çok yorucuydu.

“Darling?” diye fısıldadı Bash.

Uykuyla uyanıklık arasındaydım. “Hımm?”

“Favori yemeğin ne?”

Soru kafamın içinde dolandı, uykunun bulanıklığıyla sarmalanmıştı.

Karar vermek çok çaba gerektirdi ama cevabı dile getirmek daha da zor oldu.

“Kruvasan.”

Hafifçe güldü. “Gerçekten mi?”

Uykuya daha da sürüklendim. Yatak benim şişme yatağımdan çok daha rahattı. Bash yanımda, Kas arkamda sıcacıktı ve farkına bile varmadan uyuyakaldım.

21. BÖLÜM

WINNIE

Ertesi sabah uyandığımda yatağımda yalnızdım ve dışarıda yağmur yağıyordu. Açık pencerelerden havanın ferahlatıcı kokusu yayılıyordu ama oldukça soğuktu ve ben sadece Kas'ten ödünç aldığım bir tişörtü giyiyordum. Kaçırılacağımı düşünerek valiz hazırlamadığım doğrudu.

Ama yataktan kalktığımda koltuğun üzerinde kalın bir kazak gördüm ve onu hızla üzerime geçirdim.

Mutfağa doğru ilerledim.

Bash'i büyük bir kupaya taze kahve koyarken buldum. Yanındaki tezgâhın üzerindeyse hamur işleri ve altın rengi kruvasanlarla dolu bir sepet vardı.

Şaşkınlıktan boğazımdan minik bir hıçkırık kaçtı.

“Hey, sorun ne?” diye sordu Bash tepkimden biraz keyif alarak.

Bana en sevdiğim yemeği sorduğunu ancak hatırlamıştım.

Bana bunu hazırlamak için erken mi uyanmıştı?

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Lafı bile olmaz, Darling. Dün gecedten sonra en azından böyle bir jest yapmak istedim.”

Sözleri değil ama dünü gün ışığında hatırlamak kızarmama neden olmuştu.

Bunu bir daha yapacak mıydık? Hep birlikte?

İstiyordum. Bunu gerçekten istiyordum ve tekrar olacağını düşünmek bile meme uçlarımdan ödünç aldığım kıyafetimin altında kabarmasına ve bacaklarımdan arasına bir heyecanın ya-

yılmasına neden oluyordu. Hiç böyle bir seks yapmamıştım ve durumlar göz önünde bulundurulduğunda çok kısa bir süre içinde çok fazla seks yapmıştım.

Taburelerden birine oturdum ve Bash, içinde kruvasan olan bir tabağı tezgâhta bana doğru kaydırды, sonrasında da kahve kupasını uzattı. Kahvenin buharı yüzüme çarpıp beni biraz da olsa uyandırdı.

“Herkes nerede?”

“Kas balık tutmaya çıkmış. Vane... Onun nereye kaybolduğunu kim bilir? Pan ise içeride, her zamanki gibi mezarında uyuyor.”

“Neden oradan mezar olarak söz edip duruyorsun?” Kupayı ağzıma doğru götürüp buharını üfledim.

“Çünkü kelimenin tam anlamıyla yerin altında ve hiç penceresi yok, yalnızca tek bir kapısı var.”

Tıpkı yıkık dökük Viktoryen evimizdeki özel odam gibiydi. Belki de Peter Pan’le düşündüğümünden daha fazla ortak noktam vardı.

“Neden orada uyuyor?”

Bash başparmağıyla arkasındaki pencereyi işaret etti. “Güneş ışığı onu öldürüyor.”

“Ne? Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Neden? Nasıl?”

“Uzun hikâye.”

“Zamanım var.”

“Yemeğini ye, Darling.” Dikkati dağılmış, bakışlarını balkona dikmişti.

Kas bir saniye sonra kapıda belirdi. Omuzlarına gelen uzun saçları açıldı ve sıırıslam olmuştu. Burnunun ucundan yağmur suyu damlıyordu. Her zamanki gibi üstsüzdü elbette. Bu çocuklar kıyafetlerden nefret ediyordu. Karın kasları sıkıydı ve

şortunun belinden aşağı doğru gözden kaybolan derin bir V'yi gözler önüne sermişti.

Kendimi onun kasıklarını incelerken yakaladığımda tanıdık bir sıcaklık bedenimi sarmaladı. Tekrar yüzüne baktığımda onu da beni izlerken buldum.

Yüzünden geçen bakış karanlık ve şehvetliydi.

Titredim ve kahve kupasını daha sıkı tuttum.

“Vay canına,” dedi Bash ve Kas’ın elindeki ipte asılı duran balıkları işaret etti. “Bu kadar çok balık tutmayalı uzun zaman olmuştu.” Bash ipi ikizinin elinden alıp balıkları lavaboya fırlattı. Lavabodaki balıklardan birkaçı hâlâ çırpınıyordu ve havaya su damlaları saçıldı.

“İğrenç.” Tabağımı tezgâhın diğer tarafına, pislikten uzağa ittim.

“Sorun nedir?” dedi Kas. “Daha önce hiç bir balığı ölürken görmedin mi?”

“İıı, hayır.”

İkizler bakıştı. Çan sesini duyduğuma yemin edebilirdim ama etrafta hiç çan görmüyordum.

Onları uzun süredir tanımıyor olabilirdim ama şimdiden ifadelerinin ne anlama geldiğini anlayabiliyordum. İkizlere özel bir yaramazlık seziyordum.

Kas kardeşine parmaklarını şıklattı. “Bu mükemmel bir fikir!”

“Bekle, ne fikri?” Ben fikir falan duymamıştım.

“Sana nasıl balık temizleyeceğini öğreteceğiz,” dedi Bash.

“Hayır.” Başımı hızlıca iki yana salladım. “Öğrenmek istemiyorum ve öğrenmek için de bir nedenim yok.”

“Elbette var.” Bash bana sırtıyordu.

“Neymiş?”

“Çünkü eğlenceli,” diye yanıtladı.

“Off.”

Başka bir balık lavaboya yığılırken, “Yemeğini bitir,” dedi. “Daha yapılacak işlerimiz var.”

Görünüşe göre bundan kurtuluş yoktu çünkü leziz, gevrek tereyağlı kruvasammın son lokmasını yutar yutmaz Bash beni tezgâhın etrafından çekti.

“Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyım?” Biraz sızlandım ama aslında umurumda bile değildi.

Bash, “Biz seni esir alan büyüleyici insanlarız,” diyerek gülümsedi. “Bize nasıl hayır diyebilirsin?”

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Al, Darling,” dedi Kas ve bana metal fırçaya benzeyen bir şey uzattı. Balığı kalm bir ahşap kesme tahtasının üzerine koydu. Neyse ki bu balık ölüydü ve artık debelenmiyordu. “Balığı kuyruğundan tut,” diyerek bana nasıl yapılacağını gösterdi. “Sonra elindeki balık pulu temizleme fırçasını kuyruğundan gövdesine kadar üzerinden geçir. Bak, şöyle.” Fırçayı balığın vücudunun üzerinde gezdirdi ve pullar kümeler hâlinde çıktı ancak birkaçı etrafa saçıldı ve biri yüzüme yapıştı.

Yoğun balık kokusu burnuma dolduğunda ağzım büzüldü.

Kas gülerek uzanıp yanağımdaki pulu aldı.

“Doğuştan yeteneksin,” dedi.

“Bu ikinizin normal bir günü mü?” diye sordum pulları kazımaya devam ederken.

“Bir adada balık tutmak mı? Etrafı dağıtmak mı? Evet.” Bash karşımda tezgâhın üzerine zıplayıp oturdu. “Gerçi bazı günler yaramaz Darlinglere bakmamız gerekiyor.”

Ona dik dik baktım. Bana göz kırptı.

“Bana bakılmasına ihtiyacım yok.” Balıkları, yüzgeçlerinin altındaki pulları daha rahat kazımanı sağlayacak şekilde yeniden konumlandırırdım. Daha fazla pul havada uçuştı.

“Katılmıyorum.” Kas’ın sesi kısık olsa da bakışları karanlıktı.

Yüzüm yine kızardı. “Hayatım boyunca kendime baktım ben. Annem yaşlı beyaz adamların gönlünü hoş tutmak için dışarıda olmadığı zamanlar evde deliliğe gitgide daha fazla batmakla meşguldü. Güvenebileceğim tek kişi yine bendim.”

“Yaşlı beyaz adamlar, ha?” dedi Bash arkamdan.

“Onları biliyorsun.”

“Tabii ki biliyorum. Bu evin altında bir düzinesi gömülü. Onları kırmak hoşumuza gidiyor.”

“Şaka yapıyorsun.” Kas’e baktım. “Şaka mı yapıyor?”

Kas başını iki yana salladı.

“Neden?”

“Bence daha iyi soru şu: Neden olmasın?” dedi Bash.

“Hepiniz düzenli olarak cinayet mi işliyorsunuz?”

“Evet,” diye yanıtladı Bash. “Çok cinayet işliyoruz.”

“Neden?”

“Çünkü bu dünyada ve sizin dünyanızda eğer canavar değilsen avsın demektir ve bunun olmasını göze alamayız, Darling. Özellikle de mevzu yaşlı beyaz adamlar olunca.” Sanki komik bir şakaymış gibi güldü ama şaka yapmadığını biliyordum.

“Ters çevir,” dedi Kas.

“Ne?” Başımı kaldırdım ve ona gözlerimi kırıştıtararak baktım.

“Balığı diyorum. Ters çevir ve diğer tarafı da kazı.”

“Doğru ya.” Dediğini yaptım ve işim bittiğinde kenara çekilmemi emretti. Keskin bir bıçak alıp bir taş blok üzerinden geçirerek daha da keskinleştirdi.

“İzliyor musun?” diye sordu.

“Evet.”

“Bıçağı buraya sok.” Ucu balığın ağzının hemen altına doğrulttu. “Sonra onu anal yüzgece kadar kes.”

Anal deyince yüzüm bembeyaz kesildi.

Bu oğlanların yaptığı her şey neden cinsellikle ilgiliydi?

Hareketli hızlı ve netti, balığın karnı ellerinde yarıldı. İç organlar dışarı döküldü.

“Daha sonra buradan kes,” dedi ve başının yanındaki yüzgeci tutarak bıçağı içeri doğru yönlendirdi.

“Bıçak kullanmakta oldukça iyisin.”

Birkaç bıçak darbesiyle balığın bağırsakları tamamen temizlendi.

“Sadece iyi değil,” dedi Bash. “O, bıçak kullanmada tam bir uzmandır.” Tezgâhtan atladı, yanıma gelip pantolonunun bel kısmını indirdi. Kasıtlı olarak yapılmış gibi görünen eski bir yara izini ortaya çıkardı.

İçinden birkaç çizgi geçen bir daireydi, sonra daha fazla çizgi başka yöne doğru çatallanıyordu.

“Bu da nedir?”

“Evimizin sembolü,” diye cevapladı.

“Bu evin mi?”

Kas kesmeyi bırakıp omzunun üzerinden kardeşine dik dik baktı. “Bu konuyu deşmek zorunda mıyız?” diye sordu.

Bash, “Kardeşim bu konuda hâlâ biraz hassas,” dedikten sonra sepetten bir kruvasan alıp kapıya doğru ilerledi. “Bunu yakında kız kardeşimizden duyacaksın, öyleyse beklemenin ne anlamı var? Biz Fae prensleriyiz.”

22. BÖLÜM

KAS

Darling'in bana yeni bir ilgiyle baktığını hissedebiliyordum. İşte tam da bu yüzden Darlinglere kim olduğumuzu söylemekten hoşlanmıyordum, özellikle de bu seferkine.

Bir prens olmak insanların sana çok daha farklı davranmasına neden oluyordu. Adın lekelenmiş olsa bile.

"Bu doğru mu?" diye sordu alçak sesle.

"Öyle," diye cevap verdim. Balıkların filetosunu çıkarmayı bitirdikten sonra kılçıkları ve bağırsakları bir kâseye attım, filetoyu da ötekine koydum.

"Eğer prensseniz o zaman neden buradasınız?"

"Sürgün edildik."

"Neden?"

İkinci balığın bağırsaklarını çıkarmaya başladım. "Bilmek istediğinden emin misin?"

"Evet."

"Kas ve ben babamızı öldürdük."

Bu itiraf ciğerlerimdeki oksijenin bir kısmını çaldı.

Bunca yıl sonra bile hatırası hafızamda hâlâ canlıydı. Bıçak babamın derisini deldiğinde yüzüne yayılan öfke. Yaradan dolayı öleceğini anlayınca yaşadığı şok.

Tamı tamına on saniye sürmüştü.

Bir an babamız hayattaydı ve bir an sonra kanlar içinde yerde yatıyordu.

"Neden?" diye tekrar sordu Darling.

“Çünkü yapabiliyorduk.”

Gerçek sebep bu değildi ama o daha karmaşıktı ve bu konuyu çok fazla deşmişim zaten.

Elimde bir bıçak olmasaydı aklımı kaybediyor olabilirdim.

Winnie’nin delirme korkusunu bu yüzden çok iyi anlıyordum. Ben de her lanet gün bunun için endişeleniyordum.

Eğer delirirsem bunun sebebi karma olacaktı.

Balıkları temizlemeyi sessizce bitirdim, Darling beni dikkatle izliyordu.

“Bu akşam yemeği için mi?”

“Hayır,” diye cevapladım. “Bu bir ödeme.”

“Ne için?”

En nihayetinde başımı kaldırıp yüzüne baktım. Duştan sonra saçları parlak ve yumuşaktı. Bu da saçlarına kan bulaştırıp onu kirletmek istememi sağlıyordu.

Dışarıda yağmur şiddetlenmişti ve şimdi her şey olduğundan çok daha uzaktaymış gibi geliyordu.

“Kız kardeşimiz için.”

Dolunay olduğu için Tilly bu gece Darling’i görmeye gelecekti.

Onu son gördüğümünden bu yana onlarca yıl geçmişti.

Onu mümkün olduğunu sandığımdan daha çok özliyordum. Düşündüğümünden çok daha fazla.

Onu her zaman Bash ve ben korurduk, şimdi adanın diğer tarafındaki o devasa sarayında yanında kim vardı? Saray her zaman hesapçı ve ikiyüzlüydü.

Küçük kız kardeşimin şampiyonları olmadan orada tek başına kalması düşüncesinden nefret ediyordum.

Bizim onun şövalyeleri ve Fae prensleri olmamız gerekiyordu. Bunun yerine silinip gitmiştik.

23. BÖLÜM

WINNIE

Bash ve Kas'ın kız kardeşinin nasıl biri olabileceğini kestiremiyordum. Onun da kardeşleri gibi kanatları var mıydı?

Ve eğer ikizler prensse o zaman o neydi?

Burada hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını öğrenmeye başlıyorum.

Balık temizliğinin ardından günün geri kalanını çatı katını keşfederek geçirdim. Orada bir oturma odası ve yatak odalarına çıkan bir koridor vardı. Benim odam koridorun en dibindeydi ve karşısında ikizlerin yatak odaları vardı.

Oturma odasından çıkınca evin diğer tarafına açılan ikinci bir koridor daha vardı.

Burada başka bir banyo, başka bir yedek yatak odası ve bir kütüphane buldum. Kütüphanede okyanusa bakan daire şeklinde devasa bir pencere vardı. Yağmur damlaları cama hafifçe vuruyordu.

Vane'i pencerenin altında deri bir sandalyede otururken buldum, botlarını sehpanın üzerine uzatmıştı.

Onu fark etmeden önce eşiği çoktan aşmıştım, o yüzden durdum ve arkamı döndüm ama sonra kendi kendime bir karar verdim. Hayır, kaçmayacaktım. O da bana kaçmamamı söylememiş miydi?

Elinde siyah kumaş kapaklı, başlığı altın damgalı bir kitap vardı. Kitabın ismini seçemeyecek kadar uzaktaydım.

İçeri girdiğimde bir anlığına sağlam gözü bana odaklandı, ardından kısıldı. Sonra kitabını okumaya devam etti.

“Ne okuyorsun?” diye sordum.

“Seni ilgilendirmez,” diye yanıtladı zahmetsizce.

Başlığı okuyabilmek için yaklaştım. “*Frankenstein*. Sana ne kadar da uygun.”

Açık kitabı göğsüne koydu. “Bir şey mi istemiştin?”

Omuz silkip ellerimi arkamda kenetledim, aniden kendimi hayvanat bahçesinde serbest bırakılmış bir çocuk gibi hissettim. Yüzümü cama yaslayıp tüm vahşi hayvanlara bakmak istiyordum.

“Neden bu kadar kabasın?” diye sorup karşısındaki sandalyeye oturdum.

“Doğamda var.” Beyaz ve keskin dişleriyle bana gergince gülümsedi.

Yara izine ve siyah gözüne direkt olarak bakmadan onunla göz teması kurmak çok zordu. Sanki bir canavar onun suratından dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

“Ölümün Gölgesi’ne sahip olduğun için mi?”

Hareketsiz kesildi, gözleri zayıf ışıktaki parıltıya odaklandı.

“Peki bu küçük kız Ölümün Gölgesi hakkında ne biliyor?”

Dehşet hafiften kendini hissettirmeye başladı ama vereceğim cevabı düşünürken doğal davranmaya çalıştım.

“Fazla bir şey bilmiyorum. Sadece seni hırçın delinin teki kıldığını biliyorum.”

Kitabı sertçe kapatıp masaya koydu. “Peki, benimle yalnız kalacağın bir odaya girmek seni ne yapar? Cezalandırılma arzusu mu?”

Siktir. Sadece bana bir şeyler yapabileceği, beni dizinin üzerine yatırıp ya da duvara yaslayıp sertçe becerebileceği ihtimali amımın kasılmasına neden oldu. Kalçalarımı birbirine bastırıp bacaklarımın arasına yayılan karıncalanmayı geçirmeye çalıştım.

Tabii ki kıvrandığımı fark etti. Dilini yanağının iç kısmına dayadı.

Burada boyumu aşıyordum.

“Belki de öyledir,” diye itiraf ettim çünkü Vane’den hiçbir şey saklayamayacağımdan şüpheleniyordum. Keşke beni okuduğu kadar kolayca onu okuyabilseydim.

“O sandalyeden kalkıp o kapıdan hemen çıkıp gitmelisin.”

“Neden?”

Yavaş ve derin bir nefes aldı.

Dün gece ağzıma tükürdüğünde onu parçalamak istemiş-tim. Yattığım tüm aptallar arasında, bir nevi öyle olmama rağmen hiçbiri bana sürtük gibi davranmamıştı. Hayatta yaptığım seçimlerden utanmıyordum. Son on yıldır, hayatımın on sekizinci yaş günümde sona ermesini bekliyordum. Belki kelime-nin tam anlamıyla değil ama mecazi olarak. Deliliğe doğru yavaş bir iniş.

Bu yüzden arzuladığım şeyleri nasıl istiyorsam öyle almış-tım çünkü hiçbirinin bir önemi yokmuş gibi geliyordu.

On sekizinci yaş günüm gelip geçmişti ve şimdi Var Olma-yan Ülke’deydim. Peter Pan efsanesi gerçek olduğunu kanıtla-mıştı ama yine de ödünç alınmış bir zamanı harcadığım hissinden kurtulamıyordum.

Ve eğer durum gerçekten buysa, *almaya* devam etmek isti-yordum.

Beni öldürecek olsa bile ne istersem onu yapmak istiyordum.

Sandalyeden kalkıp kapıdan çıkmak yerine, aramızdaki me-safeyi aştım ve Vane’in kucağına oturdum.

Hırladı ama koltukta hareket ederek kendini girişime doğru ayarladı. Bunun kasti mi yoksa içgüdüsel mi olduğundan emin değildim.

Bana baktı, kolları hâlâ kolçaklardaydı.

“Artık burada olduğuna göre,” dedi, “bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?”

Beni baştan çıkarıyor, benimle dalga geçiyordu. Tekrar hareket edip bu sefer kalçalarını öne çıkardı. Ama henüz sertleşmemişti ve bu beni sinirlendiriyordu.

Tüm o muhtaç, deneyimsiz futbolcuların hiçbiri beş para etmezdi.

Ama... iyi bir noktaya değinmişti.

Kucağında ne yapmayı planlıyordum? Planımın aklımda bir sonucu yoktu. Sadece başlangıcı vardı.

Artık geri dönemezdim. Aksi takdirde korkak gibi görünürdüm ve pervasızlığımın devamını getirememem onu memnun ederdi.

Ben de o yüzden böyle bir bu senaryoda bir kızın yapabileceği tek şeyi yaptım: Kazağımla altındaki tişörtü çıkardım.

Sutyen takmadığım için direkt memelerim ortaya çıktı ve meme uçlarım ânında koyu renk kabarcıklara dönüştü.

Vane tekrar hırladı ve *şimdi* altımda tamamen sertti.

Kendimle o kadar gurur duyuyordum ki havalara uçabiliirdim.

Sırtımı ve yara izlerimi görmediği sürece.

Zayıf olduğumu düşünmesini istemiyordum.

Elleri kalçalarımın gitti ve beni kendine bastırdı.

Nefesim boğazıma takıldı.

“Küçük, tatlı Darling fahişesi,” dedi. “Olduğundan daha büyükmüş gibi davranmaya çalışıyor.”

“Ölümün vahşi gölgesi,” dedim, “tüm bunların üstündeymiş gibi davranmaya çalışıyor.”

“Ben böyle bir iddiada bulunmadım.” Eli kalçamdan belime doğru uzandı ve omuzlarımda bir ürperti hissettim. Meme uçlarım artık o kadar gergindi ki acı veriyorlar, çaresizce sıcaklığa ihtiyaç duyuyorlardı.

Vane öne doğru eğildi ve dudaklarını meme ucuma götürdü. Dilini üzerinde kaydırıp ısırdığında tıslayarak nefes aldım.

Kolunu belime sarıp beni kendine sürttü.

Bu, sonunda oluyordu.

Bu bittiğinde hepsine sahip olmuş olacaktım.

Aramızda hiç kıyafet olmamasını dileyerek kadınlığımı aletine sürttüm. İlk hamleyi o mu yapacaktı yoksa ben mi?

Al, dedi o sırada kafamdaki ses.

Ne istiyorsan onu al.

Uzanıp pantolonunun düğmelerini çözmeye başladım. Beklentiden ve korkudan titriyordum.

Her an o karanlık gücünü beni dehşete sürüklemek için kullanabilirdi.

Ağzı tekrar meme ucumdaydı, daha sonra başını bana doğru kaldırdı.

“Bana bak,” diye emretti.

Siyah saçları alnına düşmüştü, menekşe rengi gözü parlıyordu.

Dehşet vücuduma girerken ve yüz hatları keskinleşirken hava boğazıma takıldı.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni yere yapıştırdı, bütün vücudu zorlukla kontrol altında tuttuğu bir öfkeyle titriyordu.

“Beni çok dikkatli dinle, Darling!” Dişlerini sıktı. “Bana bu-
laşmak istemezsin.”

Kalbim beni uyarırcasına kulaklarımda atarken dehşeti uzak tutmaya çalışıyordum. Nefesim kesilmişti.

“Sadece beni becermeni istiyorum.”

Doğrulup memelerime tokat attı.

Sıçrayıp şok içinde ciyakladığımda eliyle ağzımı kapadı. Korkum dehşet verici bir boyuta ulaştı.

Vücudumdaki her zerrem bana kalkıp koşmamı söylüyordu.

Uzaklara kaç. Hızlı ol.

Koş. Koş.

KOŞ!

Eli hâlâ ağzımı kaparken, “Hayır,” dedi.

Bu tehditkâr kelime beni yakmaya yetecek kadar ateşle söylenmişti.

Vücudum herhangi bir şey için kıvranıyordu. Rahatlamak ya da itaat etmek, acı ya da zevk için.

Bunu içimde tutamıyordum, doğru düzgün düşünemiyordum ve klitorisim zonkluyordu.

“Lütfen,” dediğimde kelime elinin arasından boğuk çıktı.

Vücudunun baskısı bir anda yok oldu ve onu kaybedince gözlerimi kırptırdım.

“Seni benim sevimli, küçük ve kırık seks bebeğim yapmıyacağım,” dedi ve sonra odadan çıktı. Ciğer dolusu nefes aldım.

Birkaç dakika boyunca orada, halının üzerinde yattım, ne olduğundan ya da hayatta kalıp kalmadığımdan tam olarak emin değildim.

Ölmüş müydüm?

Bir uçurumdan atlamış gibiydim ama henüz yere çarpmamıştım. Hâlâ düşüyordum.

Kara bulutlar pencerede belirip yağmur şiddetini artırmaya başlayınca sonunda nefesim normale döndü ve kazağımı almak için dizlerimin üzerinde doğruldum.

Giyindim ve Vane’in terk ettiği sandalyesine yığıldım. Kendimi tükenmiş ama aynı zamanda da tatmin olmamış hissediyordum.

Lanet olsun ona.

Ondan nefret ediyordum. Bu da onun bana teslim olmasını daha da fazla istememi sağlıyordu. Sırf övünebilmek için.

Ama belki de haklıydı. Bunu istemek, beni cezalandırılma arsız kılıyordu.

Ve bu ceza ne kadar da günahkâr olurdu.

24. BÖLÜM

PETER PAN

Mezardan çıktığımda Darling'i kütüphanede, dev yuvarlak pencerenin yanındaki deri koltukların birinde kıvrılmış hâlde buldum. Yağmur cama çarparken pencereyi izliyordu ama elinde açık bir kitap vardı.

Güneş batmıştı ama emin olmak zordu, gökyüzü çok ağır ve karanlıktı.

Darling baştan çıkarıcı bir manzaraydı. Şarkı söylediğini sadece ben duyabileyim diye yakalayıp kafese tıkmak istediğim vahşi, egzotik bir kuş gibiydi.

Orada olduğumu fark ettiğinde gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve sandalyede kıpırdanarak bacaklarını altından çıkardı. Üzerinde yalnızca bol bir kazak vardı, bacakları çıplaktı. Kolayca kalçasını kavrayabilir, altımda kıvrınmasını sağlayabilirdim.

Dün gece ona yaptığım şey gözümde canlanınca aletim tekrarı için sızladı. Genelde seks yaparken kendimden böyle geçmezdim. Bazen sırf hissetmek için seks yapmam gerekirdi ama uzun zamandır birini böyle becermemiştim.

“Selam,” dedi.

Çok basit bir kelimeydi, gündelik ve hafif. Fani bir kelime.

Kimse bana selam vermezdi. Selam vermek arkadaşlar içindi ve benim hiç arkadaşım yoktu.

Sadece düşmanlarım ve müttefiklerim vardı.

Ve ikincisinin bile son zamanlarda içi boş ve zayıf geliyordu.

“Selam.”

Küçük tatlı Darling kızı bana gülümsedi. Onu yere yatırıp sikimi onu öğürtene kadar ağzına sokmak istiyordum.

Ben iyi bir adam değildim. Ben kötü bir kraldım.

Ancak şimdilik iyi bir adammış gibi davranabilirdim.

“Ne okuyorsun?”

Kitabı kapayıp sanki elinde olduğunu yeni fark etmiş gibi ona baktı.

“*Frankenstein.*”

“Klasik.”

“Sanırım.”

Canavar yuvasında canavarlar hakkında bir kitap okuyordu.

Ne kadar da şiirsel ve ironikti.

“Seni bu geceye hazırlamam gerekiyor,” dediğimde ilgiyle başını kaldırdı. Genellikle Darlingleri olacaklar konusunda önceden uyardım. *Onu* neden uyarma gereği duyduğumu bilmiyordum.

“Tamam.”

“Gölgem,” dedim. “Onu alan bir Darling’di.”

Kaşlarını çattı. “Hangisi?”

“Çok uzun zaman önceydi. Birkaç nesil önce.”

Adını unuttuğum için söyleyemiyordum.

Eskiden o Darling’in var olduğu yerde yalnızca karanlık bir boşluk vardı ve artık geriye kalan tek şey bana hissettirdiği duygulardı.

“Atalarınızın anıları size miras bırakılabilir,” dedim. “Kanın içinde gömülüdür. Ama anılar çocuklarda vahşi ve çalkantılıdır. Bu yüzden...” İç geçirerek sustum.

“Bu yüzden Darlingleri on sekiz yaşında alıyorsun,” diye tahmin etti.

“Evet.”

“Anılara nasıl erişim sağlıyorsun?”

“Faeler bir zihnin içine girebilir, özellikle de Kraliçe.”

Dili dışarı çıkıp dudaklarını ıslattı. “Hepsi bu yüzden deliriyor, değil mi?” Gözleri doldu ve onu teskin etme dürtüsüne karşı koymam gerekti.

Zaten bunu yapsaydım kahrolası bir yalan olurdu. Gerçek buydu. Gecenin sonunda Tilly geldiğinde Darlingler her zaman değişirdi.

Ben de zamanın gelmesini, gelecek neslin reşit olmasını, yani tam da bu ânı beklerdim.

Ama şimdi... bu seferki Darling’in değişmesini istemiyordum. Genellikle onları aldığım da ya bağırıp çılgılık atıyor ya da hıçkırarak titriyorlardı.

Bu ise sadece sütün dökülüşünü izlemek için tabağını masadan iten vahşi bir kediye andırıyordu.

Onun bu özelliği hoşuma gidiyordu.

Küçük, cesur Darling kızı. Vahşi ve pervasızdı, ahlaksız maceralara her zaman hazırды.

“Deliliği göze almadan anılara ulaşmanın bir yolu yok mu?” diye sordu.

Sandalyeye yaslandım. “Bilmiyorum. Bu benim uzmanlık alanım değil.”

“Öyleyse ne?”

Güzel soruydu. Artık pek bir uzmanlık alanım yok gibi görünüyordu. Eskiden çok vardı. Mesela uçabiliyordum. Kendimin ötesine geçip ada hakkında bir şeyler öğrenebiliyordum. Her şeyi yoktan var edebiliyordum; yiyecek, hayvan, ıvrır zıvır, hazine. Düşündüğüm müddetçe istediğim her şeyi yaratabilirdim.

Ancak uzun zamandır bunların hiçbirini yapamamıştım.

Artık çalılar aynı bollukta meyve üretmiyordu ve hindistancevizi ağaçları aynı bollukta mahsul vermiyordu. Koylardan daha az av çıkıyordu. Hava eskisinden daha değişkendi.

Çok uzun zaman önce Yaşamın Gölgesi’nde hak iddia etmişim ve onu korumak benim sorumluluğumdu.

Ve o olmadan ada ölüyordu.

Ben ölüyordum.

“Delirmek istemiyorum,” dedi Darling.

Sesi titredi ve gözleri yaşlarla doldu.

Karanlık Olan’la karşı karşıya gelmekten hiç mi hiç korkmuyordu ama akıl sağlığını kaybetme tehlikesiyle yüzleşmek onu dehşete düşürüyordu.

Sanırım Darling’le sandığımdan daha çok ortak noktamız vardı.

“Giyin,” dedim ona.

“Neden?” Aniden gardım almıştı.

“Seni yürüyüşe çıkarmak ve bir şey göstermek istiyorum.”

Gözlerini kısıp bana baktı.

“Güvende olacaksın,” dedim. “Benden ve adadan. Seni temin ederim.”

“Tamam. Bacaklarımı esnetmek iyi gelir.”

Kitabı bir kenara bırakıp yanımdan geçerken uzanıp onu yakalama dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldım. İşte tam olarak bu yüzden Darlinglere hiç dokunmazdık. Tatlarını bir kere aldığınızda unutmak zor oluyordu.

Odasına gitti, ben de kendime bir içki doldurmak için çatı katma çıktım.

Dünkü kadar yorgun değildim ama kahrolası başım zonk-luyordu.

Bir shot viski attıktan sonra sigara yaktım ve dumanın ciğerlerime dolmasına izin verdim.

Herkesin nerede olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi.

Darling geri döndüğünde üzerinde elbisesi ve kemikli omuzlarından sarkan kazağı vardı. Onu böylesine küçük ve kı-rıl-gan görünce içimde bir şeyler kıpırdandı.

Nefes alamıyordum.

“Yolu göster,” dedi.

Evden adanın ormanına giden birçok yol vardı. Orman, Darlington Limanı ve Fae bölgesi arasında sınır görevi görüyordu.

Yağmur yerini tenimi sarmalayan esintili bir sise bıraktı.

Darling’i kuzeye, ormanın kalbine giden yolda yönlendirdim. Yanımda tamamen sessizdi ama varlığının gürültüsünü fark etmemek güçtü.

“Yara izlerin nereden?” diye sordum.

Keskin bir nefes aldı ama gözlerini yoldan ayırmadı.

“Darling?”

“Sanırım bu, Darling olmanın getirdiği bir tehlike.” Bana gülümsemeye çalıştı ama zorlamaydı.

“Kim yaptı bunları sana?”

Birinin onun etini kestiği düşüncesi beni olması gerekenden daha çok kızdırmıştı. Umurumda olmamalıydı. Umurumda değildi.

Evet, umurumdaydı.

“Annemin para verdiği insanlar.” Bir ağaçtan havai fişek çiçeği aldı ve yaprakları tek tek koparıp atmaya başladı. Kopardığı yapraklar parlak, kırmızı ekmek kırıntıları misali arkamızda bir yol çiziyordu. “Annem beni korumaya çalışıyordu ve bunu yapmak için de oldukça tuhaf yolları vardı.”

“Bunu gösterme şekli garipmiş.”

Darling bir taçyaprağı başparmağıyla işaretparmağı arasında ezdi, sonra onu burnuna götürüp kokusunu içine çekti.

“Bu yara izleri senin yüzündendi,” dedi suçlayıcı bir tonla. “Eğer Darlingleri kaçırmısaydın belki benim de normal bir hayatım olabilirdi.”

Suçluluk duygusu içimi kemirmeye başladı.

Ama ben adildim. Bana ne sunuluyorsa öyle bir karşılık verirdim.

“Eğer bir Darling gölgemi çalmasaydı ben de Darlingleri kaçırmak zorunda kalmazdım.”

Bana kaşlarını çatarak baktı. “Sanırım bu doğru.” Çiçek sapını çalıkların arasına fırlattı. “Onu nasıl çaldı ki? Atam yani?”

Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu.

“Bir isyan çıktı,” dedim ve söyleyeceğim tek şey buydu.

“Kim tarafından?”

Bunlar gün yüzüne çıkarmaya hevesli olmadığım anılardı.

Neyse ki buna mecbur kalmadım çünkü hedefimize ulaşmıştık. “Bak.” Aşırı büyümüş bir eğreltiotunu kenara çekip ona Var Olmayan Lagün’ü gösterdim.

Darling bir anda yolda durdu. Ağzı açık kalmış, gözleri irileşmişti. “Vay canına.”

Lagünü beyaz kum çevreliyordu ve onu dolduran su parlak bir turkuaz rengindeydi, hem de kasvetli gökyüzünün altında bile.

Lagün, Marooner Kayası’nın dibinde olduğu için kaya ve orman arasında çoğunlukla gizli kalıyordu.

Yağmur yaprakların üzerinde pıtırdamaya devam ediyordu. “Yaklaş,” dedim ve elini tuttum. Dokunuşumla derin bir nefes aldı.

Göğsüm sıkıştı.

Su kenarına gittik.

“Aşağıya bak,” dedim ona.

Lagün çok derin değildi ama yine de sihirle doluydu. Ya da bir zamanlar öyleydi. Ne zaman doğrudan aşağıya baksanız sanki bir portaldan bakıyormuşsunuz gibi görünürdü.

Suyun ve sihrin girdabında, ışık saçan şekiller neredeyse ağır çekimde dans ediyormuş gibi ileri geri süzülüyordu.

Arada sırada parlayan gözleriyle bir surat yüzeye çıkıyordu.

“Ha siktir,” dedi Darling ve sendeleyerek geri çekildi. Ayağı takılıp düşmeden önce onu yakaladım.

Gülmeden edemedim. Bu ses beni hazırlıksız yakaladı.

“Onlar da ne?” diye sordu. “Denizkızına ya da hayalete benziyorlar.”

“Belki ikisinden de biraz,” diye cevap verdim.

Tink bir keresinde bana bu lagünün öbür dünyaya açılan bir kapı olduğunu, yüzen şekillerin de yüzeyin altında sıkışıp kalmış ruhlar olduğunu söylemişti.

Kıyının kenarından dolanıp kumdan bir taş aldım ve suyun üzerinde sektirdim. Onu karşılamak için ışık girdapları yükseldi.

“Bu... inanılmaz,” dedi Darling.

“Annen de aynı şeyi söylemişti.”

Kaşlarını çattı. “Annemi de mi buraya getirdin?” diye sordu.

“O... pek iyi değildi,” diye itiraf ettim. “Bazen bu lagün şifa verici olabiliyor ve belki ona iyi gelir diye düşünmüştüm.”

Darling beni tanıımıyormuş gibi bana bakıyordu.

“Ona yardım etmeye mi çalıştın?”

Yumuşayıp bana doğru bir adım attı.

Arkamı döndüm. “Bütün gece hıçkırarak ağlamıştı,” dedim. “Onu bir şekilde susturmak zorundaydım.”

Aslında bu doğru değildi. Tam olarak değil yani. Merry hıçkırarak ağlıyordu ama çok farklı bir nedenden dolayı.

Ve bana anlattığında...

Kumdan bir taş daha aldım ama bu sefer fırlattığımda, taş karşı kıyıya uçtu ve Marooner Kayası'na çarptığında bir çatırtı yankılandı.

“Gölün ona faydası oldu mu?” diye sordu Darling.

Yağmur yeniden hızlanmıştı ve Darling'e döndüğümde soğuktan titriyordu.

Göğsümde bir hırıltı oluştu. Kumaşı çektiğim gibi gömleğimi çıkarıp onun yanına gittim. “Kollarını yukarı kaldır, Darling,” diye emrettim ve o da görev bilinciyle itaat etti. Kalın bir kumaş değildi ama şimdilik işini görürdü.

“Söyle bana,” dedi ve başını kaldırıp bana baktı. Sis kirpiklerine yapışıyordu ve burnunun ucundan yağmur damlıyordu. “Lütfen.”

İç çektim. “En azından bir süreliğine yardımı olduğunu düşünüyorum.”

Başıyla onayladı. “Teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etme,” dedim. “Böyle bir şeye ihtiyaç duymasının nedeni bendim zaten. Unuttun mu?”

Kaşlarını çattı, bakışları bende olmayan ama yine de umutsuzca ona vermek istediğim şeyleri ararcasına yüzümü tarıyordu.

“Gel. Tilly yakında eve gelecek. Geri dönsek iyi olur.”

Sıcak ve kuru giysilere ihtiyacı vardı.

En azından Fae Kraliçesi kafasına girmeden önce ona en azından bunu verebilirdim.

25. BÖLÜM

WINNIE

Peter Pan'ın gömleği onun gibi kokuyordu. Tıpkı vahşi orman ve baş döndürücü geceler gibi.

Onu ağaçların arasından takip ederken vücut ısımın bir kısmını korumak için gömleğe iyice sarındım.

Dışarı çıktığımızda ve ev görüş alanımıza girdiğinde bir anlığına tereddüt ettim. Eve ön cepheden ilk kez bakıyordum. Her iki tarafı da vahşi, tropik ağaçlarla çevrelenmiş devasa bir evdi. Çevresindeki ağaçlarda parlak çiçekler açmıştı ve birkaç palmiye ağacı çok yükseklerle uzanıyordu. Evin tüm pencerelerinden ışık sızıyor, çökmekte olan karanlığa altın rengi bir parıltı veriyorlardı.

Annem adada sihir olduğunu söylemişti. İkizlerin yarattığı illüzyonlar kesinlikle sihirdi ama artık annemin gerçekten neyi kastettiğini anlayabiliyordum. Lagün, deniz kızlarına benzeyen yüzen ruhlar, yaşamla parıldayan ev.

Burada uzun zamandır bulunmadığımı düşünürsek abartı kaçacaktı ama burada olmayı seviyordum.

Burada bana tanıdık gelen bir şeyler vardı. Uzun bir seyahatin ardından eve dönmek gibi geliyordu. Gördüğünüze memnuniyetle iç geçireceğiniz bir yerdi.

Hiç böyle hissetmemiştim. Hem de hayatım boyunca.

Pan'ın peşinden balkona, oradan da çatı katına çıktım. Evin ortasındaki dev ağaç küçük ateşböcekleriyle doluydu.

“İşte buradasın,” dedi Vane. “Neredeydin sen?”

Pan ona homurdandı. “Dışarıda.”

Vane parlak menekşe rengi gözüyle beni süzdü. Onun ne düşündüğünü anlayamıyordum ve genellikle insanları okumakta çok iyiydim. Belki de benim için bu yüzden bu kadar sinir bozucuydu. Sert duvarlarının ötesine geçip içini göremiyordum.

O sanki bir bulmaca kutusu gibiydi. Ve ben yanıtı bulmak için onu kırmak istiyordum.

İkizler odaya geldi. "Tilly yolda."

Peter Pan parmaklarını Vanee şıklattı. "Kayıp Çocuklar'ın geri kalanını eve götür. Göz önünde dolanmasınlar. Bash ve Kas, siz de Darling'e kuru giysiler getirin ve hazırlanmasına yardım edin."

Kalbim ağzıma geldi ve kan beynime hücum ederek kulaklarımı cınlattı. Buraya kadardı. Böyle olacaktı.

Aklımı kaybetmek istemiyordum.

"Darling?" Kas önümde durdu. Saçları yine arkadan topuz yapılmıştı. Kehribar rengi gözlerinde endişe vardı.

"Bunu yapmak istemiyorum."

Bana kaşlarını çattı. "Kral istediğini alır."

Yutkunarak nefes aldım. "Lütfen, Kas."

Kolunu omuzlarıma dolayıp beni yatak odasına doğru yönlendirdi.

Titriyordum ve uyuşmuş bir hâldeydim.

İşte böyle oluyordu. İşte delilik böyle başlıyordu.

"Neden kafamın içine girmek zorunda ki? Hipnotize falan olamaz mıyım? Sence herhangi birimiz onun nerede olduğunu bilseydik şimdiye kadar hatırlamaz mıydık? Lütfen, Kas." Ellerini tutup sıktım.

"Bunu durduramam, Win," dedi başını yana yatırarak. "Sen de yapamazsın."

Bash odaya girdi. "Beni dinle, Darling. Delirme riskiyle karşı karşıya olabilirsin ama burada" –saçlarımı karıştırdı– "sandığından çok daha güçlüsün. Ve sevgili kız kardeşimizin aklına girmesine izin vereceksin. Peter Pan'ın gölgesini bulmamıza

yardım edeceksin. Tamam mı? Sana inanıyorum. Senden önceki her Darling'den farklı olduğuna inanıyorum.”

Boğazımda büyüyen yumruyu yutkundum. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet.” Bana sıırttı. “Sonuçta seni becerdik.”

Kas onun kafasının arkasına vurdu ve ardından Bash de uzanıp ikizinin kafasına vurdu.

Pan'e yardım etmek istiyordum.

Onun gölgesini bulan kişi olmak istiyordum.

Ama bunu yaparken aklımlı kaybetmek istemiyordum.

Dayanmıştım. Beni günlerce kusturan sözde sihirli iksirlerin sebep olduğu hastalıklara dayanmıştım. Etimi kesen bıçaklara, kanımın tenimi ve tavanı boyamak için akıtılmasına dayanmıştım.

Hepsine dayanmıştım ve buna da dayanabilirdim.

Nihayet hepimiz için bu laneti sona erdirebilirdim.

“Tamam.” Başımlla onayladım ve üzerimden Peter Pan'ın gömleğini çıkardım. “Bunu yapabilirim.”

“Elbette yapabilirsin,” dedi Kas. “Cherry'nin bir yerlerde temiz, kuru kıyafetleri var mı diye bakacağım.”

Kas gidince Bash yanıma gelip elimi tuttu. Parmakları bileziğı buldu ve bileğimin etrafında döndürdü.

“Bu sıradan bir bilezik değil.”

“Biliyorum. Bu bir öpücük.”

“Evet ama dahası da var.” Bana gülümsedi, lafına devam ederken sesi boğuk ve alçaktı. “Sihirle dolu. Seni koruyacaktır. Korkacak hiçbir şeyin yok.”

Bash'in sihri olduğunu biliyordum. Belki de doğruyu söylüyordu.

Sözlerini başımlla onayladım.

Annemin, anneannemin ve büyük anneannemin aksine ben bu işten delirmeden çıkabilirdim.

Her şey yoluna girecekti.

Cherry bana temiz bir elbise verdi ama elbise omuzlarımdan dökülüyordu ve sırtımın açılmaması için sürekli onu çekiştir-mekle uğraşıyordum.

“Darling,” diye seslendi Pan.

Onun, ikizlerin ve Vane’in beklediği çatı katına çıktım. Evin geri kalanı oldukça sessizdi.

“Hazır mısın?” diye sordu.

“Sanırım.”

Evin dışındaki kaldırım taşlarında at nallarının sesini du-yuyordum.

Bash pencereye gitti. “Geldi.”

Zihinsel işkenceye maruz kalması gereken kişi ben olsam da ikizlerin değişen enerjilerini hissedebiliyordum. Kız kardeşleri-ni görecekları için gerginlerdi.

Çatı katma gelmelerini beklerken kıpırdanmamaya çalıştım ama başarısız oldum. Bir stres topundan ibarettim.

Kız kardeşleri bir kraliçeydi. Bir Fa’edi.

Bu yüzden onunla tanışacağım için heyecanlıydım ama yap-mak üzere olduğu şey beni çok korkutuyordu.

Kraliçe çatı katma çıkan merdivenleri tırmanırken nefesimi tuttum.

Ve sonunda yanımıza ulaştığında kendime engel olamadan nefesim kesildi.

Kraliçe, peri masallarından fırlamış bir peri gibi görünüyordu.

Ve kanatları vardı. Sırtından çıkan ve fenerlerin ışığı altında yavaşça çırpınan büyük, incecik kanatlar.

Koyu saçları birkaç örgü yapılmış ve bunlar narin bir altın tacın çevresine örülerek birleştirilmişti. Tacın ortasında tek bir taş parılıyordu.

İkizlerinki gibi çıkık, keskin hatlı elmacıkkemikleri ve ince, düz bir burnu vardı ama ikizlerin yüzü daha köşeliyken Kraliçe'nin yüzü kalp şeklindeydi.

Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerinin de kanatlarıyla aynı değişken renkte ışıldadığını fark ettim.

O muhteşemdi.

O, Peter Pan'den bile daha efsaneviydi.

Gözlerimin bana oyun oynayıp oynamadığını anlamak için onları birkaç kez kırptırdım.

"Tilly," dedi Peter Pan ve yanına gitti. "Seni gördüğüme sevindim."

Ona gülümsedi ama Kraliçe'nin gözlerindeki ışığın bir kısmı kaybolmuştu ve bu, aralarında bir şeylerin ters gittiğine dair ilk ipucuydu.

Peter Pan biliyor muydu?

Kraliçe parmakları bükülü hâlde elini ona uzattı. Pan uzanıp Kraliçe'nin elini tuttu ve eklemlerinden öptü.

Bu, Kraliçe'yi memnun etmişti. Neredeyse öpülmek bir hâkimiyet göstergesiymiş ve o da baskın olmaktan hoşlanıyormuş gibi.

Sanırım Peter Pan onun insafına kalmış durumdaydı. Kafamın içine girebilecek tek kişi oydu.

Sonra bakışlarını yanımdaki ikizlere çevirdi ve gözlerindeki bütün memnuniyet kayboldu.

Artık ifadesi soğuk ve mesafeliydi.

"Abilerim," dedi.

"Sevgili kardeşim," dedi Bash.

"Seni görmek çok güzel, Tilly," dedi Kas.

Kraliçe cevap vermedi ve bu kısa konuşmanın ikizleri tatmin etmediğini görebiliyordum.

"Darling bu mu?" diye sordu keskin bakışlarını bana çevirerek.

Korkak bir aptal gibi bakışlarımı yere çevirmemek için zor duruyordum.

“Merhaba.”

“Bu vahşi çocuklar senin yanında hareketlerine dikkat ettiler mi?”

Vane homurdandı.

Onu görmezden gelmeye çalıştım. “Evet. Bana oldukça nazik davrandılar.”

Bana fahişe dedikleri ve beni masanın üzerinde becerdikleri anlar hariç.

Böylesini her gün tercih ederdim.

Aslına bakarsanız böylesini çoğu şeye tercih ederdim.

Tek amacımın kendi zevkim olduğu o güzel zamanlara geri dönmek istiyordum.

“Gel, otur.” Sandalyelerden birini işaret etti ve ben de isteksizce odayı aşarak gidip oturdum.

Titreyen parmaklarımı gizlemek için ellerimi kucağımda birleştirdim. Ter basmıştı ve ayağımı oynatıp duruyordum.

“Bu birkaç dakikadan fazla sürmez,” dedi arkamdan ve omuzlarıma ürpertici bir korku hissi tırmandı.

Kalbim hızla atıyordu, midem düğümlenmişti ve sanırım bana bir kova verilecek olsa hemen kusabilirdim.

Tilly kafama uzandığında irkildim.

“Sorun değil. Sadece ellerimi buraya koyuyorum.” Doğrudan kafatasıma bastırabilmek için parmakları saç tellerimin arasına gömüldü.

“Hazır mısın, Darling?”

Tanrım, hayır. Hiç de bile.

Ya kafamın içinde çalınan gölgeye dair bir anı bile yoksa? Ya tüm bunlar bir hiç uğrunaysa ve Darling kadınlarının beyinleri elde edilmeyecek bir şey için gereksiz yere karıştırıldıysa?

“Hadi, başlayalım,” dedi Kraliçe ve kör edici bir acı kafatasımı delip geçti.

26. BÖLÜM

BASH

Kız kardeşim bize bakmıyordu bile. Biz soyluyduk ama o bize böğürtlen tarlalarında çalışan köylülermişiz gibi davranıyordu.

Kas'le ben ne yaptıysak onun için yapmıştık.

Kas affedilmek istiyordu ama benim canım yavaş yavaş intikam çekiyordu.

Kız kardeşimizin mücevherli parmakları Winnie'nin saçlarının arasında geziniyordu. Bunaltıcı bir aciliyet duygusu boğazımda birikti.

Bunun daha önce yapıldığını birçok kez görmüştüm. Nasıl biteceğini biliyordum.

“Hadi, başlayalım,” dedi kız kardeşimiz.

Ellerinin altında yakıcı beyaz ışık parlıyordu ve Winnie'nin yüzü acıyla buruştu.

Yanımda duran Kas odanın karşısına fırlayıp sevgili kız kardeşimizi indirme dürtüsüne direniyormuş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

Winnie çığlık attı.

Pan dişlerini sıktı.

Odadaki ışık, kardeşimiz Darling'in kafasını girip kök saldıkça şiddetleniyordu.

Bunca yıl sonra, hâlâ ne aradığını biliyor muydu? Ya da anılarda yeterince derinlere inecek kadar önemsiyor muydu?

Hepsi küçük Darling'imizi kaybetme pahasınaydı.

Tilly görevine odaklandı, gücüyle ileri atıldığında parmakları pençelere dönüştü.

Kas ve ben bir keresinde onu, sırf saraylıların önünde kendisine hakaret ettiği için bir adamın beynini lapaya çevirirken izlemiştik. Ellerini kafasına koyduktan on saniye sonra adamın beyni burnundan gelmişti.

Winnie'ye ne olacağı umurumda olmamalıydı ama vicdanım bunu zorlaştırıyordu.

Onun diğerleri gibi olmasını ve aklını kaçırmamasını istemiyordum.

Tıpkı annesi gibi. Merry'ye bir söz vermiştik ve o sözü tutmamıştık.

Bir saniye için sonuçları siktir edip Tilly'yi durdurmayı düşündüm.

Neredeyse bunu yapmak üzereydim.

Ama başkası benden önce davrandı.

Kardeşim değildi. Pan değildi.

Vanedi.

Araya Ölüm Gölgesi girmişti.

27. BÖLÜM

WINNIE

Kafamdaki acı derinlere indi. Neredeyse hayatım boyunca çektiğim o donuk acıdan çok daha kötüydü. Derime sahte büyü kazıyan bıçaklardan bile daha kötüydü.

Bu acı her yerdeydi. Sanki Tilly pençe ve ateşle ruhuma dokunuyordu. Olduğum kişinin kumaşını parçalıyordu.

Hareket edemiyordum, canım o kadar acıyordu. Sadece parlak, beyaz bir ışık ve keskin bir ağrı vardı.

Elimden geldiğince dayanmaya çalıştım.

Bunu yapabilirim, demeye çalıştım kendime.

Daha önce dayanmıştım.

Ama şimdi yapamıyordum.

Yapamıyordum.

Durmasını istiyordum.

Bir nehir gibi akıp gitmek, ufukta kaybolmak istiyordum.

Bırak beni.

Peter Pan'in sana ihtiyacı var.

Kayıp Çocuklar'ın sana ihtiyacı var.

Adanın sana ihtiyacı var.

Onların hiçbiri benim değildi ama yine de kendimi onları kurtarmakla görevli hissediyordum.

Dayan. Dayan.

Sadece biraz daha.

Emin değildim ama sanırım Tilly'nin ellerinin altında titremeye başlamıştım.

Bacaklarımı hissedemiyordum ve ellerim sandalyenin kol-
çaklarına yapışmış durumdaydı.

Sabret.

Dayan.

Bu zalim, acımasız çocuklar beni mümkün olan en aşağılık
şekilde kullanmış olabilirlerdi ama o anda kendimi sonunda
özgür hissetmiştim.

Yaşadığımı hissetmiştim.

Peter Pan ve Kayıp Çocuklar'da bana kendimi özgür hisset-
tiren bir şeyler vardı.

Bunu yapabilirdim.

Ve işte tam da o an, uzak bir parçam bu acıya teslim oldu-
ğunda, onlar yüzünden değil de onlar için dayanmaya karar
verdiğimde bir şeyler yerine oturdu.

Sonra ışık kesildi, acı azaldı ve Vane'in kollarına yığıldım.

"Yeter," dedi. Sesi tepemde gümbürdüyordu. Çok uzaktan
havaya kaldırıldığımı, sert bir göğse yaslandığımı hissettim.

"Vane." Pan'in sesi otoriteyle cınlıyordu.

"Hayır. Artık bunu yapmıyoruz." Vane uzaklaşmaya başladı.

"İşim bitmemişti," diye seslendi Tilly.

"Ben bittiğini söylüyorum." Yürümeye devam etti, ayak ses-
leri parkeyi dövüyordu.

"Onu nereye götürüyorsun?" Bir saniyelik duraksama oldu.

"Vane, Tanrı aşkına."

Bir kapı açıldı, ardından çarparak kapandı. Bir sürgü yerine
oturdu.

"Vane!"

"Darling?" Vane'in sesi tepemde boğuktu. "Hâlâ benimle
misin?"

Cevabım yavaş ve neredeyse anlaşılmazdı. “Sanırım.”

Beni bir yatağa yatırdı. Oda karanlık ve sıcaktı. Tıpkı onun gibi kokuyordu, karanlık yaz geceleri ve ezilmiş amber çiçeği gibi.

Geri çekilmeye başladığında gömleğine yapıştım. “Gitme.”

Bir an gidecekmiş gibi oldu. Ne de olsa benden nefret ettiğini düşünüyordum ama bu neden şu anda onun yatağında olduğumu ve neden Peter Pan’e karşı geldiğini açıklamıyordu.

Sonunda bana, “Kenara kay,” dedi ve bedenim ağrımına rağmen onun dediğini yaptım.

Yatak Vane’in ağırlığının altında çöktü ve sonra beni kollarının arasına alıp göğsüne yasladı.

Kulağım göğsündeyken kalbinin düzenli atışlarını duyuyordum.

Kendimi hiçbir zaman şu anda hissettiğim kadar güvende hissetmemiştim ve bu konudaki hislerim karmaşıktı.

Bu bende ağlama isteği uyandırıyor.

“Neden bunu yaptın?” diye sordum sesim titreyerek.

“Soru sormayı bırak ve dinlen,” dedi.

“Neden Vane?”

Kolunu etrafıma doladı, parmaklarıysa sağlam bir şekilde belimdeydi. “Çünkü yapmam gerektiğini hissettim, çünkü yapabiliyordum.”

“Bu bir cevap değil.”

İç çekti. “Geldiğim yerde senin gibi küçük kızlar, sırf parçalandıklarını görmek için her gün kırılıyorlar. Ve bundan bıkip usandım.”

Ilık nefesini zonklayan kafatasımda hissediyordum.

“Düşündüğünden daha güçlüyüm,” dedim ona.

“En kudretli meşe ağacı bile güçlü olduğuna inanır, ta ki bir adam elinde baltayla onu kesmeye gelene kadar.”

“O hâlde ağacı kesecek olan sen misin? Baltan var mı?”

“Tüm erkekler ellerinde bir baltayla doğar, Darling. Bir erkeğe notunu vermek için onun baltasını nasıl kullandığına dikkat etmelisin.”

Bedenine karşı iç çektim.

“Şimdi dinlen.” Eli şakaklarıma gitti ve dokunuşunun altından bir sıcaklık yayıldı. Saniyeler içinde uykuya daldım.

28. BÖLÜM

WINNIE

Tanıdık olmayan bir odadaydım ama önümde duran kadın tanıdık geliyordu. Gür kumral saçları bir tokayla geride toplanmıştı.

Büyük anneannem Wendy'nin sandığı önümüzdeydi ve kadın elinde bir kutu tutuyordu.

“Siz de kimsiniz?” diye sordum ama beni duymuyordu ve sesim sanki suyun altındaymışım gibi odanın içinde dalga dalga yayıldı.

Kadın eğilip sandığın mandalını kaldırdı ve kapağını açtı. Her zamanki gibi üzerine küçük turuncu çiçekler basılmış krem rengi bir kâğıtla kaplıydı.

Kadın elindeki küçük kutuyu bir kenara bırakarak sandığın içine uzandı, kenarına vurduğunda alt kısmından küçük bir çekmece açıldı.

“Orada bir çekmece olduğunu bilmiyordum.”

Küçük kutuyu alıp çekmeceye yerleştirdi ve bastırarak kapadı.

Ayağa kalktığı anda sanki iyi bir iş halletmiş gibi ellerini silkeledi.

“İşte, şimdi onu asla geri alamaz,” dedi arkamızdan bir ses.

Gölgelerin arasından başka bir figür daha çıkarken kumral saçlı kadınla birlikte ona döndüm.

İncecik kanatları ve keskin, parlak gözleri olan bir kadındı. Kanatları bu kadar şaşırtıcı olmasaydı onu çevreleyen altın rengi parıltı sayesinde aynı etkiyi gösterirdi. Neredeyse bir gece yıldızı gibi parlıyordu.

Tilly'ye benziyordu ama farklıydı.

Kumral saçlı kadın donakaldı. Gözleri odağını kaybetmiş ve uzaklara dalmıştı.

Bu yönüyle bana annemi hatırlatmıştı.

Kanatlı kadın yaklaşip elini kumral saçlı kadının başına koydu.

Işık odanın içinde yanıp sönüyordu. Beni kör ediyordu ve ben de başımı çevirmek zorunda kaldım.

Ve bunu yaparken bir dolaptan dışarı bakan bir çocuğun yüzünü gördüm.

Işık solunca tekrar baktığımda kumral saçlı kadın yerde yatıyordu, hareket etmiyor, gözlerini kırpmıyordu. Nefes almıyordu.

Kanatlı kadın odadan ayrılmadan önce, "Ve asla Darling'e tekrar sahip olamayacak," dedi nefes nefese.

Sarsılarak uyandım.

Yatak boştu ve bir anlığına nerede olduğumu hatırlamaya çalışırken kafam karıştı.

"Vane?" diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Çarşafı üzerimden atıp odadan çıktım. Gün ışığı karanlık yatak odasının ötesinde parlıyordu. Odadan çıktığımda Kas'le Bash'i çatı katındaki barda Vane'in yanında buldum.

Kas yarı yolda buluşmak için ayağa fırladığı bana doğru ilerlerken, "Darling," dedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"O nerede?"

"Kim?"

"Peter Pan."

Vane biraz canı sıkılmış bir hâlde, "Gündüz," dedi. "Mezarında."

“Nerede?”

“Kulenin dibinde.”

“Nerede?”

Bana sadece gözlerini dikip baktılar.

“İyi. Gidip onu kendim bulurum.”

Geldiğim yoldan geri döndüm. Evin dışından bakıldığında kuzey tarafında sadece bir kule vardı. Ben de oraya gittim ve girişi kolaylıkla buldum.

“Fazla uzaklaşamazsın,” dedi Vane aniden arkamdan.

Onu duymazdan gelip kapıyı açtım ve karanlık kuleden aşağıya baktım. Ayakkabılarımın sesi geniş, karanlık alanda yankılanıyordu.

“Mezara girmek için bir anahtara ihtiyacın var,” dedi Vane.

“O zaman anahtarı bana ver.”

“Neden?” Artık tam arkamda dikiliyordu.

“Ona bir şey sormam gerek.”

“Ne soracaksın?”

“Benimle aşağı gel, öğreneceksin.”

“Eğer onu gündüz vakti uyandırırsan seni pekâlâ öldürebilir.”

Omuzlarımı dikleştirdim, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve pes etmesini bekledim.

Merakı üstün gelince ilk önce o indi ve ben de onu metal tırabzanlara tutunarak takip ettim.

Loş ışık döner merdivenlerden düşmemi engelliyordu ve kulenin en dibine ulaştığımızda soğuktan titredim. Artık yerin çok çok altındaydık.

Vane kapının kilidini açıp kapıyı çekti ve boş bir ek binadaki ikinci bir kapıyı ortaya çıkardı.

“Önden buyur,” dedi.

İkinci kapının kolunu kaldırıp çekerek açtım.

Oda gerçekten bir mezardı. İçerisi zifiri karanlıktı.

İçeriye el yordamıyla yokladım. “Işık nerede?”

Vane homurdanıp yanımdan geçti. Bir saniye sonra ışık açıldı ve odayı altın rengine boyadı.

Odanın ortasında devasa bir yatak, bir şifoniyer, yüksek arkalıklı bir koltuk ve deri ciltli günlük yığınları vardı.

Yatak boştu.

“Nere–”

“Ne oldu?”

Sesi gölgelerin arasından yankılandı. Pan karanlık eşikte biçimsiz görünüyordu ve bu hâli bana onu Viktoryen evimizde ilk gördüğüm âni hatırlattı. O zamanlar onun sembolize ettiği şeyden çok korkuyordum.

Ama artık korkmuyordum.

Odayı aştım ve ondan bir adım uzakta durdum.

“Kimin parlayan teni ve Tilly’ninkilere benzeyen kanatları vardı?”

Yüzü karardı. “Neden?” Gırtlğından bir hırıltı koptu.

“Sadece söyle bana.”

“Tink,” diye cevapladı Vane. “Tinker Bell.”

Omzumun üzerinden ona baktım. “Ona ne oldu?” diye sordum.

Pan, “Onu öldürdüm,” dedi. İçini çekti ve gözlerini ovuşturdu. “Neyi öğrenmeye çalışıyorsun? Çok yorgunum, Darling.”

“Bu, gölgenle ilgili.”

Bu onun dikkatini çekmişti.

Yatağın kenarına doğru gelip sanki ayakta durmak çok fazla çaba gerektiriyormuş gibi oturdu. Üzerinde bol pijama altından başka bir şey yoktu. Bunun onu ilk kez üstsüz görüşüm olduğunu fark ettim. Yara izlerinin arasındaki dövmelerine ilk kez dikkatlice bakıyordum.

Her tarafı dövmeyle kaplıydı.

“Gölgeyi çalan bir Darling olabilir ama her şeyi Kayıp Çocuklar’dan birinin yardımıyla planlayan Tink’ti. Tootles’la birlikte.”

“Tootles.” Ne tuhaf bir isimdi. “Tink bunu neden yapsın ki?”

“Çünkü Tinker Bell, Peter’a âşıktı,” diye yanıtladı Vane.

“Bu çok anlamsız. Eğer seni sevseydi...”

“Beni sevmiş olabilir,” dedi, “ama Darlinglerden beni sevdiğinden çok nefret ediyordu.”

“Yani?”

“Yani... Ben de onlardan birini sevmiş bulundum. Ben ilk Darling’e âşıktım.”

Göğsümdeki tüm hava boşaldı ve yatağa, Pan’ın yanına yığıldım.

Buraya gelmeye karar verdiğimde alacağım cevabın bu olacağını hiç tahmin etmemiştim. Ancak artık oldukça mantıklı geliyordu.

Rüyamda Tinker Bell, Darling’e asla tekrar sahip olamayacağını söylemişti.

“Orijinal Darling’i öldürdü,” dedim.

Peter yanımda nefes verdi.

“Sen de onu öldürdün.”

“Doğru düşünemiyordum,” diye itiraf etti. “Bazen düşünmeden harekete geçiyorum. Tink ve orijinal Darling öldüğünde gölgemin izini sürmem çok daha zorlaştı ama anılar kan bağı yoluyla miras kalabilir ve orijinal Darling’in küçük bir kız kardeşi vardı. İmkânsızdı ama yine de bir bilgi kırıntısının onun soyundan olan kişilere aktarılmış olabileceğini umuyordum.”

Rüyamda gördüğüm dolaptaki küçük kız ilk Darling’in kız kardeşi olmalıydı.

“Demek bu yüzden bizi kaçıırıyorsun. Gölgenle ilgili en ufak bir bilgi bulmaya çalışıyorsun.”

Başını evet anlamında salladı.

“Sanırım ben gölgenin nerede olduğunu biliyorum.”

Bana baktı, saçları uykudan dağılmıştı ama gözleri beklentiyle fal taşı gibi açılmıştı. “Söyle bana.”

“Gölgen, büyük anneannem Wendy’nin sandığında.”

29. BÖLÜM

PETER PAN

Onun dünyasına bir seyahat daha. Bunu yapabiliirdim.

Yapmam gerekiyordu.

Günbatımını beklemek sonsuzluk gibi geliyordu. Odada tek başıma volta atabileyim diye Darling'i göndermişim.

Çaresiz aciliyet hissi başımın zonklamasına sebep oluyordu.

Güneşin batmasını beklerken yanıma olabildiğince çok bıçak aldım.

Işık nihayet bittiğinde aceleyle merdivenlerden yukarı koştum.

Herkes hazırды.

“Hepiniz geliyor musunuz?” diye sordum.

“Elbette geliyoruz,” diye yanıtladı Bash. “Tüm maceraları sana bırakacağımızı mı sanıyorsun?”

Darling, ikizlerin arasındaydı ve onların boylarına kıyasla minik bir oyuncak bebek gibi görünüyordu. Onunla ilgili her şey narin ve kırılabilir gibi görünüyordu ama o aslında hiç de görüldüğü gibi değildi.

Bana fazlasıyla annesini hatırlatıyordu.

Darling, “Peki, oraya nasıl gitmeyi düşünüyorsun?” diye sordu.

“En iyi yol uçmak,” diye cevapladım.

Birkaç saniye bana baktı. “Sen uçabiliyor musun?”

“Artık değil,” diye itiraf ettim.

Kas, “Ve biz de kanatlarımızı kaybettik,” dedi.

“Vane?” diye sordu.

“Uçabiliyorum ama hepinizin kıcını taşımayacağım.”

“O hâlde diğer yolu seçeceğiz,” dedim.

“Peki, diğer yol ne?” diye sordu Darling.

“Marooner Kayası’ndan atlayacağız.”

“Şaka yapıyor olmalısın.” Ellerini beline koydu. “Lütfen bana şaka yaptığını söyle.”

“Uçurumlardan atlamak konusunda asla şaka yapmayız,” dedi ikizler bir ağızdan.

“Uçurumdan atlamak istemiyorum.”

“Bu çok kötü,” dedim ve onu kapıdan dışarı yönlendirdim.

Hep birlikte ormanda yol alırken uzakta kurtlar uluyordu ve karanlıktan gelen bir hırıltı duyduk.

Darling aramızdaydı, onun güvende tutacaktık.

Eskiden kurtlar bana boyun eğdi ama artık öyle değildi.

Lagünü geçip arazinin uçurumun arka tarafına çıktığı patikayı takip ettik.

Ay gökyüzünü aydınlatıyordu.

Bu gece Tilly’yi Darling’in kafasının içini kazmaya davet ettiğimizi düşünmüştüm.

Ama bu işin yarım kalmasına sevinmiştim. Darling’in iyi olmasına sevinmiştim.

Yarıklar arasında büyüyen yosunların üzerinde çiy birikmişti. Gece soğuktu ve Darling titriyordu.

Okyanusa dalmanın ve dünyalar arası yolculuk yapmanın üşümesine pek bir faydası olmayacaktı.

Okyanus rüzgârını yüzümüzde hissettiğimizde uçurumun kenarına varmıştık. Darling’in saçları yüzünde dalgalanıyordu.

“Burası aşağıdan görüldüğünden çok daha yüksek.” Kollarını sıkıca gövdesine dolamıştı ve kenara üç metreden fazla

yaklaşmamıştı. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Beni buraya bu şekilde mi getirdin?”

“Evet.”

Altdudağını çiğnédi.

“Sadece oraya vardığımızda evinde kalabileceğini düşün. Buraya asla geri dönmek zorunda değilsin.”

Yüzü düştü ve midem kasıldı.

İstediğim şey bu muydu?

Onun istediği bu muydu?

Onu çok az tanıyordum ama yine de bana çok tanıdık geliyordu.

Ve o gittikten sonra onu unutma düşüncesi...

Göğsüm yanıyordu.

“Hadi.” Ona elimi uzattım. En azından onun yanında olacağıma söz verebilirdim. Elim tuttu. Parmakları buz gibiydi.

“Yani öylece atlayacak mıyız?”

“Evet.” Onu kenara yaklaştırdım.

“Aşağıda kayalar var mı?”

“Evet ama bu yüzden büyük atlayacağız.”

“Peki ya sonra ne olacak?” Bana kaşlarını çatarak endişeyle baktı. “Yüzecek miyiz? Dalacak mıyız?”

“Sihir bizim için gerisini halledecek.”

Homurdandı.

“İnanman yeterli,” dedi Kas ve sonra uçurumdan atladı.

“Aman Tanrım!” dedi nefesi boğazına takılarak. “Yapamam.”

“Mecbursun.”

“Neden?”

Sonra Bash atladı. Rüzgâr yön değiştirdi ve Darling’in saçlarından bir tutam yüzünün etrafına saçıldı. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak için eğildim. “Sadece güven bana, tamam mı?”

Kalbinin atışını şiddetli dalgaların kıyıya vuruşu üzerinden duyabildiğime yemin edebilirdin.

“Peki. Tamam.”

“Aferin sana.”

Bizi kenara doğru götürdüm. Yaklaştıkça elimi daha da sıkı tutmaya başladı.

“Hazır mısın?”

“Sanırım.”

“Bir.”

Yanımda titriyordu.

“İki.”

Göğsü hızlı nefeslerle yükselip alçalıyordu.

Üç demeden uçurumun kenarından atladım.

Bugünlerde uçabilmemin tek yolu buydu ve benim için hâlâ çok heyecan vericiydi.

Ama Darling gerçekten de gölgemin yeri konusunda haklıysa yarın bu saatlerde yıldızların arasında uçuyor olacaktım.

30. BÖLÜM

WINNIE

Nefes almak için yukarı çıktığımda çığlık attım.

Hiç dalga yoktu. Rüzgâr yoktu ama suyun içindeydik. Su sığ ve hafif tuzluydu, bunun eski Viktoryen evimizin bulunduğu sokağının aşağısındaki parktaki Zümrüt Gölet olduğunu anlamam bir saniyemi aldı.

Evdeydim.

Evdeydim.

Peki, neden bundan korkuyordum?

Ben, Peter Pan ve Kayıp Çocuklar sudan çıktık.

Şehir çok karanlıktı, biz sudan çıkarken cırcırböcekleri ötüyor, gölet kurbağaları vıraklıyordu.

“Bu taraftan,” dedim ve onları bizi sokağa çıkaracak kaldırıma götürdüm.

Görevimize doğru yürürken hepimiz sıırıslık ve sessizdik. Eve ulaşmamız on dakika bile sürmedi. Evimi Pan ve çocuklarla birlikte görmek, ikisinden birinin gerçekliğini sorgulamama sebep oldu.

Sanki aynı dünyada var olmamaları gerekiyormuş gibi.

Çatlamış ve harap olmuş patikadan yukarı çıktık. Kapıyı açmayı denediğimde zaten açık olduğunu fark ettim. Bu annelik değildi. Kapıları kilitlemeyi hiç unutmazdı.

Kapıyı ittiğimde menteşeleri gıcırdadı. Yaşlı kemiklerin gıcırdamasına benzer her zamanki sesler haricinde ev oldukça karanlıktı ve çok sessizdi.

“Anne?” diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Koridorun aşağısına ilerledim, çocuklar da arkamdaydı.

Büyük anneannemin sandığı oturma odasında, cumbalı pencerenin altındaydı.

Ancak kapı eşiğine vardığımızda, annemi orada benden daha kısa bir adamla ve onun gibi olan birkaç kişiyle beraber bulduk. Annemin yanında duran biçimsiz kişinin kafasında koyu renk saçları, büyük, geniş gözleri ve sivri kulakları vardı.

“Brownie,” dedi Pan hırlayarak.

“Pan,” dedi küçük adam.

“Neden buradasın?” diye sordu Pan. Sesinde çok açık bir şüphe vardı.

Brownie öne çıktı. “Tink senin kral olmanı istemedi ve ben hayatımı ona adadım.”

“Ama onun burada olduğunu nasıl bildin?” Pan bir adım daha attı.

Vane ve ikizler Pan’in yanında durarak onun hareketlerine ayak uyduruyordu.

“Burada olduğunu her zaman biliyordum,” diye yanıtladı Brownie. “Adil olmak gerekirse şimdiye kadar ölürsün sanıyordum. Hepimiz öyle sanıyorduk.”

Diğerleri başlarıyla onayladı. Toplamda yedi kişilerdi.

“Gölgemi ele geçirdikten sonra onunla ne yapmayı planlıyorsun ki? Çoğu insan onun gücüne dayanamaz.”

“İkizler dayanabilir,” dedi Brownie.

Pan kaskatı kesildi. “Peki Tilly bu konuda ne söyleyecek?”

“O, ada için en iyisini istiyor.” Brownie elini cebinden çıkardığı bir bıçağın kabzasına koydu. “Sen vahşi bir kraldın. O zamanlara geri dönmek istediğimizi mi sanıyorsun?”

Bir tepki görmek için Pan’in yüzüne baktım. Kötü olabileceğini biliyordum. Benimle sadece flört eden Kayıp Çocuklar’dan

birini acımasızca öldürmesini izlemiştim. Ama tam olarak ne kadar vahşiydi?

Ondan korkmuyordum ama belki de korkmalıyım.

Belki de o uçurumdan atlamak günlerdir yaptığım en az cesur şeydi.

“Beni durdurmana izin vermeyeceğim!” dedi Pan.

“Buradan gölgenle ayrılmaya izin vermeyeceğim,” dedi Brownie.

Çatışmanın başlamasından hemen önce sessiz ve sakin bir an yaşandı.

Annem duvarla sandık arasına tıklmış, kolları dizlerine bağlanmıştı.

Kılıçlar çarpışırken ona doğru koştum.

“Anne? İyi misin?”

“Winnie? Ah, Winnie!” İpleri çözmesine yardım ettim ve kollarını bana doladı. “Geri döndüğün için çok mutluyum!”

“İyi misin?”

“Evet, iyiyim. Ben iyiyim.”

Omzumun üzerinden baktığımda Vane’in ellerini Brownie’nin kafasının iki yanında gördüm. Boynunu şiddetle büktü ve Brownie’nin boynu bir dal gibi kırıldı.

Midem çalkalandı.

“Anne, büyük anneannemin sandığındaki gizli bölmeyi biliyor musun?”

“Hayır. Neden?”

Aceleyle sandığın kilidini açıp kapağını yukarı kaldırdım. Sanki başka bir yüzyıldan gelmiş gibi kokuyordu ve kâğıt astarı artık iyice incelmış, pul pul dökülüyordu. Bu sandığı eski çar-

şafaları, battaniyeleri ve yalnızca üçte biri dolu olan bir fotoğraf albümünü koymak için kullanırdık.

Birisi arkamızdan bağırdı. Oğlanlardan biri olduğunu sanmıyordum.

Battaniyeleri ve çarşafaları çekip çıkardım ve elimi sandığın iç kısmında gezdirdim. Rüyamdaki Darling nasıl yapmıştı?

Sandığın iç yüzüne vurmaya başladım.

Hiçbir şey olmadı.

“Hadi ama!”

Sanırım rüyamda gizli bölme sandığın sol tarafındaydı. Parmak eklemlerimi tekrar vurdum. Bir kere, iki kere ama yine hiçbir şey olmadı.

Belki de yeterince güçlü değildim. Rüyamdaki Darling sandığa daha fazla güç uygulamıştı.

Tekrar denedim ve...

Bir çekmece açıldı.

Açılan bölmenin içinde ise onlarca yıllık bekleyişten dolayı eskimiş bir kutu vardı.

31. BÖLÜM

PETER PAN

Siktiğimin Brownielerinden nefret ediyordum.

Adada genellikle azdılar, günüşiğine çıkmaktansa gölgelerde kaybolmayı tercih ederlerdi. Sanırım onlarla tek ortak noktam buydu.

Ama bu Brownie benim kadar yaşlıydı ve Fae sarayına hizmet ediyordu. Tink'i öldürdüğümünden beri de kanımı dökmek istiyordu.

Belki de bunu hak etmiştim.

Benden çok daha hızlıydı, etrafımda göz açıp kapayıncaya kadar hareket edip etime mücevherli hançeriyle derin kesikler açtı.

Bıçaklarımdan birini onu deşmeye hazır tutuyordum.

Benimle gölgem ve tahtım arasında duramayacaktı.

Diğerleri yalnızca bir tanesi kalana kadar daha küçük Brownielerin icabına hızlıca baktı.

Kan havayı buğulandırmıştı. Tadını dilimin ucunda alabiliyordum.

Vane ikizlerle birlikte etrafını kuşatırken, “Etrafın sarıldı, Brownie,” dedi. Vane gölgesini zar zor kontrol edebiliyordu. Yüzeye çıkmak için çaresizce kıpırdandığını hissediyordum. “Teslim ol!”

“Asla,” diye yanıtladı Brownie. “Prenslerim,” diye ekleyerek ikizlere döndü. “Eğer saraya bir dönüş yolu arıyorsanız o zaman şimdi hemen bana katılın. Gölge sizin olabilir.”

Kas ve Bash durup birbirlerine baktı. Çanların hafifçe çınlmasını duyuyordum.

Bir zamanlar ben de onların dilini konuşabiliyordum ama kelimelerin şeklini ve hecelerin tınısını unutmuştum.

Eğer şimdi bana sırtlarını dönerlerse...

Bash kılıcını kınına geri soktu.

“Asla tam olarak anlayamadığımız bir şey var, Brownie. Belki bizi bilgilendirebilirsin.”

Brownie başıyla onayladı. “Ne isterseniz.”

“Sevgili kız kardeşimiz kafalarının içine girdikten sonra Darlingler her zaman değişti ve o, Pan’e bunun büyüünün bir yan etkisi olduğunu söyleyip durdu. Bir Darling ne kadar çok mücadele ederse durumu o kadar kötü oluyor, değil mi?”

“Evet, bu doğru.”

“Ama Merry karşı koymadı. Tilly gelmeden önce bize Pan’e yardım edebilmek için elinden ne geliyorsa yapacağını söylemişti.”

Darling, odanın karanlığında annesine yeni bir farkındalıkla bakıyordu.

“Bize yardım ederse iyi olacağına dair Merry’ye söz vermiştik ama o iyi olmadı.”

Merry hıçkırarak ağlamaya başladı ve Darling annesinin elini göğsüne götürdü.

Kas bir adım daha atarken, “Öyleyse söylene,” dedi. “Tilly, Pan’in gölgesini aramasına yardımcı mı oluyordu yoksa ondan saklıyor muydu? Kimsenin bulamaması için Darlinglerin anılarını yok mu ediyordu?”

Dişlerimi gıcırdattım, cevabı bekleyerek kılıcımı daha da sıkı tuttum.

“Bu doğru mu, Brownie?” diye sordum.

Kekeledi, ikizleri karşısında tutmaya çalıştı ama Kas dikkatini dağıtırken Bash onun arkasına geçti.

“Tink’i öldürdü o!”

“Annemiz erdemli bir kadın değildi,” dedi Bash. “Hiçbirimiz değiliz.”

Brownie’ye doğru atıldı. Brownie ondan kaçarak uzaklaştı.

O sırada ben bıçağımla hamle yapıp onu göğsünün derinliklerine sapladım. Dudaklarından kan geldi.

Son nefeslerini verirken, “Sen bir kral değil, korkaksın,” dedi hırıltılı bir sesle.

Yüzündeki kan çekilip de gözlerindeki hayat ışıltısı sönünce bıçağı geri çektim. Ağır bir gümbürtüyle yere düştü. Etrafımız cesetlerle çevriliydi ve ben kanla kaplıydım.

Zar zor zaptettiğim bir coşku içimde nabız gibi atıyordu.

Darling annesini bırakıp öne çıktı. Elinde bir kutu vardı.

Gölgem.

Onu o kadar uzun süre aramıştım ki gerçek olduğuna neredeyse inanmak istemiyordum.

“Bu mu?” diye sordum.

Daha da yaklaştı. Kutu Fae rünleriyle kazınmıştı. Üzerinden hâlâ Tink’in kokusunu alabildiğime yemin edebilirdim. Sonbahar yaprakları ve peri tozu gibi kokuyordu.

O bir zamanlar benim en iyi arkadaşımdı.

Ta ki olmayana kadar.

Arkadaşlığımızın nasıl bittiğini bir kez daha hatırlamak içimi parçaladı.

Ne yaptığını keşfettiğimde, intikam olarak gölgeyi çalmayı planladığını öğrendiğimde yanma gidip ona *perilere inanmadığımı* söylemiştim.

Işığı sönmüş, gözleri bembeyaz olmuş ve saniyeler içinde ölmüştü.

Öylece.

Ellerimi kirletmeme bile gerek kalmamıştı.

Brownie bir konuda haklıydı: Ben korkağın tekiydim.

Keşke en azından Tink'e bana karşı koyma şansı verseydim.

Ama sanırım onun kanının ellerime bulaşmasının nasıl bir his olduğunu asla unutamamaktan çok korkuyordum.

Darling beni şimdiki zamana dönmeye zorlayarak, "Açmalı mıyım?" diye sordu.

"Henüz değil. Var Olmayan Ülke'ye dönene kadar olmaz. Bash ve Kas, şu pisliği temizlemeye başlayın."

Bash dramatik bir tavırla iç çekti. "Senin için kanatlarımızı geri alma şansını teptik. Ve sen bize Brownielerin bağırsaklarını mı temizletiyorsun?"

"Kanatlarınızı geri alacaksınız. Ama önce dediğimi yapın."

Bash homurdandı ve ardından, "Darling, kürekleriniz nerede?" diye sordu.

"İı..."

Merry bir yaprak gibi titriyordu ama yine de, "Kürekler," diye cevap verdi. "İki kürek. Kulübede. Seni götürürüm."

"Pekâlâ, Merry," dedi Kas. "Yolu göster."

Vane bir Brownie'yi alıp omzuna attı ve arka kapıya doğru üçünü takip etti.

Odada Darling'le yalnız kalmıştık.

"Artık evdesin," dedim ona. "Yardımanın için çok teşekkür ederim." Kutuyu almak için elimi uzattım.

Darling kutuyu bana vermek yerine kolunun altına sıkıştırdı.

"Darling," dedim sesimdeki uyarıyı saklama zahmetine girmeden.

"Beni de götür."

"Ne?"

"Beni geri götür."

"Neden?"

Katliama bakıp kaşlarını çatı.

"Burada gölgeden daha fazlası var," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

“Ben... bilmiyorum. Sadece bir içgüdü. Ama Tilly kafamın içine girdiğinde...”

“Evet?”

“Sanırım bir şeyler planlıyor. Sana karşı.”

“Öyle görünüyor. Tıpkı annesine çekmiş.”

“Yani belki yardımcı olabilirim. Nasıl olsa gölgeni bulmana yardım ettim.”

İlk içgüdüüm onu burada bırakmaktı. Var Olmayan Ülke’de beni ne bekliyorsa iyi olmayacaktı.

“Burada daha güvende olursun.”

Bakışları sertleşti. “İstediğim şey daha güvenli olmak değil, Pan.”

Aniden onu masanın üzerine eğip becerdiğim an gözümün önünde canlandı. Tatlı Darling kızı ona karanlık ve ahlaksız şeyler yapılmasını istiyordu.

Bunu ben de istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Onun ıslak amının aletimi sarmasını istiyordum.

Onunla tanıştığım anda onun farklı olduğunu anlamıştım. Onda ne olduğunu bilmiyordum ama bana eski ve unutulmuş bir şeyleri hatırlatıyordu.

“Kurallarım var,” dedim ona. “Uyulması gereken kurallar.”

Bana tatlı tatlı gülümsedi ve onu eve geri götürürsem başıma bela olacağını şimdiden biliyordum.

“Kurallara uyabilirim.”

“Evet ama uyacak mısın?”

Vane geri döndü ve başka bir Brownie’yi omzuna aldı. “İkizler çoktan çukuru kazdı bile.”

Başımla onayladım. Ceset gömeceğimi düşünüyorsa fazlasıyla yanılıyordu.

“Beni de yanında götür,” dedi Darling tekrar.

Biz her zaman soğuk ve sert bir hane olmuştuk. Evde yumuşak birinin, paylaşabileceğimiz birinin olması kötü mü olurdu?

Becereceğimiz, titreteceğimiz ve Kayıp Çocuklar spermi için yalvartacağımız birinin.

Ben iyi bir adam değildim ve ona çok kötü şeyler yapmak istiyordum. Ve gölgemle beraber olasılıklar sonsuz olacaktı.

“Peki,” dedim ona. “Benimle geri gelebilirsin.”

Bana zafer kazanmışçasına gülümsedi.

“Taşaklısın.”

“Sadece alacağım taşaklara bakıyorum.”

“Pis ağızlı Darling kızı. Gel şimdi. Hâlâ geceyken beraber Brownielerin gömülmesini denetleyelim.”

“Öncelikle,” dedi ve kutuyu bana uzattı. “Sanırım bu sana ait.”

Gölgemi aradığım bunca yıl onu hiç mi hiç hissedememiş-tim. Bunun için acı çekmiş-tim ama onu aradığım yerde boşluk-tan başka bir şey yoktu.

Artık sonunda onu hissedebiliyordum.

Kıvranan enerjisi o eski kutuda hapsolmuştu.

Uzanıp kutuyu aldım.

“Teşekkür ederim.”

Darling gülümsedi. “Rica ederim, Peter Pan.”

32. BÖLÜM

WINNIE

Annemde sanki artık yerine oturmuş gibi görünen bir şeyler vardı. Sanki bir topaıtı da şimdi dönmesi bittiğı için nihayet durabilmiş gibi.

Ay ışığı arka bahçemizdeki korkunç manzarayı aydınlatıyordu. Ortada, içinde cesetlerin birikmeye başladığı dev bir delik vardı.

“Bu riskli değil mi?” diye sorarken bahçemde sürgün edilmiş iki kanatsız Fae prensin, bir masalın ve bir Ölüm Gölgesi’nin yerin iki metre altına ceset gömüyor oluşuna inanamıyordum.

Tüm bunları hiç sorun çekmeden kabul eden bir insan hâline nasıl ve ne zaman geldiğimi bilmiyordum.

“Endişelenme, Darling,” dedi Kas. “Browniler bir hafta içinde toza dönüşür.”

Kayıp Çocuklar pis işleri bitirirken anneme döndüm. “Sana bir şey söylemem gerek.”

“Ne var, bebeğim?” Yüzü onu bıraktığım zamankinden daha solgundu ama yüzüyle saçları temiz görünüyordu. Yani ben yokken kendi başının çaresine bakabiliyordu.

“Geri dönüyorum,” dedim. “Var Olmayan Ülke’ye.”

Gözleri üzerimdeydi ama beni görüp görmediğinden asla tam olarak emin olamıyordum.

“Benimle gelmek ister misin?”

Belki de bu konuyu önce Pan’le konuşmam gerekirdi ama umurumda değildi. Evin birçok boş odası vardı ve annem için bolca yer vardı.

“Var Olmayan Ülke’ye mi?” diye sordu ve tekrar çocuklara baktı. Bash üstsüzdü ve toprağı deliğe yığarken sırtındaki kaslar bugün fazla mesai yapıyordu.

Tanrım, ne manzaraydı ama. Benim olabileceğini düşündüğüm bir Fae prensi. Yine de henüz emin değildim. Geri döndüğümde ne gibi kuralların olacağını bilmiyordum ancak bunların hepsini çözmek için bolca zamanım olacaktı.

Kesinlikle emin olduğum tek şey, onu benden alabileceğini düşünen herkesle savaşıyor olduğumdu.

Peter Pan ve Kayıp Çocuklar’a kim olduğuma dair sadece yüzeyi kazımış olabilirdim ama içgüdüler asla yalan söylemezdi. Kayıp Çocuklar benimmiş gibi hissediyordum.

Onlar benimdi.

“Bunu istediğimi sanmıyorum,” dedi annem.

“Gerçekten mi?”

“Ben... burada... dinle...”

“Dinliyorum, anne.”

“Burayı seviyorum.” Başını kaldırıp ay ışığının geniş darbeleriyle boyanmış eve baktı. “Daha iyi hissediyorum.”

“Ama... yapayalnız kalacaksın.”

“İyi olacağım.”

Çocuk olma şansım olmadan önce yetişkindim. Her zaman hem kendime hem de anneme bakmak zorundaydım. Bunu hiç istememiştim. Bitmek bilmeyen nöbetleri, dengesizliği... her kısmından nefret etmiştim.

Ve her ne kadar bundan kaçmak istesem de şimdi elimde böyle bir fırsat olduğu için dehşete kapılmışım.

“Anne...”

“Git.” Elimi sıktı. “Var Olmayan Ülke’ye git. Deniz kızları geri döndüğün için mutlu olacak.”

Deniz kızları mı? Tabii ya, lagündeki ruhlar.

“Eğer eminsen...”

“Evet. Eminim.”

Kolumu omuzlarına dolayıp onu kendime çektim. “Elimden geldiğince seni kontrol etmek için geri döneceğim.” Bir uçurumdan atlamanın kalp atışlarımı hızlandıran korkusunu atlattığım anda.

Kendi kendine gülümsedi. “Bu çok hoşuma gider, bebeğim.”

Çukur tamamen dolduğunda ve yerdeki Brownie kanı temizlendiğinde Kayıp Çocuklar kan ve kirle kaplıydı. Savaşta çıkmış askerler gibi görünüyorlardı. Yaktıkları sigaralarından ay ışığında kıvrılan dumanlar çıkıyordu.

Anneme, “Bana ihtiyacın olursa...” demeye yeltenmişim ki sonra onun bana ulaşmasının hiçbir yolu olmadığını fark ettim. Var Olmayan Ülke’de cep telefonu ya da herhangi bir iletişim yolu yoktu.

“İyi olacağım, Winnie.” Bana sarıldı ve geri çekildiğinde, “Bir sır bilmek ister misin?” dedi.

“Evet.”

“Onlar beni delirtmeden önce ben de kalmak istemişim.”

“Gerçekten mi?”

“Sihri özledim.” Gözlerini kapayıp anılara daldı. “Ve...”

“Bulut böğürtlenlerini,” diye tahmin ettim.

“Evet.”

“Bir dahaki sefere sana onlardan biraz getireceğim.”

“Sonra ben de turta ve kek yapacağım ve bir parti vereceğiz.”

“Eğer istersen.”

Gözleri yeniden donuklaştı.

“Neden gidip kendine biraz çay yapıp dinlenmiyorsun?”

“Tamam, bebeğim.”

“Seni seviyorum, anne.”

“Ben de seni seviyorum, Winnie.” Benden uzaklaşıp kapıyı kapadı. Uzun süre verandada kaldım ve doğru kararı verip vermediğimden emin olmaya çalıştım.

Bensiz iyi olacak mıydı?

Beni çok sevmişti ama sevgisi her zaman canımı acıtmıştı.

Doğru şekilde sevilmenin ya da bunun getirdiği acıyı zorlanmayla değil de bile bile seçmenin nasıl olduğunu bilmiyordum.

Belki de sevgi özünde buydu. Acıyı zevkle birlikte *seçmek*.

Oğlanların yanına döndüm. Onlara baktığımda gitmek için sabırsızlandıklarını anlayabiliyordum ama beni acele ettirmek istemiyorlardı.

“Ben hazırım,” dedim.

Pan içinde kendinden bir parça olan küçük kutuyu kolunun altına sıkıştırmıştı. Elimden tuttu ve beni geceye doğru yönlendirdi.

KAPANIŞ

PETER PAN

Gölgemi geri almak nasıl bir duygu olacaktı?

O kadar uzun zaman olmuştu ki sihirle dolup taşmanın nasıl bir his olduğunu çoktan unuttuğumu düşünüyordum. Yoktan bir şey yaratabilmek. Adanın atan kalbini yeniden hissedebilmek.

Birden hem çaresiz bir ihtiyaç hissettim hem de çok korktum.

Çatı katma geri dönmüştük. Vane barda hepimize içki dolduruyordu. İkizlerse aralarına Darlingi almış, kanepede oturuyordu.

Hayatımda pek çok korkunç şey yapmıştım ve pek çok harika şeye sahip olabilecek kadar şanslı olduğuma inanmak saflık gibi geliyordu.

Vane bardakları getirdi. Tütsülenmiş odun ve karamel gibi kokan eski bir viski seçmişti. Bir yudum aldım ve boğazımdaki yanma hissinin tadını çıkardım.

Vane deri koltuklardan birine gömülürken, “Buna hazır mısınız?” dedi.

Bash, “Sanırım hiç olmadığımız kadar,” diye cevap verdi.

“Gölge neye benziyor?” diye sordu Darling. “Demek istediğim, bir şekli var mı? Yoksa sadece bir duman mı?”

“Tam olarak bir gölgenin görünmesi gerektiği gibi görünecek,” diye itiraf ettim. “Ama asıl soru şu ki, Tink onu kutuya koyduğunda bir şeylere bağladı mı yoksa açtığımızda fırlayacak mı?”

“Fırlarsa yakalamak için hazır olacağız,” dedi Vane. “Söz veriyoruz.”

Bir yudum daha alıp kadehi aramızdaki masaya, küçük kuttunun hemen yanına koydum. Üzerinde sadece tek bir mandal vardı, kilit yoktu.

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki dişlerim zangırdayıyordu.

Ben öne uzanıp mandalı açarken hepimiz nefesimizi tuttuk. Parmaklarımı kapağın üzerine koydum.

Artık hepimiz elle tutulabilir bir beklenti ve heyecanla öne doğru eğilmiştik.

İşte bu. Bunca zamandır beklediğim tek şey buydu.

Kapağı kaldırarak açtım...

...ve iki gölge dışarı fırladı.

